கம்பன் மணி மலர்

பிரஜோற்பத்தி 1992

கம்பன் புகழ்பாடிக்
கன்னித் தமிழ் வளர்ப்போம்

கம்பன் மணி மலர்

1992

பிரஜோற்பத்தி பங்குனி 4உ முதல் 7உ வரை

1992 மார்ச் 17உ முதல் 20உ வரை நிகழ்ந்த

54 ஆவது கம்பன் திருநாள் வெளியீடு

கம்பன் கழகம்

கம்பன் மணி மண்டபம், காரைக்குடி-623 002

முன்னுரை

கம்பன் ஓர் உலக மகாகவி. கவிச் சக்கரவர்த்தி. காப்பிய வானில் கதிரவனாய் நின்று ஒளிர்பவன். இவன் கல்லாத கலையும், வேதக்கடலும் உலகில் இல்லை எனலாம். ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவன் நம் தந்தை பிரான் கம்பன்.

முத்தரையரிடமிருந்து தஞ்சைப்பகுதியை மீட்டுச் சோழப் பேரரசை நிறுவிய விஜயாலயன் காலத்தில் மிளிர்ந்தவன் கம்பன். விஜயாலயன் மகன், கோதண்டராமன் எனப் பெயர் சூடிக் கொண்ட ஆதித்தன் (கி. பி. 871-907) காலத்தில், அவனால் பெரிதும் மதிக்கப் பெற்ற வனாய் விளங்கியவன் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

கம்பனை, பெற்ற தந்தையினும் பேணிக் காத்து நின்றவர் சடையப்ப வள்ளல். இன்று கதிராமங்கலம் என விளங்கும் வெண்ணெய் நல்லூர்தான் சடையப்பர் வாழ்ந்த வள நகர். கம்பனின் பல்துறைப் புலமையும், எல்லையிலாக் கவிதா சன்னதமும், கற்றோரை யெல்லாம் ஈர்த்து நின்றன. முடியுடைத் தார் வேந்தர்களும், ரசிக பெருமக்களும், கம்பனைப் பெரிதும் மதித்துப் போற்றுவாராயினர்.

கம்பனின் பேராற்றற் பெரும்புலமைக்கு என்றும் கட்டியங் கூறிக்கொண்டு விளங்குவது அவன் அருளிய இராமாவதாரம் என்னும் இராமகாதை! தமிழ் மொழியின் வளத்திற்கும், தமிழர் தலை நிமிர்வுக்கும், ஒப்பற்ற உதவியாய் நின்று நிலவுவது கம்பராமாயணம். தமிழ் மொழியின் தனிப் பெரும் காப்பியத்தை, எம்மப்பன் கம்பன், சடையன் பதியாம் வெண்ணெய்நல்லூரில் அரங்கேற்றினான். மன்னர்களும், மறையோர்களும், ரசிகப் பெரு மக்களும், அறம் பேணும் பொதுமக்களுமாக நிறைந்திருந்த கண்ணியம் நிறைந்த அவைக் களத்திலே அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. பவித்திரமான அக்காப்பியம் அரங்கேறிய புனித விழா ஒரு பெரும் திருவிழாவாக, ''நாவலோ, நாவல்!'' என்று நடந்திருக்க வேண்டும்.

சகாப்தம் 807; கலியாண்டு 3986க்குச் சரியான விசுவாவசு - பங்குனி 4ஆந் தேதி (கி.பி: 889 பெப்ருவரி - 22) புதன்கிழமை அஸ்த நட்சத்திரமே இராமாவதாரம் அரங் கேறிய பெருநாள். அன்றுதான் நம்முடையவன் கம்பனை, ''கவிச்சக்கரவர்த்தி'' என்று அறிவுடையுலகம் மனமாரப் பாராட்டி விருதளித்து மகிழ்ந்தது.

கம்பன் பிறந்த நாளை நாமறிய எவ்வகைச் சான்றுகளும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் ''கவிச்சக்கரவர்த்தி'' பிறந்த நாளை நாம் நன்கறிவோம். பங்குனி - அத்த நாளில் தானே ''கவிச்சக்கரவர்த்தி'' பிறந்தான்! எனவே இராமாவதாரம் அரங்கேறியதும் ''கவிச் சக்கரவர்த்தி'' என்ற விருதுப் பெயரைக் கம்பன் ஏற்றருளியதுமான அந்தப் பங்குனி அத்த நாளையே கம்பன் திருநாளாக - ஜன்ம நட்சத்திரமாக - ஏற்று, விழா எடுத்து வருகிறோம்.

மகம், பூரம், உத்தரம் ஆகிய முதல் மூன்று நாள்களில் காரைக்குடியில் உள்ள கம்பன் மணி மண்டபத்திலும் பங்குனி அத்த நாளில் நாட்டரசன் கோட்டையில் கவிச்சக்கரவர்த்தி சமாதி கொண்டு எழுந்தருளி அருள் சுரக்கும் கம்பன் பள்ளி படைத் திருக்கோயிலிலும், தூய இலக்கியப் பெருவிழாவாகக் கொண்டாடி மகிழ்கிறது கம்பன் கழகம்.

இவ்விழா எவ்விதமான சாதி, சமய, மொழி, கட்சி, பால் வேறுபாடின்றி யாவரும் கலந்து மகிழும் அருமையுடையதாகும். புலவர்களும், கலைஞர்களும், கவிஞர்களும், திறனாய் வாளர்களும், ரசிகர்களுமாக ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் ஆண்டுதோறும் வந்து கலந்து கம்பன் புகழ் பாடியும், கம்பன் புகழ் பருகியும் பெருமை செய்கின்றனர்.

கம்பன் திருநாட் செலவு ஆண்டுக்காண்டு கூடிக்கொண்டே வருகிறது. ஐம்பத்து மூன்று ஆண்டுகட்கு முன் முன்னூற்றைம்பது ரூபாய் அளவில் தொடங்கிய கம்பன் திரு நாளின் செலவு ஆண்டு தோறும் வளர்ந்து எத்துணைச் சிக்கனமாக நடத்தினும், ரூபாய் முப்பதினாயிரத்துக்கும் மேல் உயர்ந்து விட்டது. நிலையறியும் உடனுறை நல்லன்பர்கள் முன் வந்து உவந்தளிக்கும் நன்கொடை, செயலின் ஒரு சிறுபகுதியையே ஈடு செய்கிறது.

இந்நிலையில் கம்பன் பற்றிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்துப் பயனுள்ள மலர் வெளி யிடுவதென்றும், அதில் விளம்பரங்கள் வெளியிடுவதென்றும், முடிவு செய்யப்பெற்றது. அதற்குக் கம்பன் பால் அன்பும், திரு. கம்பன் அடிப்பொடியின் பால் பரிவும் உள்ள அன்பர்கள் பலர் விளம்பரங்கள் தந்துதவி, இப்புனிதப் பணிக்கு ஆக்கம் தர முன்வந்துள்ளனர்.

இவர்கட்கெல்லாம் எளியோம் என்ன கைம்மாறு இயற்ற வல்லோம்? எம்மப்பன் கம்பனும் அவன் பாடிப் பரவிடும் முழுமுதற் பரம்பொருளும், இவ் அறவோர்கட்கும் இவர் களின் முயற்சிகட்கும், தொழில்துறை வாணிபங்கட்கும் எல்லா நலன்களையும், வளங்களை யும் அருளிக் காத்தருள வேண்டுமென்று மனமொழி மெய்களால் வணங்கி வாழ்த்துகிறோம்.

எல்லா வகையாலும், முன்னரும், பின்னரும் கம்பன் திருநாளுக்கும், கம்பன் திருப்பணி கட்கும் உதவிய - உதவி வருகிற-அறவுள்ளம் படைத்த பெரியோர்கள், அன்பர்கள் யாவர்க்கும் என்றும் மறவா நன்றியுடன் பணிவார்ந்த வணக்கம் செலுத்தி மகிழ்கிறோம்.

இம்மலரை மிக்க சிரத்தையுடன் அச்சிட்டு உதவிய மதுரை வேன்கார்டு அச்சகத்தார்க்கு எங்கள் நன்றி உரியதாகும்.

அன்பும் பணிவுமுள்ள
கம்பன் கழகத்தார்

கம்பன் மணி மண்டபம்
காரைக்குடி-623 002
17, மார்ச் 1992.

“முன்னமருட் கம்பனெனும் நாமம் கேட்டான்
முர்த்தியவன் இராமகாதை முழுதும் கேட்டான்
பின்னருள்ள சான்றோர்கள் பேசக் கேட்டான்
பேர்த்துமவன் சேவடிக்கே பிச்சன் ஆனான்
அன்னையுடன் அத்தனுமே கம்ப னென்றான்
அவன் பெயராய்த் தன் பெயரை ஆக்கிக் கொண்டான்
தன்னைமறந் திட்டான்தன் நாமம் கெட்டான்
தலைப்பட்டான் சேர்ந்திட்டான் தலைவன் தாளே.”

— கவிஞர் சொ. சொ. மீ. சுந்தரம்

''நின்னாவார் பிறரன்றி நீயே ஆனாய்;
நினைப்பார்கள் மனத்துக்கோர் வித்து மானாய்''

''Who can say more than this rich praise that
you alone are you?''

त्वमेव माता च पिता त्वमेव,
त्वमेव बन्धुश्च सखा त्वमेव,
त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव,
त्वमेव सर्व मम देव देव ॥

''நின்னை வணங்கி, நீவகுத்த நெறியில் நிற்கும் அதுஅல்லால்
என்னை அடியோம் செயற்பால?''

கம்பர் திருநாள்

திரு. சு. வையாபுரிப் பிள்ளை

தமிழிலக்கிய சரிதத்திலே கம்பர் பெருமானது இராமாயண அரங்கேற்றத்தோடு எல்லா வகையினும் ஒத்த சிறப்புடைய பிறிதொரு நிகழ்ச்சி இல்லையெனக் கூறுதலே தகும். இதனோடு ஒருவகையான் ஒப்பிடத் தக்கது வள்ளுவப் பெருந்தகையார் தமிழ்-வேதம் அருளிச்செய்த பெரு நிகழ்ச்சியென்பது யாவரும் அறிவர். தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவரது அறிவின் மாட்சி அதிசயிக்கத் தக்கதே. அவரது பேரறிவு எத்துணைப் பெரியாரையும் தலைவணங்குமியல்பினது. தேவிற் சிறந்த திருமாலைப் போல, இத் தெய்வப் பெரும்புலவரும் தமது நுண்ணிய மாட்சிமிக்க புலங்கொண்டு அறிவுலகினை முற்ற அளந்து எல்லை கண்டனர். மக்கட்கு உறுதி பயப்பனவற்றை ஆணிமுத்தன்ன செஞ்சொற்களால் தெளித்துத் தந்தருளினர். வாழ்வின் பெரு நோக்கங்களை அகன்று கூர்த்து விளங்கும் தமது அறிவினாற்றலாலும் பரந்து கடைபோகிய தமது கல்வி கேள்விகளின் பெருமையினாலும், ஆழ்ந்து சிறந்து முதிர்ந்த தமது அனுபவ வாயிலாலும், நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து தெரிந்து தமிழ் மக்கட்கு உதவியருளினர். எவ்வகையினருக்கும் எவ்வகை நிலையினும் துணை நின்றுதவும் அறிவுரைக் களஞ்சியமொன்றினை அளித்தருளினர் இவ் அருட் பெருஞ் செல்வர். இவர் இயற்றித் தந்த திருக்குறட் பெருநூலிற் காணும் ஒவ்வொரு குறளும் தனித்தனியே செப்பஞ்செய்யப் பெற்றதோர் மணியேயாகும். ஒவ்வொரு குறள் மணியும் உள்ளத்திருளகற்றி யொளிருந் தன்மையது. ஓத இனிதாயும், கேட்க இனிதாயும், உணர இனிதாயும் உள்ளது இத் தெய்விகப் பெருநூல். இதனை யியற்றியருளிய புலமைத் தெய்வத்திற்குக் கோயிலெடுத்துப் போற்றியும் அவர் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருநாளினைத் தமிழ்-மக்களது விசேஷ தினங்களுள் ஒன்றாகப் பாராட்டியும் வருவது தமிழுலகத்திற்கு ஓர் பெருமையாகவே என்றும் உள்ளதாகும்.

இத் தெய்வப் புலவரது திருவடிப் பரிசத்தால் தமிழுலகு பரிசுத்த மெய்தியதற்குப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பாகவே, அவர் வகுத்தருளியது போன்ற உத்தம வாழ்வின் பெரு விதிகளுக்குத் தனி நிலைக்களமாகிய புருஷோத்தம னொருவனைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பாரத மாதா பெருந்தவம் புரிந்து வந்தனள். ஆரிய சமுதாயத்தின் மனோபாவனையானது தானறிந்த ஜாதீய-வீரர்களுக்குள் இப் புருஷோத்தமனை கோவைப்படுத்தி அலங்கரிப்பதன் கண்ணும் அநேக நூற்றாண்டுகளாக முயன்று வந்தது. இம் முயற்சியின் பயன் முதன்முதல் உருவம் பெறத் தொடங்கியது வால்மீகியென்னும் மஹரிஷியின் காலத்தேதான். 'ஆதிகவி' யென்று இப்பொழுது போற்றப்படும் இம் மஹான் தமது அதியற்புத கவித்வ-சக்தியினாலே ஆரியாவர்த்தத்தில் பரந்து வழங்கிய அச் சரித்திரங்களை யெல்லாம் ஒரு நிலைப்படுத்து அழகு பெறப் புனைந்து இராமாயணமெனப் பெயர் தந்து இதிஹாஸமாக இயற்றித் தந்தருளினர்.

இம் மஹரிஷியின் காலத்திற்குப் பின்பு, ஆரிய-சமுதாயம் விரிந்து பெருகியது; பரத கண்ட முழுவதும் பரந்து சென்றது. தனித் தனியாய்ப் பலவேறிடங்களில் வாசஞ் செய்து கொண்டிருந்த சமுதாயங்கள் பல ஆரிய சமுதாயத்தோ டொன்றுபடவே, இந்து சமுதாயமென்னும் சிறப்புடைப் பெருஞ் சமுதாய

மொன்று பரிணமித் தெழுந்தது. இச் சரித்திர கதிக்குத் தமிழ்ச் சமுதாயமும் உட்பட்டு இந்து சமுதாயத்தின் உத்தம - அங்கங்களுள் ஒன்றாக விளங்கத் தலைப்பட்டது. தனித் தமிழ்மக்கள் உயரிய நாகரிகம் படைத்தவர்; இயற்கை மதி நலம் முதலிய அருஞ் சிறப்புகள் பெரிதும் வாய்ந்தவர்; கவித்வ சக்தி நிரம்பவுடையவர். இந்து சமுதாயத்தின் பெருமை இத் தனித் தமிழ்மக்களது கலப்பினால் மிக அதிகரித்தது. அதன் ஆத்மசக்தி உர மிகுந்தோங்கியது; அதன் பாவனாசக்தி வளம்பயின்று விரைவு கொண்டு புதுமை நாடியது; அதன் கவித்வ சக்தி நூற்றுக் கணக்கான விவித வர்ணங்களுடன் அதி மனோகரமான ரூப வைசித்திரியங்களாகத் தோற்றஞ்சான்று நின்றது. தமிழ்ப் பண்பு மிக்க திராவிட - இந்து சமுதாயத்தின் உள்ளத்தே புதிய உணர்ச்சிகள் கிளர்ந்து பரந்தன; பௌத்தமதம் பரவலுற்றது; ஜைன-சமயம் நிலைபெற விரும்பிப் பெரிதும் முயன்றது. வைதிக-சமயம் ஆழ்ந்து நிலைகூடி வெற்றியை யெதிர்நோக்கி நின்றது. வீரமுங் காதலும் விளைந்த தமிழ் நிலத்தே இப்பொழுது அன்பும் அருளும் விளைவுபெறத் தொடங்கிற்று. பக்தி யூற்றுக்கண் திறந்து சுரந்து பெருகுவதாயிற்று. இங்ஙனமாக, இரண்டு ஜீவநதிகள் ஒன்று கூடிப் பெருகி ஓடுவதைப் போல, ஆரியர் நாகரிகமும் தனித் தமிழர் நாகரிகமும் பேதமின்றிக் கலந்து ஒன்றுபட்டுத் தமிழ் நாட்டிலே பிரவஹிப்பதாயிற்று. காலம் விரைந்து சென்றது. நாகரிகக் கலப்பின் ஆரம்பத்தில் நிகழ்ந்த கலகம், பரபரப்பு முதலியன யாவும் நாளடைவில் மறைந்தொழிந்தன. தக்ஷிண இந்து சமுதாய வாழ்வு அமைதியுற்றுச் சென்றது தமிழ் மக்கட்குரிய மனப்பண்பு, அநுபவம், நாகரிகம், இவற்றிற்குத் தக்கவாறும் காலகதியின் விளைவுக்குத் தக்கவாறும், நூதன சிருஷ்டிகள் முளைத்துச் செழித்தன. பழமையும் பெருமையும் பொருந்திய இரு பெரு நாகரிகங்கள் ஒன்றுபட்டதன் முதற் பெரும் பயனாக வள்ளுவரென்னும் புலமைத் தெய்வம் தோன்றித் தமிழ் வேதத்தை அருளிச் செய்து மறைந்து சென்றது. பாரதமாதாவின் கனவு நனவாகுங் காலம் நெருங்கியது.

பன்னெடுங்காலமாக ஆரிய சமுதாயத்தின் உள்ளத்தே ஊறிக்கிடந்து வான்மீகி மஹரிஷியால் உருவமைந்த இராமசரிதம் இப்பொழுது தன் பூர்வகதியை யனுசரித்துத் தக்ஷிண இந்து - சமுதாயத்தின் உள்ளப்பரப்பிலேயும் அழுந்திக்கிடந்து ரஸம் ஊறிக் கனிவதாயிற்று: புதுவதாகிய மனோ பாவனையால் புதுக் கோலம் புனையப் பெற்றது. பாரத தேவி அரிதிற் றெரிந்து கொண்ட புருஷோத்தமனது சிறந்த குண விசேஷங்கள் நன்கு புலப்படுமாறு நூதன சம்பவங்கள் அழகுபெறச் சேர்க்கப் பெற்றன. இராமபிரானது அபூர்வ குணாதிசயங்களும், அரிய வீரச் செயல்களும் தியாக புத்தியும், மக்களது உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன. இவரது பேரொளித் திருமேனியானது தெய்வ மணத்தாற் கமழ்ந்தது. உயரிய மக்கட் பண்பும், உயரிய தெய்வப்பண்பும் ஒருங்கு சிறந்து விளங்கத் தொடங்கியது. இவரது மஹிமையும் பூர்த்தியெய்தியது. பக்தி நிரம்பிய நம் மூதாதையர்களது உள்ளத்தே, இராமபிரான் தெய்வமாகவே குடிகொண்டு நின்றனர். இராம சரிதத்தில் வழங்கிய இதர கதாபாத்திரங்களின் குண விசேஷங்களும் சிறிது சிறிது பேதமெய்தின. இராமாயணம் பல வகையானும் செப்பமெய்தி ஜன ஸமூகத்தில் வழங்கலாயிற்று. நாடகமாகவும் நடித்து வரப் பெற்றது. நடிக்கப் பெறவே, இத் திவ்விய சரிதம் புது நலங்கனிந்து துளும்புவதாயிற்று. கல்லிடைகளிலே கசிந்து பிறந்து சிற்றருவியாய்ச் சிற்றோடையாய்ப் பேரருவியாய்ப் பின்னர் நதியாய்ப் பல சிறு நதிகளோடு சங்கமித்துப் பெரு நதியாய் இரு கரையும் புரண்டு பெருக்கெடுத்தோடும் மாரிக் காலத்துப் பேராறு போல, இராம சரித்திரமும் ஆரிய சமுதாய உள்ளத்தின் அடிப்பரப்பிலே சிறிதளவிற் றோன்றிப் பின் நாளாவர்த்தியில் வரவரப் பெருகி நிரம்பித் தக்ஷிணத்திற் கரை ததும்பிப் பெருக்கெடுத்துச் செல்லுவதாயிற்று. ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன் சமுதாய உள்ளத்தில் இடப்பெற்ற இராம கதையின் வித்தானது முளைத்துச் செழிப்புற வளர்ந்தோங்கித் திண்ணிய சுவடுகள் பல திசை தொறும் போக்கிப் பசேலெனத் தழைத்துத்

தண்ணிழல் பரப்பி வானளாவி நின்று தனது பூர்ண-ஆகிருதியை யடைந்தது. தக்ஷிண இந்து-சமுதாயத்தின் உளளப் பரப்பிலே கருத்துலகிலே—இராம சரிதம் மேற்கூறியவாறு அங்க-பரிபூர்த்தியை யெய்திய போதிலும், வாசாருபமான காவியவுலகிலே தக்க கோலத்தோடு வெளிப்பட்டுத் தோன்றவில்லை. வாசாருபமாகப் பலப்படுவதற்கு உத்தமப் பெருங் கவிஞ ரொருவனை அவாவி நின்றது.

இந்நிலையிலே, தென்னுடு செய்த அருந் தலத்தினுலும், தமிழன்னை பன்னெடுங் கால மாகத் திரட்டிவைத்த அரும் புண்ணியத்தின் பெரும்பயனுலும் கம்பர் பெருமான் தோன்றி யருளினர். அவரது ஜனனத்தைத் 'தெய்வத் தோற்றம்' என்றுதான் விசேடித்துக் கூற வேண்டும். பிரகிருதி தேவி தனது அருள் வளம் அனைத்தையும் இவர்பால் வரையாது பொழிந்தனள். 'கருவிலே திருவுடையவர்' என்பதற்கு இவரிடத்தன்றி யேனையோர்பால் பொருள் நிரம்பக் காணுதலரிது. இயற்கையிலேயே பேர் அறிவு படைத்தவர். 'தொட்டனைத்தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத்தூறு மறிவு' என்பது பொய்யா மொழியாகலின், தம் காலத்து வழங்கிய அருங் கலைகள் அனைத்தையும் முற்றக் கற்றுத் தமது அறிவினது அளவினையும் ஆற்றலையும் முன் பின் ஒப்பின்றிப் பெருக்கிக் கொண்டனர். தமது தாய் மொழியை முற்றக் கற்றதனேடு அமையாது, வடமொழிப் பயிற்சியும், நிரம்ப வாய்ந்து விளங்கினர். தம்மோடு ஒப்பாரு மிக்காரு மில்லாத பெருங் கல்வியாளராய்ப் புலமை முற்றிய காரணத்தினலே, 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்னும் முதுமொழி காலதேசவர்த்தமானத்தால் அளவு படாதவோர் பொதுவுண்மையாய் வழங்குதலாயிற்று. உணர்ச்சி-வலி முதலிய பிற மனநலங்களும் இவர்பால் நிரம்பியிருந்தன. மக்களது உள்ள மாகிய வீணையில் எத்தனை வகையான உணர்ச்சி பேதங்கள் எழக்கூடுமோ அவை யனைத்தும் தமது சங்கற்ப மாத்திரையினலே எழுந்து இனிது சப்திக்கச் செய்யும் பேரிசை யாண்மை பெற்றனர். அகத்தும் புறத்தும் காணப்படுகின்ற சௌந்தர்ய வைபவங்கள் அனைத்தையும் நுண்ணிதிலுணர்ந்து ஆழ்ந்தனுபவித்து ஆனந்த சரீரியாய்த் தோன்றினர். இவரது பாவனுசக்தி எல்லையின்றி அகன்று பரந்தது; கொள்ளக் குறையாத பெருங் கடல் போன்றது; எவ்வுலகத்தினுஞ் சென்று சஞ்சரிக்க வல்லது; எவ் வகைப் பொருளினையும் எவ்வகை நிலையினையும் மனக் கண் முன்னே தெளிவாய்ப் புலப்படுத்துச் சித்திரிக்கும் சிறப்பியல் வாய்ந்தது. அறிவின் பெருமையினுலும், உணர்வின் பெருமையினுலும், பாவனு சக்தியின் பெருமையினுலும் அவரது கவித்வம் முதிர்ந்து கனிந்தது. ஸ்வரங்களும், ராகங்களும், வர்ணங்களும், கீர்த்தனங்களும் ஒன்றின் மேலொன்ருய்ப் படிப்படியாய் இசைச் செல்வத்தோடு பொங்கி வருவதற் பொருட்டு நலம் நிரம்பி நின்ற வீணை போல, இவரது பண்பு மிக்க உள்ளந்தானும், கவித்வ சக்தியின் வேகத்தால் பண் கனிந்தூறும் இனிய கருத்துக்கள் அடுத்தடுத்தெழுந்து ஒன்ருேடொன்று இசைந்து நவநவமான கான விலாசத்துடன் ஒழுகிவரும் பக்குவமெய்திற்று. மதுரமிக்க இவ் இருதய கானத்தை யுணர்த்துதற்கென்றே அமைந்ததென்னலாம் இவரது அரிய சொற் செல்வம். தமிழணங்கு இவ் அருந்திறற் பெரியாரது குறிப்புணர்ந்த மாத்திரையில், அவர் விரும்பிய வண்ணம், இன்சுவை கனிந்த நன் மொழியினைத் தட்டின்றி யுதவிவரக் காத்து நின்றனள். தமிழ் மொழியின் இனிமையினையும், இவர்போல் முற்ற உணர்ந்தார் பிறர் யாரும் இல்லையென்றே கூறலாம். தமிழ் மொழி இவரது தனியரசினுக்கு அன்புற்றடங்கிநின்று குற்றேவல் புரிகுவதாயிற்று.

இங்ஙனம் உத்தமப் பெருங்கவிஞர்க்குரிய உத்தம லக்ஷணங்க ளனைத்தும் ஒருங்கு நிரம்பி விளங்கினர் கம்பர் பெருமான்.

பாரத தேவியின் அருந்தவம் முற்றுப் பெறுங் காலமாயிற்று. அவ் அம்மை பல நூற்ருண்டுகளாக ஆசையொடு எதிர்நோக்கி யிருந்த ஸம்பூர்ண-ராமபிரானை வாசாருபமாக உலகினர்க் களிக்கக் கம்பர் பெருமான் திருவுளம்பற்றினர். எத்தகைய மங்கல நன்னுளில்

நமது கவிஞர் இங்ஙனம் எண்ணித் துணிந்த தென யாவரால் அளவிட்டுரைக்கத் தகும்! தம்முயிர் போற் கம்பர் பெருமானைப் பாது காத்துத் தமக்கும் தமிழ்க்கும் அழியாப் புகழ் தேடிக்கொண்ட சடையப்ப வள்ளலார் தூண்ட இராமசரிதம் பாடுங்கருத்து எழுந்த தெனச் சிலர் கூறுவர். ஆனால் இத் தெய்வ மாக்கதையைப் பாட வேண்டுமென்று கம்பரது உயிரே அளவு கடந்த ஆசை கொண்டிருந்தது என்பது தான் உண்மை. 'ஆசைபற்றி யறைய லுற்றேன்' என்றே நமது கவிஞர்சிகாமணியும் நமக்கு உணர்த்துகின்றார். பிறர் யாரேனும் வேண்ட இத்தெய்வ நறுங்கனி ரஸம் ஊறிப் பழுத்ததாகமாட்டாது. மேலும், இப் பெருங் கருத்துக் கம்பரது இளமைப் பிராயத்திலேயே அவரது திருவுள்ளத்தில் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். இளமை தொட்டே தம்மை இராமாயணத்திற்கெனத் தத்தஞ் செய்தனர். தமது வாழ்வின் தனிப் பெரு நோக்கம் இராம காதையை மியற்று தலே யென்று கடைப்பிடித்தனர். இவரது சித்தை இராமசரிதத்தையே சுற்றிச் சுழன்றது; இவரது சொற்கள் யாவும் இராம சரித்திரம் பற்றியே விளைந்தன; இவரது செயல்கள் யாவும் இராம சரிதத்தை முற்றுவிக்கும் பொருட்டே எழுந்தன.

'ஆரே யெனுமொன்று சொல்லத் தொடங்கினு
மவ்விடத்துன்
பேரே வருமென்ன பேறுபெற்றேன் பெரு
நான்மறையின்
வேரே மிதிலையின் மின்னெடும் போய் வெய்ய
கானடைந்த
காரே கடல்கொளுந்தச் சிலைவாங்கிய காகுத்
தனே'

என்ற அழகிய செய்யுளின் பொருள் கம்பர் பெருமானது திருவுள்ளத்தன்மையை நினைக்கும் பொழுதுதான் நமக்குப் புலப்படுகின்றது.

உண்ணும் நீருண் முயிரும் மவனேயே
புகப்பார்'

என்ற தெய்வத் திருவாக்கின் இன்னிசையிலே நமது மனம் கட்டுண்டு கிடப்பதன் காரணம் இப்பொழுதுதான் நாம் அறிகின்றோம். இவரது அகன்று பரந்த அக உலகிலே இராம சரித மொன்றே தனியாட்சி புரிந்துவந்தது. காலம் அளவு முதலிய வரையறையின்றிச் செவிநுகர் கனிகளைச் சொரிந்து தரவல்ல கம்பரென்னும் கற்பக தருவினை, அது வெயில் முதலியன வற்றால் வாடி வருந்தாதபடி, நீர்பெய்து பாதுகாத்துவந்த சடையப்பவள்ளலார் தாமும் இராம சரிதத்திற்கு அடுத்தபடியாகவே நம் கவிஞர் பெருமானது அன்பிற்குரியராயினர். பல வருஷங்களாக, இரவும் பகலும் இராம விஷயத்தையே கம்பர் சிந்தனை செய்து வந்தாராதல் வேண்டும். கதைப் போக்கினை அழகு பெற ஒழுங்குபடுத்துதலினும், பலவேறு கட்டங்களில் நிகழும் சம்பாஷணைகளின் முக்கியாம்சங்களைத் தெரிந்தெடுத்து அழகு படுத்துதலினும், கதாபாத்திரங்களின் குண விசேஷங்களை அவ்வவர்க்குரிய சொற்செயல் முதலியவற்றால் விளங்க அமைப்பதிலும், இவர் வாழ்வு காலத்தின் முற்பகுதி கழிந்திருத்தல் வேண்டும். இராம சரிதம் என்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்திலே இவர் தோய்ந்து தோய்ந்து அதன்கண் தம்மை ஊறவைத்திருத்தல் வேண்டும். தம்மை இராமசரித மயமாக மாற்றியிருத்தல் வேண்டும். பலரும் இவரைப் பித்தரெனவும் பேதை யெனவும் கூறுமாறு தமது உளங் கோயில்கொண்ட தெய்வப் பெருஞ் சரிதத்திலே ஈடுபட்டுப் பக்தராய் விளங்கினர்.

'பித்தர் சொன்னவும், பேதையர்
சொன்னவும்
பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ!'

என்று நம் கவிஞர்பெருந்தகை கூறுவதன் குறிப்பு உணரத் தக்கது. இவர்தம் பெருங் காப்பியத்தைப் பாடியது பிறரது ஆணையை மேற்கொண்டன்று: பிறர் கேட்டு உளங் குளிரும் பொருட்டு மன்று; தமது ஆத்ம-தாகத்தைத் தணிக்கும் பொருட்டுத் தாம் பெய்துகொண்ட கானவர்ஷமேயாகும் இவரது 'இராமாவதாரம்'. இப் பெருந்தகையாரது

கவித்வ சக்தி இராம சரித்திரத்தை அலங் கரித்தற் பொருட்டாகவே அரும்பி மலர்ந்து ஒளி சிறந்து மனங்கமழ்ந்து விளங்கியதாகும். இத் தெய்வ கீதத்தைப் பாடுதற்பொருட் டாகவே அமைந்து நின்ற ஓர் அரும்பெறல் வீணையென்று நம் புலவர் பெருமானைக் கூறின் அது மிகவும் பொருத்தமுடையதேயாகும்.

இராம காதையைப் பாடுதற்கெனத் தம்மைப் பக்குவப்படுத்தி அவ் அருஞ் செய லினை மேற்கொள்ளுதற்கண்ணே தாம் ஈடு பட்டிருத்த போதிலும், கம்பர் பெருமானது உள்ளத்தில் இடையிடையே சிறிது தளர்வு தோன்றாமற் போகவில்லை யென்று கருதற் கிடமுண்டு. வான்மீகி மஹரிஷியின் பெருமையை நண்குணர்ந்தார் யார்தாம் அவ ரோடு கவிதையில் இகலி வெற்றி கொள்ள மனமொருப்படுவர்? பாடுதற்கமைந்த தெய்வ சரிதத்தின் பெருமையை நன்குணர்ந்தார் யார்தாம் அச்சரிதத்திற்குத் தமது கவித்வ சக்தி போதிய தாகுமென இறுமாந்திருப்பர்? இவ்வகைத் தளர்வு தோன்றியிருத்தல் வேண்டு மென்பதற்கு,

'நொய்தி ஞெய்ய சொல் நூற்கலுற் றேனெனை
வைத வையின் மராமரம் ஏழ்துளை
எய்த எய்தவற் கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் சொன்னின்ற தேயத்தே.'

என்னுஞ் செய்யுள் சான்றாகும். இங்ஙனம் மனந்தளர்ந்த காலங்களிற் சடையப்பவள்ள லாரே நமது கவிஞர்க்கு ஊன்றுகோலா யுதவினர். தம் உயிர்நண்பரது கவித்வ சக்தி பெருமையைப் பலவாறாக அறிந்த சடையப்பர் அவரை அடிக்கடி யூக்கி மனத்தளர்வகற்றி இராம சரித்திரம் பாடுஞ் செயலினை மேற் கொள்ளச் செய்திருத்தல் வேண்டும். இதனை யடிப்படையாகக் கொண்டே இராமகாதை சடையப்ப வள்ளல் தூண்டலாற் பாடப்பெற்ற தென்னும் பரம்பரை வரலாறு எழுந்ததாகல் வேண்டும்.

தமது கவித்வ சக்தியின் பெருமையினாலும் சடையப்பரது அன்பினாலும் கம்பர் பெருமா னின் உள்ளத்தில் ஏகதேசமாய்த் தோன்றிய தளர்வு அறவே நீங்கியது. தோன்றாத் துணை யாய் நின்று உலகனைத்தையும் இயங்கச் செய் யும் இறைவனது திருவருளால் நமது கவிஞர் பெருந்தகையின் சிந்தை செயலாகப் பரிணமித் தது. இராமாயண கானம் இனிதெழுந்து சப் திக்கத் தொடங்கிற்று. பாரத மாதாவின் தவ முற்றி அவளது உயிராசை நிரம்புவதாயிற்று. அவள் மனத்திற்குகந்த புருஷோத்தமன் என் றும் அழியாத வாசாருபத்தில் தோன்றுவானா யினான். இராமாவதாரப் பேரிதிஹாஸம் உருப் பெறலாயிற்று. பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் நிகழ்ந்த இவ்வரிய சம்பவம் இப்பொழுதும் நம்மால் அன்போடும் மகிழ்ச்சியோடும் நினைந்து இன்புறத்தக்கதாயுள்ளது. கம்பர் பெருமானோடு உடனுண்டுறைந்து அவரைத் தம்முயிரினு மேலாகப் பாதுகாத்து வந்த சடையப்ப வள்ள லார் எத்துணையன்போடு இப்பெருநிகழ்ச்சியைப் போற்றியிருத்தல் வேண்டுமென அறிதல் கூடுமோ? அவரது அன்பின் திறம் யாவரால் உணரத்தக்கது! 'அன்பென்ப தொன்றின் றன்மை யமரருமறிந்த தன்றால்' என்று கம்பர் தாமே அருளிச் செய்தது தமது ஆருயிர் நண் பராகிய வள்ளலது பேரன்பினை மனத்தகத்துக் கொண்டே போலும்! சடையப்ப வள்ளல் தம் ஊர்ப்புறத்துள்ள ஓர் அழகிய பூஞ்சோலையிலே அவரது அன்பே வடிவெடுத்தாற் போன்ற பெருமை வாய்ந்த மணிமண்டபமொன்று வனப்புத்தோன்ற அமைத்தனரென்று நாம் கருதல் வேண்டும். அப்பூஞ்சோலையிலே பிரகிருதிதேவி நிச்சப்தமாய் அமைதியுற்று விளங்குகின்றாள். மணிமண்டபத்தினுள்ளே கம்பர் பெருமான் அறிவும் அன்பும் கவித்வ சக்தியும் தமது திருமுகமண்டலத்தே ஒளிசிறந்து தோன்ற நடுவிருந்தருளுகின்றார். சிறிது தூரத்தே விரைந்தேற்குஞ் செவியும் சோர் வறியாத ஞாபகமுடைய தமிழறிஞர் பலர் ஏடும் எழுத்தாணியுங்கொண்டு இவரைச் சூழ்ந்திருக் கின்றனர். வாயிற்படியினருகே சடையப்ப வள்ளலார் ஓர் ஆசனத்தின் மீது அமர்ந்தருளி யிருந்து எவ்வகை இடையூறும் எய்தா வண்ணம் கவலையொடு நோக்கி அன்புபூண்டு விளங்கு

கின்றுர். பூஞ்சோலையிலே அந்நியரது வரவு தவிர்க்கும் பொருட்டுக் காவலாளர்கள் நிற்கின் றனர். தமிழார்வம் தாங்கலாற்றாத தமிழ்ச் செல்வர் சிலர் தமது ஆசையிழுத்துச் செல்லு தலால் அறிமுகமுள்ள காவலாளரைக் கடந்து சென்று மணிமண்டபத்தருகில் வந்து இராம சரிதமாகிய கீதவமுதைச் செவிமடுத்தற்கு ஒற்றியிருந்தனர். 'உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்' என்னும் பொருள் நிரம்பிய மதுரத் திருவாக்கு நமது கவிஞர் சிகாமணியின் இதயத் தினின்றும் பொங்கியெழுந்தது. மணிமண்டப முழுவதும் நிறைந்து பூஞ்சோலையிற் பரந்துலவிக் மக்களிதயத்தே குடிகொண்டு நின்றது இத் தெய்வத் திருவாக்கு. ஏடெழுதும் ஒலி கேட்க லாயிற்று. கம்பர் பெருமானது திருவுள்ளம் இராமாயண-கீதமாகக் கரைந்து பெருகி ஏட்டிற் பிரவஹித்துப் பாய்குவதாயிற்று.

இங்ஙனம் தொடங்கிய இராமாவதாரம் முற்றுப் பெறுதற்கு வருஷங்கள் பலப்பல சென் றிருத்தல் வேண்டும். சிறந்த ஆங்கில கவிஞரும நுண்ணிய ஆராய்ச்சியாளருமாகிய கோலரிட்ஜ் என்பவர் பத்து வருஷ காலம் இதிகாஸப் பொருளினைக் குறித்து கவிஞர் சிந்தனை செய் வதற்கும் பத்து வருஷ காலம் அதை எழுதி முடித்தற்கும் ஆக இருபது வருஷ காலமேனும் ஓர் இதிகாஸம் பாடி முடித்தற்கு வேண்டப் படுமென்று ஒரு வகையாற் கணக்கிடுவித்தனர். ஆனல், இங்ஙனம் கணக்கிடும்போது கம்பரது இராமாவதாரம் போன்ற பேரிதிஹாஸத்தினை அவர் கனவிலும் நினைத்திரார் என்பது திண் ணம். மில்டன் எழுதிய 'சுவர்க்க நீக்கம்' என்னும் ஆங்கில இதிஹாஸத்தினையும், ஹோமர், வர்ஜில் முதலானோரது இதிகாஸங்களையும் மனத்திற்கொண்டே மேற்கூறிய கால வரை யறை செய்திருத்தல் கூடும். சுவர்க்க நீக்கத் தினை காட்டிலும் இராமாவதாரம் நான்மடங்கு பெரிது. அதனையெழுதி முற்றுதற்கு 40 வருஷங் களேனும் முன் குறித்த கணக்கின்படி வேண்டு மெனக் கருதலாம். இங்கே ஒரு விஷயம் மனங் கொள்ளுதற்குரியது. மேல்நாட்டுக் கவிஞர்கள் கவிதை எழுதும் முறை வேறு; நமது நாட்டுக் கவிஞர்கள் கவிதை எழுதும் முறை வேறு. மேல்நாட்டுக் கவிஞர்கள் தமது மனத்தின்கண் கவிதை தோன்றியவுடன், அதனைத் தாமே எழுதிக் கொள்ளுதல் பெரு வழக்காகும். இத ஞல் கவிதைப் பிரவாஹமானது இடையீடின்றிச் செல்லுதற்குச் சிறிது முட்டுப்பாடு உளதாகின் றது. கவித்வ ஆவேசம் நிலைநின்று விளங்கு வதற்கும் சிறிது தடைபடுதல் கூடும். நமது நாட்டுப் பெருங்கவிஞர் கவிதைகள் தோன்றத் தோன்றச் சொல்லி வருதலும் அவர்களின் மாணக்கர்களும் பிற தமிழர்களும் உடனிருந்து அவற்றை ஏட்டில் எழுதிக்கொள்ளுதலுமே பெருவழக்காக ஏற்பட்டுள்ளது. கவிதைகள் எத்துணை விரைந்து பெருகிவரினும் ஏடெழுது வோர் அவற்றை வரன்முறையே ஒவ்வொன் ருகப் பங்கிட்டுத் தமது திண்ணிய ஞாபக சக்தியால் விரைந்து எழுதி வந்தனர். அன்றி யும் விருத்தம் முதலிய தமிழ்க் கவிதை இசை யோடு கலந்தன்றித் தோன்றுதலில்லை. இவ் இன்னிசை இடையீடின்றிச் செய்யுட்கள் விரைந்து வருவதற்குப் பெரிதும் அநுகூலம் செய்கின்றது. இங்கே கூறிய இரண்டு கார ணங்களாலும் கோல்ரிட்ஜ் கணக்கிட்ட முறை நமது நாட்டிற்குப் பொருந்துமாறில்லை. இராமாவதாரம் பாடி முடிதற்கு இத்தனை வருஷங்கள் ஆகியிருத்தல் வேண்டுமென நிச் சயமாய் வரையறுத்துக் கூறுதல் ஏலாது எனினும் ஒன்று மாத்திரம் ஐயமின்றிக் கொள் ளுதல் தகும். அறிவு, அனுபவம், கல்வி, கவித்வம் ஆகிய இவையனைத்தும் முதிர்ந்து விளங்கிய தமது வாழ்வின் உச்ச காலத்தை இராமாவதாரத்திற்கெனக் கம்பர் அர்ப்பணஞ் செய்தனரென்பதே உண்மையாகும். தின மொன்றுக்கு 700 செய்யுட்கள் விதம் இரண்டு வாரத்திற்குள் இராமாயணம் பாடி முடிந்த தெனவும், இத்தினங்களிலே இரவுகள் யாவும் வான்மீகி இராமாயணம் பொருள் கேட்டலிலே கழிந்தன வெனவும் சிலர் கூறுவர். இதனை,

.... அபிநவ கவிநாதன்
விழுந்த நாயிற தெழுவதன் முன்மறை வேதிய
ருடனுராய்த்
தெழுந்த நாயிறு விழுவதன் முன்கவி பாடின
தெழுநூறே

என்ற செய்யுள் ஆதரிப்பதா மென்றுங் காட்டுவர். இவ்வரலாறு முற்றுலும் அசம்பாவிதமாயுள்ளது. உணவருந்துதல் முதலிய அவசிய கர்மங்களால் இடையீடுபடாது இராமாவதாரம் பாடப்பெற்றதெனக் கொள்ளினும் நிமிஷம் ஒன்றிற்குச் செய்யுளொன்று விதம் பாடப்பெற்றதாகல் வேண்டும்! அன்றியும் மேற்காட்டிய செய்யுள் ஏட்டுப் பிரதிகள் பலவற்றிற் காணப்படவில்லே. பிற்காலத்தே கதை பெருக்குவோர்களால் இது பாடப்பெற்றதாகல் வேண்டுமெனக் கருதுதல் தகும். மேலும் நூலினகத்து ஆழ்ந்து கிடக்கும் சில சான்றுகளும் இவ்வரலாற்றினை ஆதரிக்கின்றன. கடைசியாக, இராமாயணம் போன்ற பெருங்காவியம் பிறக்கும் கவித்வ-தத்துவத்திற்கு இவ்வரலாறு முற்றிலும் மாருகவுள்ளது. இக்காரணங்களால் மேற்காட்டிய செய்யுள் சிறிதும் கொள்ளத்தக்கதன்று. ஆனுல் இச்செய்யுள் குறிக்கும் வரலாறு மிக அரியதோர் உண்மையினை அறிவுறுத்துகின்றது. கவித்வ-ஆவேசம் நிரம்பி உணர்வு மயமாய்க் கம்பர் பெருமான் விளங்கிய சமயங்களில் இராமாவதாரம் பாடப்பெற்றதாகும். அவ் அமயங்களிற் கவிதைப் பிரவாஹம் சிறிதும் இடையீடின்றிப் பெருகிப் பாய்ந்து, கம்பீரமாயோடும் பெருநதி போன்று, விரைந்து சென்றது. இதனையுணர்த்தும் அத்துணையே மேலைச் செய்யுள் உண்மையுடையதாகும்.

வருஷங்கள் சில சென்றன. இராமகாதை முற்றுப்பெற்றது. சம்பூர்ண-ராமபிரான் வாசாரூபமாகத் தமிழ்நாட்டில் திருவவதரித்துப் பாரத மாதாவின் திருவுளத்தை மகிழ்வித்தனன். கம்பர் பெருமான் தமிழுலகிலே தோன்றியதன் பயன் இனிது முற்றியது. அவரது ஆன்மா இராம சரித-வடிவமாய் உருவெடுத்து விளங்கியது. தமது இராமகாதையினைத் தமிழ் மக்கட்குப் பொதுவுடைமையாகவும் குலதனமாகவும் அரங்கேற்றி ஈந்தருளுவதொன்றே அவராற் செயற்பாலதாய் எஞ்சி நின்றது.

புண்ணிய தினமொன்று தெரிந்து கொள்ளப்பட்டது. கம்பரது இதிஹாஸத்தில் நாயக நாயகிகளுக்கு விவாஹ மஹோத்ஸவம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறும் பங்குனி யுத்தரத்தின் மறுதினமாகிய பங்குனியத்த நாளே மிக்க பொருத்தமுடைய தினமாகக் கொள்ளப்பட்டது. ஸ்ரீரங்கநாதரது திருச்சந்நிதியே* அரங்கேற்றுதற்குரிய இடமாயமைந்தது. சடையப்ப வள்ளலாரால் அழைக்கப்பெற்ற தமிழ்நாட்டுப் புலவர் சிகாமணிகளும் பிரபு சிகாமணிகளும் அரங்கேற்று மண்டபத்தில் வரன்முறையே வீற்றிருந்தனர். பக்தர் குழாங்கள், பள்ளத்துப் பாயும் நன்னீர் போல, நாளு திசைகளினின்றும் வந்து சூழ்ந்தனர். பண்டிதர்களும், பாமரர்களும் இடம்பெருது மிடைந்து நெருங்கினர். மண்டபத்தின் அகத்தும் புறத்தும் புடைசுற்றித் தமிழ்மக்கள் திரண்டு கூடினர். அதன் நடுவே சிறிது உயரிய பீடத்தின்மீது கம்பர் பெருமான் எழுந்தருளியிருந்தனர்† அவரது திருமுகத்தே பேரறிவும் ஆழ்ந்த சாந்தியும் பெருங்கவித்வ சக்தியும் நர்த்தனம் புரிகின்றன; அவரது நயனங்கள் ஆழ்ந்தகன்று உள்ளமனைத்தையும் ஒருங்கி தோற்றி விளங்குகின்றன; நோக்குவோரை யெல்லாம் வசீகரித் தமைகின்றன; அன்பு அலேயெறிந்து படர்கின்றது. அறிவு கூர்ந்து விளங்குவதனை யொப்ப அவரது நாசியும் நீண்டு கூர்ந்திருக்கின்றது. அவரது உதடுகள் இளநகையரும்பி விகசிக்கின்றன. அகன்ற மார்பும் திரண்ட புயமும் பேரழகு பயக்கின்றன. அவரது தடக்கைகள் தாள்களைத் தொட்டு நீண்டிருக்கின்றன. அவரது திருமேனி முழுவதும் தெய்வவொளி பரந்து சுடர்கின்றது. இப்புலவர் பெருமானையடுத்து யாரினுமினிய பேரன்பினராகிய சடையப்ப

---

* திருவரங்கத்திலே கம்பர் தமது காவியத்தை அரங்கேற்றியதாகக் கூறுவர். அரங்கநாதன் சந்நிதி வெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ளதென்று கொள்ளும்படி 'எண்ணிய சகாத்தம்' என்னுஞ் செய்யுள் அமைந்திருக்கின்றது.

† திருவரங்கத்திலுள்ள கற்சிலேயொன்று கம்பர் பெருமானது திருவுருவமாகச் சிலராற் கருதப்படுகின்றது. இங்ஙனம் கருதுதற்கு ஆதாரம் யாதுமில்லே. இக்கற்சிலே கம்பர் திருவுருவன்றென்பதே உறுதி.

வள்ளல் வீற்றிருக்கின்றனர். கருணையின் நிலையம்; கவிஞரின் புகலிடம்; தமிழ் நாட்டுப் புலவர்கள் பல காலமாக ஈட்டி வந்த புண்ணியம் அனைத்தும் ஒருங்கு திரண்டு வடிவெடுத்து வந்தாற்போன்று அமைந்திருக்கின்றனர். அகக்கண் கொண்டு நுனித்து நோக்குவோமாயின் வேறு சில அற்புதக் காட்சிகளும் காணலாகும். தெய்வ கணங்கள் களிசிறந்து குலவுகின்றன. பாரத தேவி எல்லையற்ற சாந்தியுடனும் எல்லையற்ற ஆனந்தத்துடனும் விளங்குகின்றாள். அவளது திருமுக மண்டலத்தைச் சுற்றியிலகும் சோபா வலயத்தினூடே ஊத்து நின்றும் பொங்கி வரும் களிப்பின் சிற்றருவி மெல்லென வீழ்ந்து ஒழுகுகின்றது. இத் தேவியை யடுத்துத் தமிழன்னை அழகு சிறந்து ஒளிருகின்றாள். அவளது திருமுடி மீது நூதனமா யமைக்கப்பெற்றதும் விலையற்ற இரத்தினங்களால் இழைக்கப் பெற்றதுமான கிரீடமொன்று குளிர்ந்த ஒளி பரப்பி நிலவுகின்றது; அவளது செந்தாமரைக் கண்கள் கருணை நில வெறித்து மிளிர்கின்றன; திருமேனி முழுதும் அன்பின் செழுமையால் பொடித்துத் துடிக்கின்றது. ரிஷிகணங்கள் ஒருபால் குழுமியிருந்தனர். அவருள்ளே வால்மீகியும் வள்ளுவரும் தலைமை தோன்ற விளங்குகின்றனர். ஆதிகவியாகிய மஹரிஷியின் சிரத்தின் மீது சடைமாமகுடம் இலங்குகின்றது. இராம கதாம்ருதத்தை உலகிற் கருளிய அவரது தெய்வத் திருவதாரத்தின் கீழ் முதுமையாற் பஞ்சென வெளுத்துத் தோன்றும் தாடி நீண்டு அடர்ந்து பொலிகின்றது. அவரது ஆழ்ந்து தெளிந்த கண்களிலே கவித்வ வொளி இன்னும் நிரம்பிப் பிரகாசிக்கின்றது. மழித்த சிரமுடையவராய்ச் சாந்த மூர்த்தியாய் அமர்ந்திருக்கின்றனர் வள்ளுவப் பெருந்தகையார். பேரறிவும் பேரருளும் அவர் கண்களிற் கனிந்து இலங்குகின்றன. தமிழ்த்தாய் வயிற்றில் தம்மோடு உடன்பிறந்த கவிஞர் பெருந்தகையார் மீது அவரது அளவு கடந்த காதல் படர்ந்து செல்லுகின்றது. அவரது துகிலாத் திருமனத்தே இன்று சிறிது கர்வம் இடம்பெற்றிருப்பது போலத் தோன்றுகின்றது.

அரங்கநாதன் சந்நிதியில் இத்துணை விசேஷமான திருக்கூட்டம் என்றும் இருந்ததே இல்லையெனலாம். யாண்டும் கண்கள்! யாண்டும் செவிகள்! அனைவரும் ஏகாக்கிர சித்தராய்க் கம்பர் பெருமானை நோக்கிய வண்ணமாயிருக்கின்றனர். 'ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள அளப்பருங்கரணங்கள் நான்கும் — சிந்தையேயாக' என்ற அருமைத் திருவாக்கு எத்துணையுண்மையுடையதென இன்று ஒருவாறு அறியலாகும். குறித்த அமையம் நெருங்கிற்று. உலகமனைத்தையும் ஆக்கியளித்துத் துடைத்தலையே தனது திருவிளையாட்டாகவுடைய பரம்பொருளை நெஞ்சுற வழுத்திக் கம்பர் தமது இதிகாஸ கீதத்தைப் பாடி அரங்கேற்றலாயினர். உள்ளத்தை யுருக்கி யுருவஞ் செய்தது போலத் தோன்றிய கம்பர் பெருமானது கம்பீரத் தொனி மண்டப முழுவதும் பரந்து சென்றது; கேட்டோர் இதயத்தினின்றும் எதிரொலி யெழுந்தது. இராமாயணமாகிய அமுத கீதத்தில் ஆண்டிருந்தோர் மனங்கள் லயித்து மயங்கின.

'வயிரியர் மதுர கீதம் மங்கைய ரமுத கீதம்
செயிரறு மகர யாழின் தேம்பிழி தெய்வ கீதம்
பயிர்கிளை வேயின் கீதம் என்றிவை பருகி
விண்ணோர்
உயிருடை யுடம்பு மெல்லாம் ஓவிய மொப்ப
நின்றார்'

என்று கூறியதனோடொப்ப அனைவரும் சித்திரப்பதுமைகள் போன்று செய்கையற்றிருந்தனர். இராமசரிதம் படிப்படியாய் வளர்ந்தது. செஞ்சொற் கவியின்பம் இனைத்தென்பது இன்று தான் உணரலாயிற்று. சிலபொழுது அவையகத்தார் வியப்பு மேலிட்டு மதிமருண்டு கிடப்பர்; சிலபொழுது உவகை மேலிட்டு ஆனந்தவாரியில் திளைத்திருப்பர்; சிலசமயம் சோகத்தால் உளங் கலங்கி நைந்து வருந்துவர்; சிலசமயம் பக்தியால் உளங்கனிந்து உருகுவர். ஒருகால் நகைச்சுவை மீதூர்ந்து மெய்குலுங்கச் சிரிப்பர்; ஒருகால் பயங்கொண்டு வெருண்டு நடுநடுங்குவர்; ஒருசமயம் வீரம் மேலிட்டுப் புயம்பூரித்து எற்றெழுவர்; 'அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால் யாவரே ஆற்றவல்லார்?

பூலோகத்திலும், வானுலகத்திலும், நாட்டிலும், காட்டிலும், நதிக்கரையிலும், கடற்கரையிலும், யுத்த களத்திலும், ஆகாய மார்க்கத்திலும், நிகழ்ந்த சம்பவங்களெல்லாம் திருவரங்கர் சந்நிதியிலே நடித்துக் காட்டப் பெற்றன. அயோத்தி நீங்கிய அரசர் பெருந்தகை புஷ்பக விமானமேறிச் சீதா லஷ்மண சமேதராராய் வானர பரிவாரங்களுடன் திரும்பத் தனது நகரமடைந்து,

'தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும்
பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை'

வாழ்வித்தருளினன். கைகேசியின் சூழ்வினையால் தடையெய்தி சீதாபஹரண மென்னும் சோக-சம்பவத்தால் இடையீடுபட்ட பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் விமரிசையாக நிகழ்கின்றது.

அரியணை அனுமன் தாங்க அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தப்
பரதன் வெண்குடை கவிக்க இருவரும் கவரி பற்ற
விரிகடலுலக மேத்தும் வெண்ணைமன் சடையன் வண்மை
மரபுளோன் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந் தான் மௌலி

என்ற சிறப்பு மிக்க செய்யுளைக் கம்பர் பெருமான் பாடினர். பாடின அளவில் அவைக்கணிருந்தோர் அனைவரும் சடையப்ப வள்ளலாரை நோக்கி அவரது பெருமையையே உள்ளத்தெண்ணினார்கள். வள்ளலாரோ தலை வணங்கி யிருந்தனர்.

இராமாவதாரம் அரங்கேற்றி முடிந்தது. கவிதை வெள்ளத்தின் பெருஞ்சுழியில் அகப்பட்டுத் தம்மையிழந்து நிற்பாரை யன்றிப் பிறரைக் காணுதல் அரிதாயிற்று. திடீரென ஓர் அரவம் உண்டாயிற்று. வான்மீகி-மஹரிஷி புனைந்த சடை முடிதுளக்கிப் புலவரேற்றினை முகம் பார்த்து மெல்ல நடப்பாராயினர். அவரைத் தொடர்ந்து வள்ளுவப் பெருந்தகை, தமிழ் வேதம் எழுதியருளிய அருமைத் திருக்கரத்தில் பொன்கொண்டிழைத்து மணியைக் கொடு புனைந்த மகுடமொன்று தாங்கிப் பின் சென்றனர். இருவரும் தம்மையடுத்து வந்ததும் கம்பர் பெருமான் எழுந்து வணங்கலுற்றனர். அப்பொழுது தகவுடையோர் சிந்தையினும் சென்னியினும் விற்றிருக்குஞ் சீர்த்தியுடைய வான்மீகி மகரிஷி தந்தையினுங் களிகூரத் தழுவி நின்று, 'நீரே கவிச்சக்ரவர்த்தி; எனது அன்பிற்குரிய ஞான புத்திரரை யின்று தான் காணப் பெற்றேன்' என்று கூறி, வள்ளுவர் பெருந்தகையார் தாங்கிச் சென்ற மகுடத்தை வாங்கிக் கம்பர் பெருமானது முடிமீது புனைந்தருளினர். தமிழ்ப் புலமைத் தெய்வமாகிய வள்ளுவர் அன்பூற்றெடுக்குந் திருநயனங்களாற் கனிந்துநோக்கி முடிபுனைந்த சிரமீது தமது திருக்கைகளை வைத்து ஆசீர்வதித்தருளினர்.

பங்குனி அத்த நன்னாள்! இந்தச் சுப தினத்தன்று இற்றைக்குச் சுமார் ஆயிரம் வருஷங்கட்கு முன்னர் மேல் விவரித்தவாறு கம்பர் பெருமானது இராமவதாரம் அரங்கேறுதலாயிற்று. இந்நாள்தான் தமிழ்த்தெய்வம் மணி மாமகுடம் புனைந்துகொண்ட பெருநாள். பாரத தேவி பன்னெடுங்காலமாக முயன்றுவந்த தவம் பயனிரம்பி முற்றியதும் இந்நாளே. இத்தகைய விசேஷ தினத்தைத் தமிழ் மக்களாகிய நாமனைவரும் இன்றுபோல் என்றும் போற்றிப் பாராட்டுவோமாக!

எண்ணிய சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன்வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய இராம காதை பங்குனி யத்த நாளில்
கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றி னானே.

கம்ப ராமாயண ரசனை

திரு வ. வெ. சு. ஐயர்

கம்ப நாட்டாழ்வார் எழுதிய திவ்ய கிரந்தமானது முப்பத்தைந்து தலைமுறைகளாகத் தமிழருக்கு ஆனந்தத்தைத் தந்து வருகிறது. இந்த ஆயிரத்தைம்பது வருஷங்களில் எத்தனை மேதாவிகள் கம்பனுடைய ராமாயணத்தை ஆராய்ந்திருப்பார்கள். எத்தனை பேர் பிரசிங்கித்திருப்பார்கள், எத்தனை பேர் தமக்குள், தாமே படித்து ஆனந்த பரவசர்களாகி யிருப்பார்கள்! ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் கம்ப ராமாயணம் பிரசிங்கிப்பதில் சிறந்தவர் என்று கீர்த்தி பெற்றவர் அனேகர் இருந்திருக்கிருர்கள். வேறெந்த காவியத்தையும் பற்றி இத்தகைய தனிப்பெயரை வித்துவான்கள் பெற்றதாகவாவது விரும்பியதாகவாவது நாம் கேட்டதில்லை. இப்பொழுதுகூட, சிலப்பதிகாரம் பிரசங்கிப்பதில் சிறந்தவர் என்ருவது, மணிமேகலை சொல்வதில் சாமர்த்தியம் நிறைந்தவர் என்ருவது வித்துவான்களைப் பற்றிப் புகழுவதில்லை. ஆனுல் கம்பனுடைய ராமாயணத்தைப் பிரசிங்கப்பதையே ஒருவர் தமது காரியமாக வைத்துக் கொண்டால் மனிதர் அவர்களுக்கு, அவர்களுடைய புலமைக்கும் சொற்பொழிவுக்கும் தக்கபடி, தனி மரியாதை செலுத்துகிருர்கள். அவர்களும் கம்பராமாயணப் பிரசங்கி என்கிற பெயரை ஆசையோடு விரும்புகிருர்கள்.

ராமாயணம் புண்ணிய கதையாகையால் கதையை உத்தேசித்துப் பக்தர்கள் அதற்குத் தனி மரியாதை செலுத்துகிறார்கள் என்று சொல்லப்படலாம். ஆனுல், வில்லிபுத்துரார் பாரதத்தைப் பிரசங்கிக்கிறவர்கள் என்ருவது, ஆரியப்ப புலவர் என்னப்படுகிற அனதாரிப் புலவரின் பாகவதத்தைப் பிரசங்கிக்கிறவர்கள் என்ருவது, கச்சியப்பருடைய ஸ்கந்த புராணத்தைப் பிரசங்கிக்கிறவர்கள் என்ருவது யாருக்கும் கியாதி வந்து நாம் கேட்டதில்லை. ஆகவே, இந்தப் புகழும் புகழிலுள்ள விருப்பமும் கம்பன் எழுதிய காவியத்தின் சிறப்பைத் தான் காட்டுகின்றனவே ஒழியக் கதையின் சிறப்பைக் காட்டவில்லை. கம்பனுடைய ராமாயணமானது மற்றக் கவிகள் எழுதிய ராம சரிதைகளையும் தமிழில் எழுதப்பட்ட இதர காவியங்களிற் பெரும்பாலானவற்றையும்கூட 'வெயிலிடைத் தந்த விளக்'கொளி போலாகிவிட்டது.

இது மாத்திரமில்லை. கம்ப ராமாயணமானது ஹோமர் எழுதிய இலியாதையும், விர்க்கீலியன் எழுதிய ஏனயிதையும், மில்டனுடைய சுவர்க்க நஷ்டம் என்ற காவியத்தையும், வியாஸ பாரதத்தையும், தனக்கே முதனூலாக இருந்த வால்மீகி ராமாயணத்தையும்கூடப் பெருங் காப்பிய லட்சணத்தின் அம்சங்களுள் அனேகமாய் எல்லாவற்றிலும் வென்றுவிட்டது என்று சொல்லுவோம். இவ் விமரிசனத்தைத் தொடர்ந்து வாசிப்போருக்கு எமது இவ்வபிப்ராயத்தை மெய்ப்பிக்க முயலுவோம்.

ரசனைச் சுவை

காவிய இலக்கணத்தை நிர்ணயிப்பதில், பாரத தேசத்து இலக்கண ஆசிரியர், நமக்குத் தெரிந்தமட்டில், விவரியாமல் விட்டுவிட்ட சில அம்சங்களை மேனுட்டு இலக்கண ஆசிரியர் விஸ்தாரமாக விவரித்திருக்கிறார்கள். நம் நாட்டு இலக்கண ஆசிரியர் பொருள், யாப்பு, அணிகளைப் பற்றி நன்ருக ஆராய்ந்திருக்கிருர்கள் என்பதை ஒப்புக் கொள்கிருேம். அலங்கார சாஸ்திரத்தை நம் நூலாசிரியர் ஆழமாக ஆராய்ந்திருக்கிருர்கள் என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஆனுல், காவிய சமக்ரத்தைப் பற்றின ஆராய்ச்சிகள் இதுவரை வெளிவந்திருக்கும் நூல்களில்

விஸ்தாரமாகக் காணப்படவில்லை. பெருங் காப்பியத்தில் என்ன என்ன விஷயங்களைப் பற்றிப் பேச வேண்டும் என்று இலக்கணங் களில் ஓர் பெரிய ஜாபிதா காணப்படும். ஆனல், காவியம் எவ்வாறு அமைக்கப்பட வேண்டும், என்ன என்ன இலக்கணங்கள் பெருங்காப்பியத்துக்கு இன்றியமையாதவை, பெருங் காப்பியங்களின் போக்குக்கும் ஏனைய காவியங்களின் போக்குக்கும் என்ன வித்தி யாசம், என்ற விஷயங்கள் நம் இலக்கணங் களில் விவரிக்கப்படவில்லை. மேனாடுகளில் அரிஸ்தோத்தலன் காலம் முதற்கொண்டு இலக் கண நூலாசிரியர் காவிய அமைப்பைப் பற்றிப் பெரிய பெரிய ஆராய்ச்சிகள் வெளியிட்டிருக் கிறார்கள். நம்மவர் காட்டிலுள்ள மரங்களைத் தனித் தனியே கவனித்துக் கொண்டு வந்து ரணியத்தை மறந்துவிட்டார்கள்; மேனாட் டவர் மரங்களைக் கவனித்ததோடுகூட அர ணியத்தைப் பற்றியும் விசேஷமான ஆராய்ச்சி கள் செய்துள்ளார்கள்.

காவிய சமக்ர இலக்கணத்தைத் தண்டி கள் தனது அலங்கார இலக்கணத்தில் பாவிக அணியை வர்ணிக்கும்போது சில வார்த்தை களில் சொல்லி முடித்துவிடுகிறான். அரிஸ் தோத்தலன், ஒராஸியன், புவாலோ, விதா, பெயின் முதலிய மேனாட்டு இலக்கண ஆசிரி யர்கள் விரிவாகச் செய்துள்ள ஆராய்ச்சியைப் பற்றி இங்கு ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல் லுவது பொருந்தும். அவ்விலக்கணக்காரா களுடைய பிரதான அபிப்பிராயம் என்ன வென்றால், ஓர் பெருங்காப்பியம் அனேக அவய வங்கள் சேர்ந்ததாயிருப்பினும் ஒரு ஜீவப் பிரா ணியைப்போல ஓர் தனிப் பிண்டமாயிருத் தல் வேண்டும். தலை, இடை, கடை என்ற பாகுபாடும், அனைத்தையும் சேர்த்துப் பார்க் கும்போது ஏகம் என்கிற உணர்ச்சியும் அக் காவியத்தில் தோன்ற வேண்டும். ஒவ்வோர் அவயவமும் தன்தனக்கு முன்னேயுள்ள அவ யவத்தோடும்,பின்னேயுள்ள அவயவத்தோடும். பிணைக்கப்பெற்று, ஒன்று என்கிற உணர்ச்சியை வளர்க்கவேண்டும்.

பஞ்ச தந்திரக் கதை, விக்கிரமாதித் தன் கதை, மதன காமராஜன் கதை, அராபியக் கதை முதலிய கதைகளை ஓர் பக்கமும், அரிச்சந்திர புராணம், கந்த புராணம், ராமாயணம், முதலிய காவியங்களை ஓர் பக்கமும் வைத்துச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் நாம் மேற் காட்டிய இலக்கணத்தின் கருத்து விளங்கும். பின் சொல்லிய மூன்றிலும் ஒரே ஒரு வஸ்து தான் காவியமாக எழுதப்படுகிறது. இவற்றுள் அனேக உப கதைகள், வர்ணனைகள் உபாக்கி யானங்கள் வருகின்றன என்பது வாஸ்தவம். ஆனல், இவை அனைத்தும் கதையின் மத்திய சம்பவத்துக்குத் துணையாக நிற்கின்றன – மத்திய சம்பவத்திற்கு அலங்காரமாகவோ, மத்திய சம் பவத்தினின்று இயற்கையாக விளைந்த விளை வாகவோ விளங்குகின்றன. முன் சொல்லப் பட்ட நூல்களோ, அவை செய்யுள் நூல்கள் அல்ல என்பது ஓர் பக்கமிருக்க, தனிக் கதை களின் கேவலம் சேர்க்கையே யாகும். அவை களில் மத்திய சம்பவத்திற்கும் கதைகளுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் மிகமிக லேசானது. அதைச் சம்பந்தம் என்று கூடச் சொல்லத் தகாது. மகா காவியத்தின் பகுதிகளுக்கோ இத்தகைய ஒட்டின்மை இராது. அவற்றின் சம்பந்தம் ஜீவ சம்பந்தம் உபாக்கியானங்கள் முதலிய புற அணிகள் பெருங் காப்பியத்தினுள் அளவுக்கு மீறி இரா. மற்ற உறுப்புக்களெல்லாம் காவி யத்துக்கு அகத்துறுப்புக்களாகவே விளங்கும். அவ் உறுப்புக்களில் எதை எடுத்துவிட்டாலும் கதை ஊனமாகிவிடும்.

பாவிக அணி என்று நாம் கூறுவதை மேனாட்டவர் 'ஆர்க்கிதெக்தோனிக்ஸ்' (Architectonics) என்கிறார்கள். இப் பதத் துக்கு ரசனை அல்லது காவிய நிர்மாணம் என்று பொருள் சொல்லலாம். இது மனைச் சிற்ப நூலின்று எடுத்துக்கொண்ட பெயராகும். ஓர் அரண்மனையையோ கட்டடத்தையோ கட்டுவதற்கு அனந்த கோடி ரீதிகள் உண்டு. ஆனல், சில ரீதிகள்தாம் கட்டடத்துக்கு அழகு தரும். பெரும்பாலானவை வானத்தையும் சூரிய ஒளியையும் மூடுமே ஒழிய நமது சௌந்தரிய உணர்ச்சியைத் திருப்தி செய்யா. அப் படியே ஓர் காவியத்தைப் பல மாதிரி எழுத

லாம். நள சரித்திரம், ராமாயணம், பாரதம், அரிச்சந்திர புராணம் முதலிய காவியங்களெல்லாம் அவ் அவ் ஆசிரியர்களின் மனோதர்மத்துக் கேற்றபடி எழுதப்பட்டுள்ளன. சில சம்பவங்களைச் சிலர் விரிக்கிறார்கள், மற்றவற்றைச் சுருக்கிவிடுகிறார்கள். வேறு சிலர் முற்சொல்லியவர்க்கு மாறாகச் செய்கிறார்கள். சிலர் சில சம்பவங்களை எடுத்து விட்டுப் புதிய சம்பவங்களைப் புகுத்துகிறார்கள். ரஸிகனுடைய மனத்திற்குத் திருப்தி உண்டாகும்படி எந்தக் கவியின் அமைப்பு அமைந்திருக்கிறதோ அவனைத்தான் ரசனையில் சிறந்தவன் என்று சொல்லலாகும். உண்மையாகப் பார்க்கையில் பெருங் காப்பியங்களுக்கு ரசனையே இன்றியமையாதது. ரசனை சுகம் இல்லாமல் வேறு எந்த சுகம் இருப்பினும் பெருங் காவியங்கள் பெருமையுள்ளனவாகா.

காவிய ரசனையை மகா வித்துவான் ஒருவனுடைய ராக விஸ்தாரத்துக்கு ஒப்பிடுவோம். எல்லா வித்வான்களும் ஏழு ஸ்வரங்களைத்தான்—அல்லது அர்த்த ஸ்வரங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டால் இருபத்திரண்டு ஸ்வரங்களைத்தான்—கையாளுகிறார்கள். இந்த ஸ்வரங்கள் துவாரா நவரஸங்களைத்தான் ஊட்டுகிறார்கள். ஆனால், ஒரு வித்துவானுடைய ஆலாபனத்துக்கும், ஒரு பாடகன் ஒரு கீர்த்தனையைப் பாடுவதற்கும் இன்னொருவன் அதே கீர்த்தனையைப் பாடுவதற்கும் எத்தனை பேதம்! ஒருவன் ராகத்தின் ஸ்வரங்களில் யாதொரு அபஸ்வரத்தையும் கொண்டு வந்து கலக்காமல் பாடிவிடுகிறான். ராகம் பிழையின்றி சாஸ்திரோக்தமாகப் பாடப் பட்டிருக்கும். லயத்தில் யாதொரு பிசகும் இராது. கேட்போர் 'சபாஷ்' என்று சொல்லிக் கொண்டும் சிரக் கம்பம் செய்து கொண்டும் கேட்பார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய இருதயத்தில் யாதொரு சலனமும் ஏற்பட்டிராது. அலை வந்து மோதியும் அசையாத பாறை போல அவர்களுடைய இருதயம் அப்படியே இருந்து விடும். இன்னொருவன் வருகிறான். அதே ராகத்தைப் பாடுகிறான். ஆனால், எல்லோரும் அமுத மழையில் அகப்பட்டவர்கள் போல் ஆகிவிடுகிறார்கள். அவரவர்களுடைய சமஸ்காரத்திற் கேற்றபடி அவரவர்களுடைய இருதயம், மந்த மாருதத்தில் ஊசலாடும் பூங்கொம்பர் போலவும், சிற்றலைகளால் அசைந்தாடும் தாமரை போலவும், கருப்பஞ் சாற்றில் கரையும் கற்கண்டைப் போலவும், அக்னியில் நெகிழ்ந்து உருகும் மெழுகைப் போலவும், தங்கத்தைப் போலவும் ஆகிவிடுகிறது. அவர்களுடைய மனது புதிய உலகத்தில் சஞ்சரிக்கத் துவங்கி விடுகிறது. மனோ லோகத்தில் சித்திரத்துக்கு மேல் சித்திரம் தோன்றிக் கொண்டே வருகிறது. அவர்கள் லயப்பட்டு, வயப்பட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். இந்தக் கலைஞனுக்கும் முன் சொல்லப்பட்ட கலைஞனுக்கும் உள்ள வித்தியாசம், இவனிடம் கனிவு இருந்தது, அவனிடம் அது இல்லை. ஆனால், அது மாத்திரமில்லை. இவனுடைய பாட்டின் அமைப்பு மனோஹரமாக அமைந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு ஆவிருத்தமும் அதற்கு முன்னே பாடப்பட்ட ஆவிருத்தத்தினின்று இயற்கையாக வளர்ந்த வளர்ச்சியாகும்; அதே மாதிரி தனக்குப் பின்னே வரப்போகும் ஆவிருத்தத்திற்குத் தோற்றுவாயும் ஆகும். ஒவ்வொரு 'சங்கதி'யும் அந்தந்தப் பதங்களை அலங்கரிக்க விழுந்த அலங்காரமாகுமேயன்றி, பதங்களையே முழுக்கி மூடிவிடும் வெறும் சப்த சாலங்களாகா. ஒவ்வொரு ரஸமும் போதிய அளவுக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டு இயற்கையான சோபனங்கள் வழியாக அதனோடு பொருந்தக்கூடிய வேறொரு சுவைக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டு போகும். கடைசியாக எல்லா ஆவிருத்தங்களும் எல்லாச் சுவைகளும் இன்னலந் தெரிய வல்லாருடைய இருதயம் லயித்துப் போகும்படி ஓர் சமஷ்டி உணர்ச்சியை உண்டாக்கும்.

இதே மாதிரிதான் ஒரு காவிய ரசனையும். காவியத்தின் தனித் தனிப் பாகங்களிலுள்ள இன்சுவை ஒரு பக்கமிருக்க, பாகத்துக்கும் பாகத்துக்கும் உள்ள பொருத்தம் அழகாக இருப்பதோடு காவியமானது நல்ல சமஷ்டிகரணத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு இந்த சமஷ்டிகாரம் அழகாக இருக்கிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு

காவியமானது ரஸிகருடைய இருதயத்தைக் கவர்ந்து எல்லோரும் விரும்பத்தக்கதாகும்.

கம்ப ராமாயணத்தில் உள்ள ரசனைச்சுவை மிகவும் உயர்ந்தது. ரஸிகருடைய அறிவுக்கு அது அமுதமாக நிற்கின்றது. கம்ப ராமாயணத்தின் ரசனைச் சுவையை உணராமல் மற்ற சுகங்களை மாத்திரம் உணருகிறவர்கள் அதன் சுவையில் செம்பாதிக்கு மேல் இழந்து விடுகிறார்கள். ராமாயணத்தின் அழகை விஸ்தரிக்கிறவர்கள் ஒவ்வோர் பாகத்தின் அழகை, சிற்சில வேளைகளில் ஒவ்வோர் செய்யுளின் அழகைத்தான் எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். ராமாயணத்தை ஓர் சிற்பியால் சமைக்கப் பெற்ற அரண்மனையாகப் பாவித்து, அவ்வரண்மனையின் ஒவ்வோர் அவயவத்துக்கும் மற்ற அவயவங்களுக்கும் உள்ள பொருத்தத்தையும், அவயவங்களுக்கும் அரண்மனையின் சமக்ர அமைப்புக்கும் உள்ள பொருத்தத்தையும் வியக்தீகரித்து எடுத்துக் காட்டும் விமரிசனங்கள் இதுவரையில் வெளிவரவில்லை.

க. பாலகாண்டம்

ராமாயண கதை அயோத்தியா காண்டத்தில்தான் ஆரம்பிக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும். வால்மீகி பகவான் தனது ராமாயணத்துக்கு 'ராவண வதம்' என்றும் 'சீதையின் பெருங் கதை' என்றும் மறு பெயர் கூறுகிறான். ராமாயணத்தின் வஸ்து, அதாவது பிரதான சம்பவம் ராவண வதம். அதற்கு நெருங்கிய காரணம் அரணியத்தில் நேரும் சீதா ராவண சந்திப்பாதலால், ராமன் சீதா சமேதனாய்க் காட்டுக்குச் செல்வதையே அந்த வஸ்துவுக்கு பீஜம், அதாவது விதை என்று கூறவேண்டும். அயோத்தியா காண்டத்தில் தான் இவ்விதை விதைக்கப்படுகிறது. ஆதலால் அதுவேதான் கதையின் உண்மையான துவக்கம். அது முதற்கொண்டு கதையானது ஓர் அரண்மனைக் கட்டடம் போல அழகாயும் கம்பீரமாயும் கிளம்பி, வஸ்து பூர்த்தியாகிற வரையில் ஒரே வளர்ச்சியாக வளர்ந்து செல்கின்றது. இப்பெரிய கட்டடத்திற்குப் பாலகண்டம் முன்வாயிற் சோலையாக விளங்குகிறது. அரண்மனைக்குள் பிரவேசித்து அதன் சிற்ப வேலையில் மூழ்குவதற்கு முன் படிப்போனுடைய மனது இவ் உத்தியானத்தில் ஆனந்தத்தோடு உலவும். இதில் ராமனுடைய அவதாரமும் விவாகமும் வர்ணிக்கப் படுகின்றன. ஆனால், இவை மாத்திரம் இக் காண்டத்தின் 1,400 செய்யுள்களை நிரப்பப் போதா, அதற்காகக் கம்பன் நாட்டு வர்ணனைகளும், நகர வர்ணனைகளும், எழுச்சி, உண்டாட்டு, வரைக் காட்சி, ஆற்று வர்ணனைகளும், உலவியல் வர்ணனைகளும், பிறவும் கொண்டு இக்காண்டத்தை விரிக்கிறான். தவிர, இக் காண்டத்தில் விசுவாமித்திரனாலும் விசுவாமித்திரனைக் குறித்தும் சொல்லப்படுகிற கதைகளைக் கம்பன் வால்மீகியினின்று எடுத்துக்கொண்டு பால காண்டத்தின் அளவைப் பெருக்கிக் கொள்ளுகிறான். வஸ்துவின் பெருமையையும் விஸ்தாரத்தையும் உத்தேசிக்க, இந்த முகவுரையை நாம் அனாவசியம் என்றாவது, அதி விளம்பனமாக இருக்கிறது என்றாவது கண்டிக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால், காவியத்தோடு அவயவ சம்பந்தம் அதற்கில்லை என்பதை நாம் நன்கு உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

உ. அயோத்தியா காண்டம்

ராவண வதத்தையே ராமாயணத்தின் வஸ்துவாக வால்மீகி பகவான் அமைத்தது போலவே கம்பனும் அமைத்திருக்கிறான் என்று மேலே கூறினோம். இவ்வஸ்துவின் ஒருமையைக் கம்பன் மறப்பதே இல்லை. முக்கியமான கட்டங்களிலெல்லாம் அவன் தனக்கும் படிப்போருக்கும் அதை நினைவுறுத்திக் கொண்டே செல்லுகிறான். பால காண்டத்தில் ராமனால் அடிபட்டுத் தாடகை விழும்போது அவள்,

.... தலைகள் தோறும்
முடியுடை அரக்கற்கு அந்நாள் முந்திஉற் பாத மாகப்
பிடியிடை அற்று வீழ்ந்த வெற்றிஅம் பதாகை ஒத்தாள்,

என்று வஸ்துவை உபமானத்தின் வாயிலாகக் காட்டுகிறான். அவ்விதமே மந்தரையின் சூழ்ச்சியினால் கைகேயியின் மனம் கலைந்து மாறிய போது,

....................................இமையோர்
மாயையும், அவர் பெற்றநல் வரம் உண்மை
யாலும்,
ஆய அந்தணர் இயற்றிய அருந்தவத்
தாலும்,
....
அரக்கர் பாவமும், அல்லவர் இயற்றிய
அறமும்

துரக்கவேதான் நல் அருள் துறந்தனள் அத் 'தூய்மொழி'. கடைசியாக ராவணன் போர்க் களத்தே பட்டு வீழ்ந்து கிடக்கையில் மண்டோ தரி வந்து புலம்பும் போது, கம்பன் அவள் வாயில் இம் முத்தாய்ப்பை வைத்து விடுகிருன்· அஃதாவது :

'காந்தையருக்கு அணி அனைய சானகியார்
பேர்அழகும் அவர்தம் கற்பும்,
ஏந்துபுயத்து இராவணனுர் காதலும், அச்
சூர்ப்பநகை இழந்த மூக்கும்,
வேந்தர்பிரான் தயரதனுர் பணியினுல்
வெங்கானில் விரதம் பூண்டு
போந்ததுவும், கடைமுறயே புரந்தரனுர்
பெருந்தவமாய்ப் போயிற்று. அம்மா!'

அச்சம்பவங்கள் அனைத்தும் பளிங்குக் கற்கள் போல நின்று ராவண வதமாகிய மண்டபத் தைக் கட்டவே கருவியாக நிற்கின்றன என்பது கவியின் அபிப்பிராயம். ஏனெனில், ராவண வதம் இன்றி இந்திரன் சுயராஜ்ஜியத்தை அடைவது எங்ஙனம்?

இந்த வஸ்து ஒருமை உணர்ச்சி அயோத் தியா காண்டத்திலிருந்துதான் உண்டாகிறது என்று ரசனை என்ற பகுதியில் கூறினேம்.

அயோத்தியா காண்டத்தினின்று கதை யானது மத்தகஜத்தின் நடையோடு, கங்காப் பிரவாகத்தின் மனத்தோடு ராவண வதம் வரை செல்லுகிறது. உபாக்கியானங்களுக்காக வேனும், மத்திராலோசனைக் காகவேனும் கதை நிற்கிறதே என்ருல், அது இயற்கையை யொட்டியே அவ்வாறு நிற்கின்றது. வனராஜ னை கஜேந்திரனும் அங்கங்கே ஆகாரத்துக் காக நிற்கிருன்; அங்கங்கே இளைப்பாறுகிருன். கங்கா நதியும் சம தடத்தில் வேகம் குறை கிறது. யமுனை முதலிய உப நதிகளின் நீரை ஏற்றுக் கொள்ளுகையில் வேகத்தைத் திரும்பப் பெற்றுக் கண்டோர் வியக்கச் செல்லுகிறது. கிளை நதிகளையும் கால்வாய்களையும் நிரப்பிக் கொண்டு சற்று ஆலசியமாக நடக்கிறது. ஆனுல், ஆலசியமெல்லாம் அடுத்த கட்டத்தில் இரண்டு பங்கு வேகமாகச் செல்லுவதற்காகத் தான். கடைசியில் சமுத்திர ராஜனேடு கலப் பதற்குமுன் கங்கா தேவியின் அழகையும் காம் பீர்யத்தையும் வாயால் வர்ணித்துச் சொல்ல ஒண்ணுமோ? தேவர்களும் கண்டானந்திக்கத் தகும் காட்சியன்றே கங்காதேவியின் சமுத்திர சங்கமம்! இத்தகைய வேகமும், ஓட்டமும். பொலிவும் இருக்கிறது கம்ப ராமாயணத்தில்.

அயோத்தியா காண்ட ஆரம்பத்தில் சக்ர வர்த்தி ராமனுக்குத் தன் கையாலேயே முடி சூட்டவேண்டும் என்ற கருத்துடன் மந்திரக் கிழவரை அழைத்து அனுமதி கேட்கிருன்.

'ஊருணி நிறையவும், உதவு மாடுஉயர்
பார்கெழு பயன்மரம் பழுத்தற்று ஆகவும்,
கார்மழை பொழியவும், கழனி வாய்நதி
வார்புனல் பெருகவும், மறுக்கின்
ருர்கள் யார்?'

ஆகையால் மந்திரக் கிழவர்களின் பிரதிநிதி களாக நின்று வசிஷ்டனும் சுமந்திரனும் ராம னுக்கு முடிசூட்ட அரசனுக்கு அனுமதி கொடுக்கிருர்கள். எல்லாம் செவ்வனே நடந் தேறிப் பட்டாபிஷேகமும் அழகுபெற நிறை வேறும் என்று படிப்போருக்குத் தோன்று கிறது. ஆனுல், இல்லை.

இன்னல்செய் இராவணன் இழைத்த
தீமை போல்
துன் அருங் கொடு மனக் கூனி

தோன்றி விட்டாள். ராமனிடம் பரம பிரேமை செலுத்துவதாக நினைத்துவந்த கைகேயியின் மனத்தையும் கலைத்துவிட்டாள். ஆகவே,

தீய மந்தரை இவ்வுரை செப்பலும் தேவி
தூய சிந்தையும் திரிந்தது சூழ்ச்சியின்!

ராவண வதத்தின் பீஜம் விதைத்தாகிவிட்டது.

விதை விழுந்ததும் என்ன வேகமாக வளரத் துவங்குகிறது! தசரதன் உயிருக்கே ஹானி வந்துவிடும் என்பதை அறிந்தும் கைகேயி மனத்தை உடைத்து விட்டு, தான் சொல்லி அனுப்பியதற்கு வந்த தாயென நினைவாளுள ராமன் முன்னே கூற்றெனத் தமியளாய்த் தோன்றி,

ஆழிசூழ் உலகம் எல்லாம் பரதனே
ஆள, நீ போய்த்
தாழ்இருஞ் சடைகள் தாங்கித் தாங்கு
அருந் தவம்மேற் கொண்டு
பூழிவெங் கானம் நண்ணி, புண்ணியத்
துறைகள் ஆடி
ஏழ்இரண்டு ஆண்டின் வாஎன்று
இயம்பினன் அரசன்'

என்ருள். தீரோதாத்தனை ராமனும் அப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு அப்பொழுதே அரணியம் போகத் தீர்மானித்துவிட்டான்.

ஆனல், ராமன் மாத்திரம் காட்டுக்குத் தனியே சென்ருல் ராவணவதம் எவ்வாறு நடக்கும்? ஆகையால் வால்மீகி சீதையையும் ராமனேடுகூடக் காட்டுக்கு அனுப்புகிருன். வில்லாள ராளர்க்கெல்லாம் மேலவனை இந்திரசித்தனைக் கொல்லுவதற்கும் வேருெரு வீரன் இருந்தால்தான் ரசனை சோபிக்கும். ஆகவே, லட்சுமணனும் ராமனேடுகூடக் காட்டுக்கு ஏகுகிருன். ஆனல், வால்மீகி கைகேயிவிடத்தில் ராமனுடன் லட்சுமணனையும் சேர்த்து அனுப்பி அவளுடைய கொடுஞ் சொற்களை அவன் உடனிருந்து கேட்கும்படிச் செய்கிருன. ரசஞ தந்திர பாரங்கதனை கம்பன் அத்தகைய உடன்போக்கின் இழுக்கை உன்னி ராமனைக் கைகேயியின் முன்னே தனியே நிறுத்துகிருன். ஆகையினல் ராமனுடைய மகுடாபிஷேகம் நடக்கவில்லை என்ற செய்தி அவனுக்கு வெகு நேரம் கழித்தே தான் தெரிகிறது. ஆக, நம்கவி லட்சுமணனை,

கேட்டான் இளையோன், கிளர்ஞாலம்
வரத்தி னாலே
மீட்டாள் அளித்தாள் வனம்நம்முனின்,
வெம்மை முற்றித்
தீட்டாத வேற்கண் சிறுதாய்என, யாவ
ராலும்
மூட்டாத காலக் கடைத்தீ யெனமூண்டு
எழுந்தான்.

என்று நாடகத்தில் தோற்றுவிப்பது போலத் தோற்றுவித்தல் சாத்தியமாகிவிடுகிறது.

இங்கு வால்மீகியின் ரசனைக்கும் கம்பனுடைய ரசனைக்கும் பேதத்தை சற்று ஆழமாக கவனித்தல் பயனுடையதாகும். வால்மீகியில் ராமன் தசரதனுடைய சன்னிதிக்கு வந்த பிறகு 18 சுலோகங்களால் என்ன நேர்ந்திருக்கலாம் என்று தனக்குள் தானே ஆலோசித்துக் கொண்டு கைகேயியைக் கேட்கிருன். என்ன என்று கேட்ட பிறகு கைகேயி பழங் கதையெல்லாம் சொல்லிவிட்டு எட்டு சுலோகங்களால், 'நீ அரசன் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவாயா'? என்று கேட்கிருள். பிறகு, தான் வரங்களைப் பெற்ற வரலாற்றைச் சொல்லிக் 'காட்டுக்குப் போ!' என்று ஆஞ்ஞாபிக்கிருள். ராமனுடைய பதிலும் வளவள என்றேயிருக்கிறது. இத்தகைய நீட்சியினல் கதை தொய்ந்து போய்விடுகிறது. கம்பனிலோ ராமன் வருவதும், கைகேயி ஆணையிடுவதும், ராமன் ஒரு வார்த்தையில் மறுமொழி கூறிவிட்டு விடைபெற்றுக் கோசலை கோயில் போவதும் அதிவேகமாக, மிகக் கெடுபிடியாக நடப்பதால் கதை நாணேற்றின வில்லைப் போல் வன்மையுடைத்தாய் நடக்கிறது. இன்னும் வால்மீகியில் சீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் அழைத்துக் கொண்டு ராமன் மூர்ச்சித்துப் போயிருந்த தசரதனிடம் மறுபடியும் விடைபெற்றுக் கொள்ள வருகிருன். இங்கேயும் அகவபதி மகாராஜாவின் உபாக்கியானம் பிரவேசித்துக் கதையின் ஓட்டத்தைக் காலமில்லாத காலத்தில் தடுக்கிறது. தவிர, கைகேயியே மரவுரியை ராமனிடம் தருகிருள். ராமன் சீதைக்கு அதை அணிவிப்பதைக் கண்டு வசிஷ்டர் தாங்கமாட்டாமல், நானும் மற்ற மந்திரிகள் முதலாயினேரும் சீதா ராமர்களோடு காட்டுக்குச் செல்லுகிறேம்' என்று சொல்லிவிட்டு, பிறகு 'சீதை ஆபரணங்கள் அணிந்து கொண்டாகிலும் போகட்டும்' என்று சொல்லி முடிக்கிருன். இந்த அற்ப விஷயம்

பிரவேசிப்பதால், கதை மகா காவிய லட்சணத்தை இழந்துவிடுகிறது. தவிர ராமன் தசரதனிடம் கோசலையை ஒப்பிப்பது ஸ்வபாவிகமாக இருந்தாலும் இந்தப் பாகமே வால்மீகியில் சம்பந்தா சம்பந்தமின்றி ஊழற்று இருக்கிறது. கம்பனே சுமித்திரையின் அரண்மனையில் ராமலக்ஷ்மணர் இருக்கையில் கைகேயி அனுப்பிய சீரை வரும்படி செய்து, அதினின்றும் பரிபூரண ரஸத்தைப் பிழிந்தெடுத்துத் தருகிருன். அனுப்பிய மரவுரியைக் கண்டு வெதும்பி,

'யாணர்த் திருநாடு இழப்பித்தவர் ஈந்த
எல்லாம்
பூணப் பிறந்தானும் நின்ருன், அவை
போர்விலோடும்
காணப் பிறந்தேனும் நின்றேன்அவை
காட்டுமின்!'

என்று லக்ஷ்மணன் கூறும் வாக்கியத்தின் இருதய பேதன துக்கம் படிப்போர் மனத்தில் சுரீர் என்று தைக்கிறது. சீதா ராம சம்வாதத்தைக் கம்பன் ஒழுங்குபடுத்தி நன்கு அமைத்திருக்கிருன். தவிர,

காரை ஒத்தவன் போம்படி கண்டஅவ்
ஊரை உற்றது உணர்த்தவும் ஒண்ணுமோ?

என்று சொல்லிவிட்டு தசரதனுடைய அரண்மனை வாயிற்படியைச் சார்ந்து அங்கு கூடியிருந்த தசரதனுடைய பத்தினிகளிடத்தில் ராமன் விடை கேட்ட காலத்தில்,

ஏத்தி னூர்தம் மகனை; மருகியை
வாழ்த்தி னுர்;இளை யோனை வழுத்தினர்;
'காத்து நல்குமின், தெய்வதங் காள்!'
என்ருர்:
நாத்த ழும்ப அரற்றி நடுங்குவார்!

என்று சொல்லி ராமன் அயோத்தி நகர் நீங்கும் தன்மையை வர்ணிக்கும் தோரணை மிகவும் ரஸமாக இருக்கிறது என்று காவிய இலக்கண அறிஞர் கூறத்தக்கதாக இருக்கிறது.

ராமன் காட்டுக்குச் செல்லுகையில் யாத்திராதானம் செய்கிறதை வால்மீகி விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கிருன். இந்த இடத்தில் கதையின் வேகத்தைக் குறைப்பது சரியாக இல்லை. ஆதலால் கம்பன் கதையை இத்தகைய வர்ணனையினுல் நிற்கச் செய்யாமல் உரிய வேகத்துடன் செல்லச் செய்கிருன். இங்கே கம்பனுடைய கதை அசுவ கதியில் செல்லுகிறது. அதாவது கம்பீரமாயும் வேகமாயும் ஒரே மூச்சில் வெகு தூரம் செல்லுகிறது. பிறகு சிறிது நேரம் ஆசுவாசம் செய்து கொள்ளுகிறதற்காகக் குதிரை நிற்குமே அதுபோலச் சற்று விளம்பனமான வர்ணனைகளுடன் தேங்குகிறது. ஆனுல், உடனே பழைய வேகத்துடனும் உக்ரத்துடனும் கிளம்பி வெகுதூரம் கட்டுக்கு அடங்காது போலச் செல்லுகிறது. இவ்வாறு,

விசையால் அனுங்க வடமேரு, வையம்
ஒளியால் விளங்க, இமையாத்
திசையானை கண்கள் முகிழா ஒடுங்க
நிறைகால் வழங்கு சிறையா

ஞன பெரிய திருவடியின் கம்பீரமான கமனத்தையும் ஐராவதத்தின் தாட்டியையுமே தனக்கு உவமையாகக் கொண்டு கம்பனுடைய அயோத்தியா காண்டமானது ராமனைத் தண்டகாரணியத்தின் எல்லைவரையில் கொணர்ந்து சேர்த்துவிடுகிறது.

பரதனுடைய சம்பந்தம் கதைக்கு — ராமாயண கதை அனைத்துக்குமே என்று பொதுவாகவே சொல்ல வேண்டியது - உபாக்கியான சம்பந்தமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனுல், உபாக்கியான சம்பந்தமாக இருந்தாலும், சம்பந்தம் எத்தனை நெருங்கியதாக இருக்கிறது! எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! ராமனுடைய அரணியப் பிரவாசம் அயோத்தியா காண்டத்துக்கு ஓர் முத்தாய்ப்பைக் கொடுத்துவிட்டது என்று சொல்லலாம். ஆனுல், வால்மீகி பகவான் அம் முத்தாய்ப்புக்கும் ஓர் முத்தாய்ப்பு வைக்க வேண்டும் என்று விரும்பி மகாகாந்தனும், மகாசுத்தனும், பின்பிறந்தோர்களுக்கெல்லாம் பெரிதும் உத்தமனுன, ஆதர்ச சகோதரனுன, பரதனை அரங்கத்தில் பிரவேசிக்க

விட்டிருக்கிறன். கம்பன் கதையையும் போக்கையும் அவனிடம் தின்று வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறன் என்பது உண்மையே. ஆனுல், அவன் இந்தப் பரத பிரவேசத்தை வால்மீகியையும்விட மிகமிக அழகாக அமைத்திருக்கிருன். இந்த உபாக்கியானத்தை விஷய ஆராய்ச்சியில் விஸ்தாரமாக ஆராய்ந்தெழுதுவோம். இங்கு இதன் ரசனை அழகைப்பற்றி மாத்திரம்தான் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியம்.

அயோத்தியா காண்டத்தில் 67—வது சர்க்கத்தில் தசரதன் இறந்துவிட்டான் என்று கண்டதும் பிரஜைகளெல்லாம் வசிஷ்டனிடத்தில் அரசனில்லாமல் தாங்கள் க்ஷேமமாயிருத்தல் சாத்தியமில்லை என்று முறையிடுகிருர்கள். ஆனுல், அம்முறையிடு தர்ம சாஸ்திரத்தில் சொல்லியது போலச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழியக் காவியத்தில் சொல்லப்பட வேண்டிய ரீதியில் சொல்லப்படவில்லை. அதே மாதிரி 100-வது சர்க்கத்தில் ராமன் பரதனை 77-சுலோகங்களால் ராஜ்ஜியம் சரிவர நடக்கிறதா என்று விசாரிக்கிருன். இவைகளும் 108, 109—வது சர்க்கங்களில் வரும் ஜ்ஜாபாலி ராம சம்வாதமும் சம்ஹிதைக்குரிய வர்ணனைகளாகுமேயன்றி காவிய அமைப்புக்கேற்ற வர்ணனைகளாகா. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது.

நைவ வ்யாகரணஜ்ஞ மேதி பிதரம்,
ந ப்ஸ்ராதரம் தார்கிகம்,
தூராத் ஸங்குசிதேவ கர்சஹதி புநச்
சாண்டாலவத் ச்ஹாந்தஸாத்;
மீமாம்ஸாநிபுணம் நபும்ஸக மிதி
ஜ்ஞாத்வா நிரஸ்தாதரா
காவ்யாலங்கரணஜ்ஞ மேத்ய கவிதா
காந்தா வ்ரிணிதே ஸ்வயம்! *

என்ற சுலோகம் நமது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ஆனுல், கம்பன் தன் கதையைக் காவியமாகவே கருதி, சம்ஹிதைக்காரர்கள் சொல்லுவது போலச் சொல்லாமல், சுவை பட வகுத்தலேயே தன் தர்மமாகக் கொண்டு தன் காவிய மாளிகையைக் கட்டியுள்ளான். வால்மீகியில் அயோத்தியா காண்டத்தில் 82—வது சர்க்கத்தில் பரதன் சித்திரகூடத்தை நோக்கிப் போவதற்கு வழியெல்லாம் சீர் திருத்தி அமைக்க உத்தரவு செய்த பிறகு, வசிஷ்டன், 'நீ பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்ள வேண்டும்' என்று வற்புறுத்துகிருன். இது சம்பாவிதமாக இல்லை. இதிலெல்லாம் கம்பன் மிக மிக ஜாக்கிரதையாக இருந்து கதையைக் கொண்டு போகிருன். தசரதனுக்காகவேண்டிய கருமங்களெல்லாம் செய்து முடித்தானதும் கம்பன் ஒர் மந்திர சபை கூட்டுவிக்கிருன். அதில் வசிஷ்டன் பரதனைப் பார்த்து, 'நீ ராஜ்ஜிய பாரத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், என்று வேண்டுகிருன், பரதன் அரணியம் சென்று ராமனை அழைத்து வர வேண்டும் என்கிற தன்னுடைய நிர்ணயத்தை அந்தக் கூட்டத்தில்தான் முதல் முதல் தெரிவிக்கிருன். அங்கே வசிஷ்டனுடைய வாதத்திற்கெல்லாம் சமாதானம் சொல்லித் தன் நிச்சயத்துக்கு அவனையும் உட்படச் செய்த பிறகே வழிகளைத் திருத்த ஆக்ஞாபிக்கிருன். பரதனுடைய ராம

---

* (இ-ள்.) கவிதை என்னும் அணங்கு, இலக்கண வித்துவானைத் தந்தையென மதித்து அவனை அணுகாள்; தார்க்கிகனைச் சகோதரன் என்று பாவித்து அவனை நெருங்காள், வேதாத்தியயனம் செய்தவனை (யும், சந்தத்தையே கவனிப்பவனையும்) விட்டுச் சண்டாளர்களிடம் நின்று ஓடுகிறவர்கள் போல ஓடியே போய்விடுகிருள்; மீமாம்சையை ஆராய்பவனை நபும்ஸகன் என்று நினைத்து அவமதித்து விடுகிருள்; காவியலங்கார சாஸ்திரமறிந்தவனைக் கண்டதும் அவனையே தன் கொழுநனகப் பாவித்து அவனைச் சேருகிருள் ..... வால்மீகியைச் சாமானிய கவியாக, நாம் பாவிக்கவில்லை. உலகத்திலுள்ள முதல் ஏழெட்டு மகா கவிகள் என்று கணக்கிட்டு எந்த ஜாதி அறிஞர் எண்ணிருலும் அந்தக் கணக்கில் வால்மீகியின் பெயரைச் சேர்க்காதிருக்க முடியாது. எமது சொந்த அபிப்பிராயத்தில் உலகத்தின் ஒரு தனிக் காவியம் என்று சொல்லத் தகுந்தது கம்பராமாயணம்தான் என்றும், வால்மீகி ராமாயணம் அதற்கு அடுத்த ஸ்தானத்தை வகிக்கும் என்றும் சொல்லுவோம். ஆனுல் இங்கே வால்மீகி காவிய ரீதியை மறந்து சம்ஹிதை ரீதியில் இறங்குகிருன் என்பது எமது அபிப்பிராயம்.

பக்தியைப் பார்த்துக் கோசலை வருந்துவதாக எழுதுவது வால்மீகியின் கற்பனைத் திறத்தைக் காட்டுகிறது. ஆனால் கம்பன் அதை அங்குக் காட்டாமல், யுத்த காண்ட முடிவில் மீட்சிப் படலத்தில் காட்டுவதற்காக நிறுத்திக் கொண்டு தன் ரசனைத் திறமையை விளக்குகிறான். இன்னும் ராமனுடைய பர்ணசாலையைக் கண்டு பரதன் வேகமாகச் செல்லுகிறான் என்கிற வர்ணனைக்குப் பிறகு சீதையிடம் ராமன் சித்திரகூட பர்வதத்தை வர்ணித்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பதாகக் கதையை வால்மீகி கொண்டு போகும் போக்கு சம்பாவித விரோதமாக இருக்கிறது. கதையின் வேகத்தையும் குறைக்கத் தகாத இடத்தில் அவ் வர்ணனை குறைக்கிறது.

இம்மாதிரி கட்டங்களில் கம்பன் அசுவ தாட்டியில் செல்வது வழக்கம். பரதனது சைனியம் வருவதைக் கண்ட லக்ஷ்மணன் ஆவேசத்துடன் ராமனிடம் சென்று பரதனைத் தூஷிக்கிறான். ஆனால், கால் தாக்க நிமிர்ந்து, புகைந்து கனன்று, பொங்கும் ஆருக்கனல் ஆற்றும் ஓர் அஞ்சன மேகம் என்ன ராமன்,

'எனைத்துஉள மறை.அவை இயம்பற் பாலன,
பனைத்திரள் கரகரிப் பரதன் செய்கையே!
அனைத்திறம் அல்லன்அ வல்ல வன்;அது
நினைத்திலை, என்வயின் நேய நெஞ்சினால்!'

என்று முதலாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் பரதன் ஜடாவல்லதாரியாய்த் தானே நெருங்கியதும் லட்சுமணனுக்கு,

'தேர்ப்பெருந் தானையால் பரதன் சிறிய
போர்ப்பெருங் கோலத்தைப் பொருந்த
நோக்கு!'

என்று குத்திக்காட்டிச் சொல்லுகிறான். அதற்குள்ளும் பரதன் வந்து ராமன் பாதத்தில் வீழ்கிறான். சீதைக்கு வனத்தின் அழகுகளை காட்டுவது போன்ற அகால விளம்பனங்களின்றிக் கதை ஸ்தாயிக்கு மேல் ஸ்தாயியாக ஆரோகணக் கிரமத்திலேயே செல்லுகிறது. தசரதன் சௌக்கியமா என்று ராமன் கேட்பதும், பரதனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டதும் ராமனுடைய பிரலாபமும் மூர்ச்சையும் சக்ரவர்த்தியின் சாமக் கிரியைகள் ஆனதும் ராஜ்ஜிய பாரத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி, பரத ராமர்கள் பரஸ்பரம் வேண்டிக் கொள்வதும், வசிஷ்டன் ராமனை வற்புறுத்துவதும், ராமன் யாதொன்றுக்கும் இணங்காது நிற்பதும், வீண் விவாதங்களின்றி மிகக் கெடு பிடியாக நடைபெறுகின்றன. ஜாபாலியின் அசந்தர்ப்பமான சம்வாதத்தில் கதையின் போக்குத் தேக்கெறிந்து போய்ச் சுவை கெட்டுப் போய்விடுகிறது என்று கண்டு, கம்பன் அவ் உபாக்கியானத்தை அறவே ஒழித்துவிட்டான்.

ஆரணிய காண்டத்திலும் பின் காண்டங்களிலும் கம்பன் ரசனையை எவ்வளவு அழகாகச் செய்திருக்கிறான் என்பதை அடுத்தாற் போல் காட்டுவோம்.

3. ஆரணிய காண்டம்

ஆரணிய காண்டம்தான் ராமாயணத்தின் மத்திய பாகம். கிஷ்கிந்தா காண்டம் கேவலம் உபாக்கியானமே யானதால் கதையின் காண்ட வரிசையிலும் ஆரணிய காண்டத்தையேதான் மத்திய காண்டமாகக் கொள்ளவேண்டும். இதில்தான் ராம ராவணரின் பகைமைக்கு நேரான காரணமான சீதாபஹரணம் நிகழ்கின்றது. ஆதலால் ராம கதையாகிற கன்னிகையின் மேகலாபரணமாக விளங்குகிற இக்காண்டத்தின் ரசனை மிக அழகாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும். கம்பன் அவ்வாறு அமைத்தேயிருக்கின்றான் என்று இவ்விடத்தில் காட்டுவோம். அதனோடு இக் காண்டத்தில் வால்மீகியின் ரசனையைக் கம்பன் மாற்றியிருக்கிற இடங்களெல்லாம் ரஸிஞர்களுக்கு நல்விருந்தாக இருக்கின்றன என்றும் காட்டிவிடுவோமானால் படிப்போர் கம்பனுடைய ரசஞ சக்தியை மதிக்க வேண்டிய அளவுக்கு மதிப்பர் என்பதில் எமக்கு ஐயமில்லை.

இக் காண்டத்தில் முதல் 224 விருத்தங்கள் வரையில் கதை ஆலசியமாகத்தான் நடக்கிறது. விராதன் வதைப் படலம் மாத்திரம் சிறிது வேகத்தைத் தாங்கி நிற்கின்றது. ஆனால் அது—விராதனுடைய ஸ்தோத்திரம் இருப்பினுங் கூட — வேதாளக் கதையின் ஜாதியைச் சேர்ந்ததேயொழிய, மகா காவிய ஜாதியைச் சேர்ந்ததன்று. ஹோமர் எழுதிய ஒதூஸியத்தில் வரும் குக்ளோப உபாக்கியானம், விர்கிலியனுடைய ஏனையத்தில் வரும் ஹார்ப்பியரின்

செய்தி,* ஆகிய இவைகளோடுதான் இந்த விராதன் கதையையும், இக்காண்டத்தின் கடைசியில் வரும் அயோமுகியின் கதையையும், ஒப்பிடலாகும். சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கு படலம், கதைக்கு எவ்வித உதவியும் செய்யவில்லை—அதை எடுத்துவிட்டதனல் கதைக்கு எவ்வித நஷ்டமும் ஏற்படாது. அகத்தியப் படலத்தின் விஷயத்தை ஐரோப்பியக் கவிஞர் அது கம்பனில் தோன்றுமிடத்தில் கூற மாட்டார்கள். கதையின் பிற்பாகத்தில் யாராவது இரண்டு நாயகர்கள் சம்பாஷிக்கும் போது இவ்விஷயம் உபாக்கியானமாக வரும்படி செய்வது அவர்களுடைய முறையாகும். அவ்வாறு செய்திருந்தால் இவ்விடத்திலுள்ள ரசனையைவிட உயர்ந்த ரசனையாயிருந்திருக்கும். ஆனல், சூர்ப்பநகையின் பிரவேசத்திலிருந்து கம்பனுடைய ரசனை மேனட்டுக் காவியங்களின் சுவையில் தோய்ந்தவருக்கும் கீழ்நாட்டுக் காவியங்களின் ரஸத்தைப் பருகி அனுபவிப்பவருக்கும் சமமான இன்பத்தைத் தரும். இவ் ரசனையை ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

பஞ்சவடியில் சீதா ராம லக்ஷ்மணர்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நாளில், உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதியைப்போல் ராவணனுக்கு உடன் பிறந்தாளேயாயினும் அந்நிருதர் வேந்தனை மூலநாசம் பெற முடிக்கும் மொய்ம்பினளான சூர்ப்பநகை ராமன் இருந்த சூழல் வாய் வந்து தோன்றுகிருள். ராமனுடைய ரூப லாவண்யத்தைக் கண்டவுடன் காமாதுரையாகி, அவள் தன் அரக்க உருவத்தை மாற்றிக் கொண்டு, தேவ கன்னிகை போன்ற ஜகன் மோகனமான உருவம் ஒன்றைத் தரித்துக் கொண்டு ராமன் கண்ணெதிரே வருகிருள்.

கம்பனுடைய சந்தங்களைப் பற்றிய விசாரணை இவ்வாராய்ச்சியின் இறுதியில் தான் செய்வது முறையானலும் இங்கே எடுத்துக் கொள்ளுகிற சந்தம் விஷயத்துக்கு மிகவும் பொருந்தமானது என்று நாம் கூருமலிருக்க முடியவில்லை. பாலகாண்டம் கோலங்காண் படலத்தில் சீதா தேவி சபா மண்டபத்தில்,

சிற்றிடை நுடங்க,ஒளிர் சிறடி பெயர்த்(து)
அன்னமும், அரம்பையரும், ஆர்அமிழ்தும் நாண
மன்அவை இருந்தமணி மண்டபம்

அடைந்ததை வர்ணிக்க எடுத்துக்கொண்ட சந்தத்தையே, தாமரைக் குளத்தில் அன்னம் நீந்தி வரும் உணர்ச்சியையும், இன்பப் படகு வலிக்கப்பட்டுவரும் ஒய்யாரத்தையும் அது நினைவுக்குக் கொண்டு வருவதால், கம்பன் இங்கும் கையாளுகிருன்.

சூர்ப்பநகையை அரங்கத்தில் தோற்றுவிக்கும் அழகைத்தான் என்னென்று சொல்லலாம்! வால்மீகியில் சூர்ப்பநகையின் வரவு சாமானியமாகத்தான் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராமன் ரிஷிகளோடும் சீதா லக்ஷ்மணர்களோடும் உட்கார்ந்துகொண்டு அவர்களுக்குக் கதைகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்குங் காலத்தில் சூர்ப்பநகை, சிவந்த தலைமயிரும், கொடிய கண்களும், நரை திரை உள்ள உடலும் முதலிய அலங்காரங்களுடன் ராமனிடம் வந்து, 'பத்தினியோடு கூட இந்தப் பிரதேசத்திற்கு வந்த நீ யாவன்? உன்னுடைய விருத்தாந்தங்களெல்லாம் என்ன?' என்று கேட்கிருள். ராமன்,

'நஹி தாவத் மனேஜ் ஞாங்கி
ராக்ஷஸீ ப்ரதிப்ஹாஸி மே'

என்று சொல்லுகிற வாக்கிலிருந்துதான் உரைகாரர் சூர்ப்பநகை யௌவன உருவத்தை எடுத்துக் கொண்டு ராமனிடம் வந்திருக்க வேண்டுமென்று கவி அநுமானிக்கச் செய்கிருர் என்கிருர்கள். சூர்ப்பநகை கேட்டதும் ராமன் தன்னுடைய பூர்வோத்தரத்தைச் சொல்லிவிட்டுச் சூர்ப்பநகையின் பூர்வோத்தரத்தைக் கேட்பதும், சூர்ப்பநகை தான் ராமனைக் காமிப்பதாக முதலெடுத்ததுமே வெள்ளையாகச் சொல்லி வேலைப்பாடில்லாமல் மொட்டையாக இருக்கிறது. ஆனல், கம்பனில், சூர்ப்பநகை மோகனமான உருவத்தைத் தரித்துக் கொண்டு, நூபுரம், மேகலை முதலிய ஆபரணங்கள் குலுங்க ராமன் தனியே இருக்கும் இடத்தை நோக்கி வர, அவ்வுருவத்தைக் கண்ட எம்பெருமான்,

* The episode of Polyrhemus the Cyclops in the Odyssey of Homer and the account of the Harpies in Virgl's AEneid.

பாருழையின் இல்லதுஒரு மெல்உருவு
பாரா,
'ஆருழைஅ டங்கும்!அழ கிற்குஅவதி
உண்டோ?'

என்று நினைக்கிருன். அவள் வந்து, வெவ் விய நெடுங்கண் அயில் விசி, அயல் பார்த்து, நவ்வியின் ஒதுங்கி, இறை நாணி அயல் நின்றதும், ராமன் அவள் செய்தியை விசா ரிக்கிருன். சம்பாஷணை வெகு ருசிகரமாக, இயற்கையில் நடைபெறுவது போல, நடக் கிறது. இடையில் தான் அமுதின் வந்த அருந்ததிக் கற்பின் அஞ்சொல் வேயிடை தோளினளான சீதை ராமனிடம் வருகிருள். இந்தச் சிறு, ஆனல் ரசனைத் திறம் அனைத் தையும் காட்டுகின்ற தந்திரத்தினுல் சீதையை ஓர் அரக்கியென்று சூர்ப்பநகை கூறும்படி செய் வதும், ராமன் அதைக் கண்டு சிரித்துச் சூர்ப்பநகையின் தன்மையைப் பரிபூரணமாகத் தெரிந்து கொண்டுவிடும்படி செய்து கதையை அழகுபட அமைப்பதும் கவிக்குச் சாத்தியமாகி விடுகிறது. அதனேடு மானம் லவலேசமு மிழுக்கா மறம் நிரம்பிய கம்பனுடைய ராமன் சூர்ப்பநகையின் ஸ்வரூபத்தைக் கண்டபிறகு தான்,

'தரையளித்த தனிநேமித் தயரதன்தன்
புதல்வர்யாம்
....
கரைஅளித்தற்கு அரியபடைக் கடல்
அரக்கர்
குலம் தொலைத்து, கண்டாய் பண்டை
வரைஅளித்த குலமாட நகர்புகுவோம்
இவைதெரிய மனக்கொள்!'

என்று அகங்காரத்தோடும் கர்வத்தோடும் சொல்லுகிருன்.

கர தூஷண திரிசிரர்களுடைய யுத்தம், வால்மீகியில் போலவே கம்பனிலும், யுத்த காண்டத்தில் வரப்போகும் கோர யுத்தங் களுக்கு ஒத்திகையாக விளங்குகிறது. சூர்ப்ப நகை ராவண சந்திப்பிலும் சம்பாஷணையிலும் கம்பன் அபூர்வமான திறமை காட்டுகிறான். பரத ராம சமாகமம் போல வால்மீகியில் இச் சகோதர சந்திப்பும் சம்ஹிதை வழியைத் தான் பின்பற்றுகிறதே யொழியக் காவிய வழியைப் பின்பற்றவில்லை. சூர்ப்பநகை 'நீ ராஜ்ஜியத் தைக் கவனிப்பதில்லை. விஷய போகத்தில் இறங்கிவிட்டாய்,வேவு சரியாகப் பார்ப்பதில்லை, கர தூஷணுதியர் இறந்ததைப்பற்றி நீ இன் னும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை.' என்று முத லாகச் சொல்லி ராவணனைத் திட்டிவிட்டு, சம்பந்தா சம்பந்தமில்லாமல்,

'தீக்ஷ்ணம், அல்பப்ரதாதாரம்
ப்ரமத்தம், கர்விதம் சட்ஹம்
வ்யஸனே ஸர்வ ப்ஹூதானி
ந அப்ஹிதாவந்தி பார்த்ஹிவம்' *

என்பன போன்ற மொழிகளை அவனிடம் பேசுகிருள். இவ்வாறு இருபத்து மூன்று சுலோ கங்களால் சூர்ப்பநகை தகுதியில்லா அரசன் இம்மாதிரி இருப்பான் என்று இராவணனிடம் சொல்லி வருதலில் சுவை சிறிதும் இல்லாம லிருக்கிறது. தவிர இச்சம்பாஷணைக்கு முன்னு கவே அகம்பனன் என்னும் அரக்கன் கரன் முதலாயினேர் பட்டவாற்றைச் சொல்லிச் சீதை யை அபகரித்து வருதல்தான் இராமனைத் தண்டிக்கும் முறை என்று ராவணனுக்குப் போதித்ததன் மேல் ராவணன் மாரீசனுடைய உதவியை வேண்டினதாகவும், மாரீசன் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தைப் பற்றிச் சொல்லி ராவணனைத் தன் ஊருக்குத் திரும்ப அனுப்பிவிட்டதாகவும் வால்மீகி கதையைக் கொண்டு போகிருன். சூர்ப்பநகை இதன் பிறகு 'சீதையை அபகரித்து வா!' என்று ராவண னிடம் சொல்லுவதும், ராவணன் மறுபடி மாரீசனிடம் சென்று கூறியதையே கூறுவதும் கதைக் கிரமத்துக்குப் பொருந்தாததாக இருக் கிறது.

கம்பனில் இவ் இரசனையைக் கவனிப் போம். இரத்தம் ஒழுகும் அவயவங்களோடு

---

* (இ-ள்.) 'கடுஞ்செயலன், இவறற்குண முடையான், பொச்சாப்புடையவன், கர்வமுடை வன், மூர்க்கன் ஆகிய இத்தகைய அரசர்க ளுக்குக் கேடு வந்த காலத்தில் யாரும் உதவார்.'

சூர்ப்பநகை ராவணனைப் பார்க்க வருங் காலத்திலே அரக்கியரெல்லாம் மனங் கலங்கிக் கொண்டும், அழுது கொண்டும், இதைப் பார்த்ததும் ராவணனுடைய கோபம் என்ன செய்யுமென்று அஞ்சிக் கொண்டும் நிற்கிறார்கள். இனி வர இருக்கும் ராவணனுடைய கோபத்திற்கும், சீதாபஹாரணத்திற்கும், ராம ராவண யுத்தத்திற்கும், அரக்கரின் வீழ்ச்சிக்கும் இந்த உபோற்காதம் அந்தம் தருகிறது. வந்த சூர்ப்பநகை வால்மீகியில் போல ராவணனை இழித்துக் கூறவில்லை' கம்பனுடைய ராவணனை உரிமையின்றிச் சீறத் தகுந்தவர் யாருமில்லை. குறையிரப்பவள் செய்ய வேண்டிய பிரகாரம் சூர்ப்பநகை ராவணனது பாதத்தில் வீழ்கிறாள். அந்த நிலைமையில் அவளைக் கண்ணுற்றதும் ராவணனுடைய புருவங்கள் நெரித்தன; நயனங்கள் எரிந்தன; கோபத்தால் உடல் விம்மத் தோள் வலயங்கள் விரிந்தன! அவன் கோபாவேசத்தைக் கண்டு சூரியன் நடுங்குகிறான்; தேவர்கள் ஓடி ஒளிகின்றனர்; ஆதிசேஷன் கூட நெளிந்து கொடுத்துக் கொள்ளுகிறான். கடைசியாக,

மடித்தபில வாய்கள்தொறும் வந்துபுகை
முந்த,
துடித்ததொடர் மீசைகள் சுறுக்கொள
உயிர்ப்ப,
கடித்தகதிர் வாள்எயிறு மின்கஞல,
மேகத்து
இடித்தஉரும் ஒத்துஉரறி:

'யாவர் செயல்?' என்று ராவணன் கேட்கிறான்.

மானிடர்தாம் வாளுருவி வெட்டினர் என்று சொல்லிச் சூர்ப்பநகை நிறுத்துவதால், ராவணன் 'பயமில்லாமல் உள்ளதைச் சொல்' என்று சொல்வதும், ராம லக்ஷ்மணரின் ரூப லாவண்ணியத்தில் அழுத்திய மனத்தினளாகிய சூர்ப்பநகை அவர்களது அழகை ஆசை தீர வர்ணிப்பதும் இயற்கையாகிறது. 'என்னுடைய ஆக்கினைக் குட்பட்ட காட்டில் என்னுடைய அருமைச் சகோதரிக்கு இந்த அவமானம் ஏற்பட்டு விட்டது பார்த்தாயா?' என்று ராவணன் தன்னைத்தான் கடிந்து கொள்ளுவதும், கரதூஷணர் அவர்களைக் கொல்லவில்லையோ என்பதும், கரன் பேரைக் கேட்டதும் சூர்ப்பநகை கண்ணீர் விட்டுப் புரண்டு அழுது கரதூஷணர் வீழ்ந்த வரலாறு கூறுவதும், ராவணன் நிறை நெடுங் கண்களெல்லாம் நெருப்புக் கால, 'நீ இடை இழைத்த குற்றம் என்னை கொல்?' என்று கேட்பதும், காரணம் சொல்லுகையில், பொய்யொன்றைச் சேர்த்து ராவணனுடைய அந்தப்புரத்துக்காக, பார் அவள் பாதம் தீண்டப் பாக்கியம் படைத்தவளும், தாமரை இருந்த தையல் சேடி ஆம் தரமும் அல்லாதவளும், அஞ்சொற்கள் அமுதில் அள்ளிக்கொண்டவளும், கடலினும் பெரிய கண்களையுடையவளும் ஆன சீதையை வர்ணித்து ராவணனுடைய மனத்தில் காமத் தீயைக் கொளுத்தி விடுவதும், மலையருவி விழுவது போலக் கதையில் தேக்கமின்றிச் சரளமாகப் பெருகி வருகிறது. அயோத்தியா காண்டத்தில் 'ஆழிசூழ் உலகமெல்லாம்' என்ற செய்யுளில் போட்ட வித்து காவிய பூமியில் விழுந்து, மண்ணையும் நீரையும் உண்டு, உப்பி, அங்குரித்துவிட்டது.

கரனையும் மறந்தான், தங்கை மூக்கினைக்
கடித்து நின்றான்
உரனையும் மறந்தான், உற்ற பழியையும்
மறந்தான், வெற்றி
அரனையும் கொண்ட காமன் அம்பினால்,
முன்னைப் பெற்ற
வரனையும் மறந்தான், கேட்ட மங்கையை மறந்தி
லாதான்!

என்ற செய்யுளில் அவ் வித்து முளையைக் காட்டத் துவக்கிவிட்டது.

ராவணனுடைய காம நோயை வர்ணிக்கக் கம்பன் 80 செய்யுள்கள் எழுதியிருக்கின்றான். இது அதிவர்ணனையே. ஆனால், கும்பகர்ணன் மாண்டும், இந்திரசித்தன் தலை யிழந்தும், மூல பலங்கள் மடிந்தும் அவியாத காமத்துக்கு இத்துணை விளம்பனமான வர்ணனை வேண்டும் என்று கவி நினைத்திருக்கிறான் என்று கொள்ளல் வேண்டும். இவ்வர்ணனைகளில் பெரும்பாலான பன்னாட்டு இலக்கியங்களையும் ஆராய்ந்து

சுவையறிவைச் சேகரித்தவருக்குச் சுவை கொடா. இவற்றில் இயல்பின்மைதான் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. முன் சொன்ன காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு பார்த்தால் இதிலும் ரசனையின் குறைபாடு அத்துணை அதிகமாகத் தோன்ருது என்று சொல்லுவோம். இருப்பினும் இப்பாகம் வேறு மாதிரி அமைக்கப்பட்டிருத்தலே முறை என்று எடுத்துக் காட்ட நாம் பின்வாங்குகிறோமில்லை.

மாய மான் விஷயத்தில் லக்ஷ்மணன் ஆக்ஷேபித்ததும் ராமன் சமாதானம் கூறிவிட்டு வேட்டைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விடுகிருன் என்று வால்மீகி செய்திருக்கும் ரசனையில் லக்ஷ்மணனுடைய சாமர்த்தியமும் முன் யோசனையும் வற்புறுத்திக் காட்டப்படவில்லை. லக்ஷ்மணன் ராமனை அவ்வேட்டையினின்று விலக்கப் பன்முறையும் முயன்று பார்த்தால் தான் படிப்போருடைய மனத்தில் லக்ஷ்மணனுடைய கூரிய அறிவையும் ராம பக்தியையும் விளக்கிக்காட்ட முடியும் என்று கம்பன் ராம லக்ஷ்மண சம்வாதத்தை மிக வேலைப்பாட்டோடு அமைத்திருக்கிருன்.

சீதை லக்ஷ்மணனைச் சீறி ராமனை நோக்கிப் போகச் செய்யும் கட்டத்தில் வால்மீகியின் வேலைப்பாட்டுக்கும் கம்பனுடைய கவி நயத்துக்கும் உள்ள தாரதம்மியம் மற்றெங்கேயும்விட அதிக விசதமாக விளங்குகிறது. மாரீசன் ராமன் குரலை அனுசரித்துக் கூவியதும் சீதை ராமனது உயிருக்கு அபாயம் நேர்ந்துள்ளது என்று ஐயுற்று லக்ஷ்மணனை ராமனைத் தேடிப் போகும்படி ஆக்ஞாபிக்கிருள். ஆனல்,

ந ஜகாம தத்ஹோக்தஸ்து
ப்ஹ்ராதுர் ஆஜ்ஞாய சாஸனம் *

என்று மாத்திரம் கவி லக்ஷ்மணனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிருன். அவன் சும்மா இருந்ததைக் கண்ணுற்ற சீதை உடனே, 'என்னைக் காமித்தன்றோ நீ ராமனுடைய அழிவைக் கோருகின்ருய்! என்னைச் சுவிகரிக்கும் பொருட்டே நீ ராகவனுக்குத் துணைபுரியச் செல்லுகிருயில்லை!' என்று சொல்லிவிடுகிருள். இவ்வாறு பேசுவதில் உள்ள வைரஸ்யம் † ஒருபுற மிருக்க, ஆரம்பத்திலேயே இத்துணைப் பெரிய வார்த்தைகளைப் பிரயோகிப்பதனுல் இச்சம்பாஷணைக்கு ஆரோகணக் கிரமம் இல்லாமற்போய், சென்று தேய்ந்திறுதற் குற்றம் சம்பவித்து விடுகிறது. இன்னும், 'பரதன் ஏவுதலினுலோ, அல்லது நீயே சூழ்ச்சி செய்து கொண்டுதானே இவ்வாறு செய்கிருய்! பார், உன்னெதிரிலேயே பிராணனை விட்டு விடுகிறேன்,' என்று சீதை சொல்லுகிருள். பரதனைப் பற்றிச் சீதை இவ்வாறு பேசுவது இயற்கைக்குப் பொருந்திமிருக்கிறது என்று சிலர் சொல்லலாம் — சிலர் சொல்லியும் கேட்டிருக்கிறோம். ஆனல், இயற்கைக்காவது, கதை அமைப்புக்காவது, சீதையின் தன்மைக்காவது இத்தகைய வாக்குச் சிறிதும் பொருந்தியதன்று என்று தைரியமாகச் சொல்லுவோம். இதற்கு லக்ஷ்மணன் கூறும் பதில் இன்னும் விரஸமாக இருக்கிறது.

'இத் தகாத வார்த்தைகள் பெண்கள் வாயினின்று வருவதில் ஆச்சரியமில்லை. பெண்கள் அறவழி நில்லாதவர், சபலசித்தர், கொடியவர், கலக மூட்டுபவர், என்னை இவ்வாறு ஐயுறும் நீ கெடுக!' என்று சொல்லிவிட்டு, அதே மூச்சில், 'உன்னை வன தேவதைகள் காத்திடுக!' என்று சொல்லிக் கொண்டு லக்ஷ்மணன் ராமன் காலடிகளைப் பின்பற்றிச் செல்லுகிருன்.

இக் கட்டத்தைக் கம்பன் எவ்வாறு அமைக்கிருன் என்று பார்க்கலாம். மாரீசனுடைய சத்தத்தைக் கேட்டதும் குயில் தலத்திடை உற்றதோர் கொள்கையாளான சீதை, லக்ஷ்மணன் யாதொரு வேதனையும் படாதிருப்பதைக் கண்ணுற்று,

---

* (இ-ள்) அவ்வாறு ஆணையிடப்பட்டும் ஆணையைக் கருதி லக்ஷ்மணன் அதைவிட்டு நகரவில்லை. † விரஸத்தன்மை.

'குற்றம் வீந்த குணத்தின்எம், கோமகன்

....

இற்று வீழ்ந்தனன் என்னவும்!' என் அயல்

நிற்றியோ, இளேயோய், ஒரு நீ

என்ருன். உடனே லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய அசகாய சூரத்துவத்தை ஆறு கம்பீரமான பாட்டுக்களில் வர்ணிக்கிருன்.

'கார் எனக் கரிய அக் கமலக் கண்ணனை
ஆர் எனக் கருதி இவ் இடரின் ஆழ்கின்றீர்?
.......................புரம் எரித்த புங்கவன்
ஏற்றிநின்று எய்தவில் இறுத்த எம் பிரான்
ஆற்றலின் மேலும்ஓர் ஆற்றல் உண் மையோ!'

என்று கேட்டுவிட்டு, லக்ஷ்மணன், 'ராமனது அம்பினுல் பட்டு வீழ்ந்த அரக்கனது சத்த மாகத்தான் அது இருக்க வேண்டும். ஆதலின் மனத்தில் சஞ்சலப்படாமல் பொறுத்திரும்' என வணங்கிச் சொல்கிருன். இதற்குச் சீதை வால் மீகியில் போலவே எடுத்த சீற்றத்தளாய், கொன்றன இன்னலாய், கொதிக்கும் உள்ளத் தளாய்த்தான் பேசுகிருள். ஆனுல், அதில் எவ்வளவு நிதானம்! சிறிதேனும் வரம்பு கடத்தல் என்பதில்லே. வார்த்தைகள் நிறுத்து வைத்தது போல் விழுகின்றன. பரதனேப் பற்றியாவது லக்ஷ்மணனேப் பற்றியாவது விரஸமான அவாச்சியமான வார்த்தைகள் ஒன்றுகூடச் சீதையின் வாயினின்று வரவில்லே. 'நின்ற நின் நிலே இது நெறியிற்று அன்று!' என்று சொல்லிவிட்டு,

'ஒரு பகல் பழகினர் உயிரை ஈவரால்!
பெருமகன் உலேவுறு பெற்றி கேட்டு, நீ
வெருவலே! நின்றனே! வேறுஎன்? யான் இனி
எரியிடை வீழ்ந்துஉயிர் இறப்பல் ஈண்டு'

என்று சொல்லிக் கொண்டு, தாமரை வனத் திடை தாவும் அன்னம் போல், காட்டுத் தீ எரியுமிடம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கி விட்டாள்.

இதன் பிறகும் லக்ஷ்மணன் வாயினின்று ஒரு கொடிய சொல்கூட விழவில்லே.

இந்தக் கட்டத்தை வால்மீகியிலும் கம்பனிலும் ஆதியோடந்தமாய்ப் படிக்கு மவர்க்கு வால்மீகி ராமாயணமானது இடைக் கிடை தங்கக் கொடிகள் கொழுத்து ஓடினுலும் பூமியிலிருந்து அப்படியே பாறையோடு வெட்டி யெடுக்கப்பட்ட கட்டியைப் போன்றது தான் என்றும், கம்ப ராமாயணம் அத் தங் கத்தை எடுத்து உருக்கி, மாசு போக்கி, வார்த்த சொர்ண விக்ரகமாகும் என்றும் தோன்றும்.

சீதா ராவண சம்வாதத்தையும் கம்பன் வெகு சாமர்த்தியமாய்ப் பாகுபடுத்தியிருக்கி ருன். ராவணன் சீதையைத் தூக்கிக் கொண்டு போகுமுன் ஒரு சம்வாதம் அமைத்து விட்டு, வால்மீகி, உடன் கையிலேயே சீதையே அசோக வனத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்த பிறகு அவர்களுக்குள் ஏறத் தாழ அதே மாதிரி சம்பாஷணேயே மறுபடி ஏற்படும்படி செய்திருக்கிருன். கம்பனுடைய சுவையுணர்ச் சிக்கு இவ்விரண்டு சம்பாஷணேகளும் இவ்வளவு நெருங்கியிருத்தல் முறையில்லே யென்று தோன்றியே அவன் சுந்தரகாண்டத்தில் அனு மானுடைய பார்வையில் நடக்கும் சம்வாதத் துக்கு முன் லங்கையில் சீதா ராவணர்களுக் குள் யாதொரு பேச்சும் நிகழ்த்தாமல் நிறுத் திக் கொண்டிருக்கிருன்.

ராவணன் சீதையை அபகரிப்பதற்காக வருங் காலத்தில் வால்மீகி அவனேக் கண்டு இயற்கைப் பொருள்கள் நடுங்கின என்று வர்ணிக்கிருன்.* கம்பன் இந்த வர்ணனேயைச் சுவீகரித்துக் கொண்டு தனது சித்திரப் படலத் திலும் அதைச் சேர்த்துக் கொண்டு விட்டான். கமபனுடைய வர்ணனே பின் வருமாறு:

---

* அந்தக் கொடுந் தொழிலனுன ராவணனேக் கண்டதும் ஜனஸ்தானத்தில் நின்ற மரங்கள் அசைவொழிந்து நின்றன: காற்று அடங்கிவிட்டது. வந்தறு கண்ணினனுன அவனது கண்கள் பட்டதும் வேகமாய்ச் செல்லும் கோதாவரி நதியும் பயந்து ஸ்தம்பித்துப் போய் மெல்லவே நகர ஆரம்பித்து!

— வால்மீகி

நடுங்கின மலைகளும் மரனும்! நா அவிந்து
அடங்கின பறவையும்! விலங்கும் அஞ்சின!
படம்குறைந்து ஒதுங்கின பாம்பும், பாதகக்
கடுந்தொழில் அரக்கனைக் காணுங்
கண்ணினே!

மகா கவிகளெல்லாம் இத்தகைய மகா சந்தர்ப்பங்களில் பிரகிருதி மனித உணர்ச்சியோடு நடப்பது போல எழுதுவது சகஜமாயிருக்கிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலியாதின் 20-வது சருக்கத்தில் ஹோமர் பின்வருமாறு பாடுகிருன் :

போர்க் கடவுள் * துரோயா † மீது வட்டமிட்டுக்கொண்டு தன் பயங்கரமான உருவத்தைப் புயற்காற்றுலும் மழை வேகத்தாலும் போர்த்தி மறைத்துக்கொண்டு, அத் துரோயாவின் உன்னதமான கோபுரங்களின் மீது நின்று கர்ஜித்துத் தன் வேகத்தைத் துரோயர் நெஞ்சில் ஊற்றினுன், பக்கத்திலுள்ள மனேகரமான குன்றிற்குத் தாவி ஸிமோயா ‡ நதியை நோக்கிக்கொண்டு அட்டகாசம் செய்கையில் குன்று அதிர்ந்தது,

......வேகமாய்ச் செல்லும் அந்நதி ஸ்தப்தமாய் நின்று விட்டது. ||

ஏவாள் மரத்தினின்று கடவுள் தொடக்கூடாது என்று ஆணையிட்டிருந்த பழத்தைக் கொய்து மனித ஜாதிக்கே துக்கத்தையும் மரணத்தையும் உண்டாக்கித் தந்துவிட்டபோது,

பூதேவி புண்பட்டாள்; முடிவு வந்துற்றதென்று பகுதியாளும் தான் நிற்கும் அனைத்துப் பொருள்களினும் உயிர்த்துக்கொண்டு பொருமினுள், துடித்தாள், $

என்று மில்தனும் கற்பித் தெழுதுகிருன். எந்த ஜாதியினராயினும் பெருங் கவிகளின் இதயத்தில் ஒரே மகாநாதம் ஒலிக்குமன்ரே?

சீதா ராவண சம்வாதத்தைக் கம்பன் வெகு அழகாக, சுவைப் பிறழ்ச்சி சிறிதுமின்றி,

இருந்தவன், 'யாவதுஇவ் இருக்கை?
ஈங்குஉறை
அருந்தவன் யாவன்? நீர் யாரை?'
என்றலும்,
'விருந்தினர்—இவ்வழி விரகு இலார்'
என,
பெருந்தடங் கண்ணவள் பேசல்
மேயினுள்.

என்று ஆரம்பிக்கிருன். வால்மீகியோ ராவணனைப் பதினேழு சுலோகங்களால் சீதையின் சர்வாங்கங்களையும் காமதுரானைப் போல் வர்ணிக்கச் செய்து விரஸமாக்குகிருன். சம்பாஷணையின் துவக்கத்தினின்று,

...........................எரிந்தன நயனம்: திக்கில்
சென்றன திரள் தோள்: வானம் திண்டின
மகுடம்: திண்கை
ஒன்றெடு ஒன்று அடித்த: மேகத்து உரும்என
எயிற்றின் ஒளி
மென்றன: வெகுளி பொங்க விட்டது மாய வேடம்!

என்ற முத்தாய்ப்புவரை கம்பனில் சம்வாதம் ஆரோகணக் கிரமத்திலேயே ஏறி வருகிறது. படிப்போருக்குப் பேரானந்தத்தைத் தருகிறது.

அயோமுகிப் படலம் விராதன் வதையைப் போலவே வேதாளக் கதை ஜாதியைச் சேர்ந்ததா மிருக்கிறது என்ரேம். ஆனல், கம்பன் அதற்கு ஓர் பிரயோஜனம் கற்பித்து

---

* Ares or Mars. † Troy. ‡ Simois.
|| The mountain shook, the repid stream stood still.

$ Earth felt the wound and nature from her seat Sighing through all her works, gave signs of woe That all was lost.

'படங்குறைந் தொதுங்கின பாம்பும்' என்பதற்குக்கூட இங்கு மில்தனில் Back to the thicket slunk the guilty serpent என்கிற சதிருச வாக்கு அகப்படுகிறது. ஆனல் சர்ப்பருபம் தரித்து வந்த சைத்தனையே அது குறிப்பதால் நூலில் அதை எடுத்துக் காட்டவில்லை.

வைக்கிறன். லக்ஷ்மணன் அயோமுகியினுல் வழி மறிக்கப்பட்டுக் குறித்த காலத்துக்குள் வராததைப் பார்த்து ராமன் சகோதரனுக்கு ஏதாவது தீங்கு நேர்ந்து விட்டதோ என்று தவியாய்த் தவிக்கிறன். லக்ஷ்மணனிடம் ராமனுக்கு இருக்கும் நிரதிசயமான வாற்சல்வியத்தைக் காட்டச் செய்து கம்பன் இந்த வியர்த்தமான கதையையும் பொருளுள்ளதாகச் செய்துவிடுகிறன்.

இன்னும் எடுத்துக் காட்டக்கூடியது அநேக மிருந்தும் விரிவஞ்சி இதனேடு நிறுத்திக் கொள்வோம்.

4. கிஷ்கிந்தா காண்டம்

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தை உபாக்கியானம் என்கிற ஜாதியிற் சேர்த்தோம். மேனுட்டு இலக்கணசிரியர்கள் உபாக்கியானங்களை இரண்டு வகைகளாய்ப் பிரிக்கிருர்கள். அவைகளில் ஒன்று, கதாநாயகர்களில் ஒருவர் மற்றெருவருக்குச் சொல்லுகிற உபகதையாகும். மற்றது, கதையின் பாகமாக இருந்தாலும் கதைக்கு இன்றியமையாத பாகமாக இராமலும், எடுத்து விட்டதினுல் கதையை ஊனமாக்காமலும் இருக்கும் ஓர் அவயமாகும். பால காண்டத்தில் வருகிற ரிஷியசிருங்கன் கதையும், க்ஷீராப்தி மதனமும், விசுவாமித்திரன் சொல்லுகிற கதைகளும், விசுவாமித்திரனைப் பற்றி வருகிற கதைகளும் உபகதை உபாக்கியானங்களே. அயோத்தியா காண்டத்தில் வரும் சுரோசனன் கதையும், ஆரணிய காண்டத்தில் வரும் விராதன் கதையும், இலங்கணியின் கதையும், உயுத்த காண்டத்தில் வரும் இரணியன் வதைப் படலமும் அதே வகுப்பைச் சேர்ந்த உபாக்கியானங்களேயாகும். ஆனுல், கிஷ்கிந்தா காண்டம் அத்தகைய உபாக்கியானமன்று. அது ஹோமரில் வரும் கப்பல் ஜாபிதாவையும், பால காண்டத்தில் வரும் பூக்கொய் படலம் முதலியவற்றையும் போல, கதையோடு அவயவ சம்பந்தம் மிக லேசாக உள்ள உபாக்கியமாகும்.

உபாக்கியானங்கள் அமைப்பதில் ஹோமரைத்தான் — அவனும் இலியாதைப் பாடுகையில் தான் — மிகச் சாமார்த்தியசாலி என்னலாம். அவன் எழுதிய ஒதூசியம் என்னும் காவியத்தை உண்மையாக மகா காவியமென்று சொல்லக் கூடாது. அதை அனேக உபாக்கியானங்களின் சேர்க்கையென்று சொல்வதே முறையாகும். ஆனுல், இலியாதிலுள்ள அவனுடைய உட் கதைகள் சிறியனவாயும் அவயவங்களுக்கு அளவில் பொருத்தமாயும் இருக்கின்றன. கதையும் உபாக்கியானங்களும் ஒன்ருேடொன்று பின்னிக் கொண்டு, கதைக்கு இடைஞ்சற்படுத்தாமல் பெரும்பாலும் எடுக்க முடியாதனவாய் இருக்கின்றன. ராமாயணத்தில் உபாக்கியான அமைப்பு இலியாதின் அமைப்புக்குத் தாழ்ந்ததன்று; இங்கேயும் பால காண்டத்திலுள்ள உட்கதைகளை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் உபாக்கியானங்களும் மூலக் கதையும் ஒன்ருேடொன்று பின்னிக் கொண்டு, இணைந்து கொண்டு இருக்கின்றன. இரணியன் கதையைத்தான் கதைக்குக் கேடின்றி எடுத்துவிடக் கூடும். ஆனுல் திசை திறந்து அண்டம் கீறிச் சிரித்த செங்கட் சீயத்தின் காம்பீரியம் நிறைந்த உபாக்கியானத்தை — அமைப்பில் பாகவதக் கதையும் விஷ்ணு புராணக் கதையையும் வென்றுவிட்டு, ராமாயணமாகிற வைரமணி மாலையில் இந்திர நீல மணியைப் போல விளங்கும் இந்த அற்புதமான உட்கதையை — யாரே ராமாயணத்தினின்று எடுக்க ஒருப்படுவர்?

ராமாயணத்திலுள்ள பரதன் கதையும் கதைக்கு உபாக்கியமான சம்பந்தமுள்ளதே. ஏனெனில், கதையின் வஸ்துவாகிய ராவண வதத்திற்குப் பரதன், ராமன் காட்டிற்குச் செல்ல அனிஷ்ட காரணனுக இருப்பதால் தவிர வேறுமாதிரி உதவவில்லை. இருப்பினுங் கூட வால்மீகியும் கம்பனும் பரதனுடைய சிருஷ்டியில் எத்துணை அன்பை, எத்துணை பக்தியை, எத்துணைத் தியாகத்தை, எத்துணை ஆத்ம கண்டனத்தைப் புகுத்தி, பரதனை அனன்னிய சதிருசமான, இணையற்ற ஆத்ம வீரனக்கி விட்டார்கள்! நமது ஆங்கில

ஆராய்ச்சியில் * கூறியிருப்பது போல், பரதனை அறியாதவர்கள் ராமாயணத்தின் அழகில் செம்பாதியை இழந்தவர்களாவார்கள்.

கிஷ்கிந்தா காண்டத்தின் பிரதான பாக மான வாலி வதை ராமாயணத்தின் வஸ்துவுக்கு அவயவ சம்பந்தம் வாய்ந்ததன்றுதலால் அதை எடுத்துவிட்டதினுல் கதைக்கு யாதொரு ஊனமும் வராது. ஆனுல், கம்பன் தன் நாடகத் திறமையனைத்தையும் இந்த வாலி வதைப் படலத்தில் கொட்டிவைத்து விட்டான். இந்த வாலி வதை உபாக்கியானத்தை மாத்திரம் எழுதிவைத்துவிட்டு வேறென்றும் எழுதி வையாமல் இருந்திருந்தாற்கூட அறிஞர் அவனை உலகத்து மகா கவிகளின் வர்க்கத்தில் சேர்க்காமல் விடத் துணியார். அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்தது கம்பனுடைய வாலி வதை உபாக்கியானம்.

ஆனுல், ராமாயணத்தின் ரசனை அழகைப் பற்றி மாத்திரம் சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட இவ்வாராய்ச்சி வரையில் இவ் உபாக்கியான காண்டத்தின் அழகைப் பற்றியாவது விஸ்தாரமாகப் பேசுதல் பொருத்தமுடைத் தன்ருகலான் கிஷ்கிந்தா காண்டத்தைப் பற்றி இங்கே சொல்லியதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் நிறுத்திக்கொள்ளுகிறேம் ......

5. சுந்தர காண்டம்

இனிச் சுந்தர காண்டத்தின் அமைப்பை ஆராயப் புகுவோம். அதற்கு இப்பெயரை வைத்தது வால்மீகியேயாயிருந்தாலும், வேறு யாராயிருந்தாலும், பெயர் வைத்தவன் மிகப் பொருத்தமாகவே வைத்திருக்கிறுன். இதுவே காண்டங்க ளனைத்தினும் பேரழகு வாய்ந்தது. உயுத்த காண்டத்தில் காம்பீரியமும் கதையின் ஒட்டமும் அதிகம். ஆரணிய காண்டத்தில் வெவ்வேறுபட்ட சம்பவங்களின் சமன் வயத்தினுல் வரும் அழகு பிரதானமாக இருக்கிறது. அயோத்தியா காண்டத்தில் நாயகர்களின் சுக வாழ்வுக்கு நேரும் எதிர்பாராத தடையும் சோக பரம்பரையும், அக்காண்டத்தின் வேகமும் அதற்கு ஓர் தனிச் சுவையைத் தருகின்றன. ஆனுல், கவி தன் அருமையையெல்லாம் தன் சக்தியை யெல்லாம், தான் சிறையிலிருந்து உலகை விடுவிக்க வந்த எம் பெருமாட்டியான சீதா பிராட்டியின் பெருமைகளை வர்ணிக்கும் இந்தச் சுந்தர காண்டத்திலேயே வரையாமற் செலவு செய்திருக்கிறுன். சிறையிருந்தாளின் ஏற்றத்தைக் கூறுகின்றது தான் ராமாயணம் என்று ஸ்ரீ. பிள்ளைலோகாச்சாரியர் சொல்லியதும், 'ஸீதாயாச் சரிதம் மகத்' என்னும் வால்மீகி ராமாயணப் பாயிரத்தின் சூத்திரத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கும் வால்மீகி இராமாயண சுந்தர காண்டத்தையும், 'அதற்கு நான் தோற்றேனில்லை !' என்று துவஜம் கட்டி நிற்கும் கம்ப ராமாயணத்தின் சுந்தர காண்டத்தையும் கருதியேயாகும்.

சீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதற்காக அனுப்பப்பட்ட வானரதூதர்களுக்குள்ளே, மகா புத்திமானும், பலவானும், ஸ்வாமி பக்தனும், திறமைசாலியுமான அனுமான் மகேந்திர பர்வதத்தின் மீது நின்று கடலைத் தாவுகிற வர்ணனையோடு சுந்தர காண்டம் ஆரம்பிக்கிறது. கடலைத் தாவும் வர்ணனையில் வால்மீகி கம்பனை எளிதில் வென்று விடுகிறுன். வால்மீகியில் அதிசயோக்திகள்கூட இயற்கைக்குப் பொருந்த ரஸக்ஞர்கள் சிரக் கம்பம் செய்யும் படி இருக்கின்றன. கம்பனில் இந்த வர்ணனைச் சுவை குறைவாக இருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும். அவன் சொல்லுகிற உத்பிரேக்ஷைகள் சமுத்திரத்தின் காம்பீரியத்தையும் அனுமான் தாவுகிற சண்டமாருத வேகத்தையும், மறைத்து விடுகின்றன. ஆனுல், அதற்கு மாருக, மைந்நாக பர்வதத்தினுக்கும் அனுமானுக்கும் நடக்கிற சிறு சம்பாஷணையில்கூட கம்பனுடைய திறன் அதிகமாய் விளங்குகிறது. 'நீ நான் செய்யும் விருந்தினை ஏற்றுப் போக வேண்டும்' என்று மைந்நாகம் செய்கிற உபசாரத்துக்கு,

---

* இங்குக் கூறப்பெற்ற 'Kamban' என்ற ஆங்கில நூல் டில்லித் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது.

பெருந்தேன் பிழிசாலும்நின் அன்பு
பிணித்த போதே
இருந்தேன்! நுகர்ந்தேன்! இதன்மேல்
ஈவது என்னோ? *

என்று அனுமான் சொல்லுகிற பதில் எவ்வளவு ரஸமாக இருக்கிறது! இலங்கிணிக்கும் அனுமானுக்கும் நடக்கும் போரும் சம்வாதமும் இன்னும் உயர்ந்த ஸ்தாயியை எட்டுகிறது. சீதா ராவண சம்வாதமும், ஹனுமத் ஸீதா சம்வாதமும், இன்னும் பிற சம்பாஷணைகளும் நிகழும்போது கம்பன் தன்னிலும் உயர்ந்து கொண்டு விடுகிறான்! இவற்றைப் பற்றி மறுபடியும் பேசுவோம்.

ஊர்தேடு படலத்தில் கம்பனுடைய செழுமையுள்ள பாவனா சக்தி கரை புரண்டோடி இலங்கையை சுவர்க்கத்திற்கும் விழுமியதோர் பூமியாக்கி விடுகிறது. பின்னே வர இருக்கும் சீதையின் சோகத்திற்கும், இலங்கைத் தீவின் ஆவேசத்திற்கும் இது மணியின் ஜ்வலிப்பைத் தூக்கிக் காட்டும் வர்ணத் தகட்டைப் போல அடிநிலமாக விளங்குகிறது. ஆனால் இதிலும் வர்ணனை சற்று விளம்பரமாக நடந்து வருகையில் படிப்போருக்கு,

கரியனைப், வெளியனைப், செய்யனைப்க்காட்டும்
காண்டற்கு
அரியனைப், எளியனைப்

நிற்கும் ராமபிரானையும், செவிக்குத் தேன் என நிற்கும் ராமனுடைய புகழையும், சிறையின் எய்திய செல்வியின் முகத்தையும் கம்பன் நினைவுறுத்திக் கொண்டே செல்லுகின்றான்.

ஒரு உத்கிருஷ்டமான கவிக்குப் பிறகு இன்னொரு கவி அதே கதையைப் பாடினால், முதல் கவியின் போக்கும் வாக்கும் பின்னவன் காலைச் சுற்றி நிற்கும் ஈயத்தளை போலாகி விடுகின்றன. ஆனால், கம்பன் பூமண்டலத்தை ஓர் தலையால் தாங்கும் ஆயிரந் தலை ஆதிசேஷன் போல வால்மீகியின் கனத்தை அலக்ஷியமாய்த் தாங்கி நடப்பதோடு, அவனது கதையையும் தனக்குக் குற்றேவல் செய்து தன் உத்பிரேக்ஷைகளை அலங்கரிக்கும் மணிப் பூண்களாகச் செய்துவிடுகிறான். தாடகை வதை காலத்திலும், மந்தரை சூழ்ச்சியால் கைகேயியின் மனம் திரிந்த காலத்திலும் வால்மீகி புனைந்து வைக்கிற கதை முடிவைக் கம்பன் எவ்வாறு கையாளுகிறானென்று அயோத்தியா காண்டப் பகுதியில் நாம் காட்டியுள்ளோம். சுந்தர காண்டத்தில் அந்த வழியை அவன் இன்னும் அழகாகப் பின்பற்றிச் செல்லுகிறான் என்பதை நேயர்களுக்கு இப்பொழுது எடுத்துக் காட்டுவோம்.

சீதையைத் தேடுவதற்காக இலங்கையில் ஒவ்வொரு வீடாக அனுமன் நுழைந்து சென்றான் என்று சொல்லி வரும்போது, 6-வது சருக்கத்தில் வால்மீகி, 'பிரஹஸ்தன் வீட்டையும், மகாபார்சுவன் வீட்டையும், கும்பகர்ணன் அரண்மனையையும், இந்திரசித்தன் அரண்மனையையும், விபீஷணன் மந்திரத்தையும்' என்று வேறொரு வர்ணனையுமில்லாமல் ஜாபிதாவாக அடுக்கிக் கொண்டு போகிறான். கம்பன், சுந்தர காண்டத்தின் பிற்பகுதியிலும் யுத்த காண்டத்திலும் வால்மீகி புனைந்திருக்கிற கதையை இங்கேயே சூசிப்பித்து தன் வர்ணனைக்கு வேறுபடுத்தி வைத்தலால் வரும் அழகைத் தந்து வைத்திருக்கிறான். உதாரணமாக, கும்பகர்ணனை அனுமன் கண்டான் என்னும்போது, அவன் ஆதிசேஷனைப் போலவும், பாந்த கடலைப் போலவும், உலகத்திலுள்ள இருளெல்லாம் ஒரே யிடத்தில் செறிந்து நின்றது போலவும், தீவினையெல்லாம் உடல்பெற்றுத் தோன்றியது போலவும் இருந்தானென்றும் பிறவுமாக வர்ணிக்கிறான். விபீஷணனது அரண்மனையில் பிரவேசித்ததும், அவன் தோற்றத்தினின்று அவனது தன்மையை அனுமன் ஊகித்துக் கிரகித்துக்கொண்டு, அரக்கர் நாட்டில் பகிரங்க

* 'தேன் பொங்கிப் பொழிவது போன்ற உன் அன்பு என்னைத் தழுவிய போதே உன் மீது நான் இளைப்பாறினவ னாகிவிட்டேனன்றோ? நீ கொடுக்கும் அமுதை உண்டவ னாகிவிட்டே னன்றோ? இதற்கு மேல் நீ செய்யத் தக்கது என்ன உளது?'

மாக வசித்தல் அசாத்தியமென்பது கண்டு, அவர்களைப் போன்றதோர் உடலை எடுத்துக் கொண்டு வசிக்கும் அறத்தைப் போலிருக்கிருன் என்று அவன் நினைத்தான் என்று கவி கூறு கிருன். இந்திரசித்தனை அனுமன் கண்ணுற்ருன் என்பதற்கு முன்னேயே,

இந்திரன் சிறையிருந்த வாயிலின் கடை
எதிர்ந்தான்,

என்று ஓர் கட்டியம் கூறிவிட்டு, அவனைக் கண்ணுற்றபோது, ஆச்சரியப்பட்டு,

வளையும் வாள்எ யிற்று அரக்கனே, கணிச்சியான்
மகனே,
அளையில் வாளரி அனையவன் யாவனே,
அறியேன்-
இளைய வீரனும் ஏந்தலும் இருவரும் பலநாள்
உளைய உள்ளபோர் இவனெடும் உளதுஎன
உணர்ந்தான்*

என்றும் நினைப்பதாகக் கூறுகிருன்.

'சிவனை நான்முகத்து ஒருவனை, திருநெடு
மாலாம்
அவனை அல்லவர் நிகர்ப்பவர் என்பதும்
அறிவோ? '

இந்த மேற்கோள்களினின்று, பிறருடைய கதைகளை சுவீகரித்து அவற்றை முதனூலாசிரியன் போலவே சுதந்திரமாகவும் கம்பீரமாகவும் கம்பன் ஹோமரின் கதைகளை சுவீகரித்துக் கையாண்ட எஸ்கூலனுக்கும் ஸோபோகிளனுக்கும் ஓர் படி உயர்ந்தவன் என்றே அறிஞர் கண்டுகொள்வர்.

ஊர்தேடு படலம் போன்ற கட்டங்களில் கவிக்கு நீண்ட உபதேச வர்ணனை மாலையை யாக்கவேண்டிய தவசியமாக இருக்கிறது. ஆனல், இவற்றை வெறும் வர்ணனைகள் மாத்திரம் நிரப்பின் படிப்போருக்குச் சலித்துப் போம். இவற்ருேடு பொருந்திய உணர்ச்சிகள் விரவி வருகின்றதே ரசனைக்கு அழகு தரும். இவ்விரகசியம் மகாகவிகளுக்குத்தான் தெரியும். மற்றக் கவிகள் யாதொரு உணர்ச்சியும் மெய்ப் பாடும் இல்லாமல் நூற்றுக்கணக்கான விருத் தங்களைப் போட்டு வர்ணனைகளை நிரப்பிவிடு கிருர்கள். அல்லது உத்பிரேக்ஷைகளை மழை பொழிவது போலப் பொழிந்து வெள்ளம் வெள்ளமாய்ப் போலி உணர்ச்சிகளைத் தோற்று வித்து, படிப்போரின் பாவனையை விலக்கி விட்டுத் திக்குமுக்காடச் செய்துவிடுகிருர்கள். கம்பன் இப்படலத்தில் அனுமன் மனத்தில் தோற்றுவிக்கிற உணர்ச்சிகள் பொருத்தமாயும் சுபாவிதமாயும் இருக்கின்றன. அவற்றிலும் ஆரோகண அவரோகணத்தை அழகுபட அமைத்து மேளச் செவ்வி † குறையாமலிருக் கும்படி செய்துவிட்டிருக்கிருன்.

சில உதாரணங்கள் காட்டுவோம். இலங் கையைக்காக்கும் படையை அனுமன் கண்டதும்,

'தெவ்வர் இவர்! சேமம் இது! சேவகனும் யாமும்
வெவ் அமர் தொடங்கிடின் எனைய் வினையும்? ‡

என்றும்,

'கருங்கடல் கடப்பு அரிது அன்று! நகர் காவல்
பெருங்கடல் கடப்பது அரிது!எண்ணம் இறை
பேரின்
அருங்கடன் முடிப்பு அரிது; ஆர் அமர் கிடைக்கின்
நெருங்குஅமர் கிடக்கும் நெடுநாள்!' $

---

* 'குகையில் சிங்கம் தூங்குவது போன்று தூங்குகிற இவன் இராவணனேதானே, சூல பாணியின் மகனன முருகக் கடவுளோ, யாவனே, அறிய முடியவில்லை: ஆனல் லக்ஷ்மணனும் ராம னும் பலநாள் தவிக்கும்படி போர் கொடுக்கப் போகிருன் என்பது நிச்சயம்!' என்று அனுமன் சொல்லிக்கொண்டான்

..'சிவனையும், விஷ்ணுவையும் விட்டால் இவனுக்கு வேறெருவர் நிகர் ஆவர் என்று சொல்லுவதும் அறிவாகுமா?'

† வாத்தியத் தொகுதியில் அனுபவிக்கப் பெறும் பல சப்தங்களும் ஸ்வரங்களும் சம்மே ளிப்பதால் வரும் அழகு.

‡ பகைவர் இத்துணைப் பலிஷ்டர்;அவர்களது காவற்படையோ இத்தகையது; ராமனும் நமது வானர சைனியமும் போர் துவக்கினல் முடிவு என்ன ஆகுமோ?'

$ இலங்கையின் காவற்படையைத் தாண்டிச் செல்வது கடலைக் கடப்பதைவிடக் கடினமான காரியமாயிருக்கிறது; கொஞ்சம் கவனம் தப்பி னுல் நான் வந்த காரியத்தைச் சாதித்தல் அசாத்தியமாய்விடும். போர் செய்ய நேர்ந்தால் யார் வெல்வர் என்று சொல்ல முடியாதபடி நெருங்கிய போர் நெடுநாள் செய்ய வேண்டி வரும்!'

என்றும் தனக்குள் சொல்லிக்கொள்ளுகிருன்

பிறகு மண்டோதரியைச் சீதையென ஓர் நிமிஷ நேரம் ஐயுற்று நோக்கிய பின்னர்,

'காண் உயர்ந்ததார் இராமன்மேல் நோக்கிய
காதல் காரிகையர்க்கு
மீன் உயர்த்தவன் மருங்குதான்
மிஞமோ? நினைந்தது மிகை'

என்று அனுமன் இவ்வாறு ஐயுற்றதே மகா பாபம் எனச் சொல்லிக்கொள்வதும் எத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்திருக்கின்றது என்று ரஸிகருக்கு எடுத்துக் காட்டவும் வேண்டுமா?

ராவணனுடைய சொந்த அரண்மனைக்குள் பிரவேசிக்கையில் வானம் மின்னலின்றி இடித்ததையும் பூரண மங்கல கலசங்கள் வெடித்ததையும் கண்ட ஆஞ்சநேயன்,

நெக்கு நின்றனன், 'நீங்கும் அந்தோ, இந்த
நெடு நகர்த்திரு' என்ற.

ராவணனைக் கண்ணுற்றதும் அனுமனுக்கு ஆவேசமுண்டாகி அவனைத் தாளாற்றலால் இடித்துத் தலை பத்தையும் தகர்க்க எண்ணுகின்ருன். ஆனால் உடனே மறுபடியும் யோசித்துப் பார்த்து அது பிழையாகும் என்று தீர்மானித்து, தன்னைத் தானே அடக்கிக் கொள்ளுகிருன். இதைச் சொல்லும் செய்யுட்கள் கம்பனுடைய பெயர்போன செய்யுட்களின் வகுப்பைச் சேர்ந்தவையாகும்.

ஆலம்பார்த்து உண்டவன் போல் ஆற்றல்
அமைந்துளர் எனினும்
சீலம்பார்க் குரியோர்கள் என்றது
செய்பவோ?
மூலம்பார்க் குறின், உலகை முற்றுவிக்கும்
முறை தெரினும்
காலம் பார்த்து, இறைவேலை கடவாத
கடல் ஒத்தான்.

'இற்றைப் போர்ப் பெருஞ் சீற்றம்
என்னோடு முடிந்திடுக:
கற்றைப் பூங்குழலாளைச்
சிறைவைத்த கண்டகனை
முற்றப் போர் முடித்தது ஒரு
குரங்கு என்றால் முனை வீரன்
கொற்றப் போர்ச்சிலைத் தொழிற்குக்
குறைவு உண்டாம்!' எனக்குறைந்தான்.

ஊர் முழுதும் தேடிய பிறகும் சீதையைக் காணுததால் அனுமனுக்கு உண்டாகும் விஷாதத்தின் வர்ணனை இப்படலத்திற்கு அழகிய முத்தாய்ப்பாக விளங்குகிறது.

சீதையின் நிலைமையையும் எண்ணங்களையும் வர்ணிக்கிற பாகத்தில் கம்பன் தன் கலைத் திறன் அனைத்தையும் கொட்டி விட்டான். சீதையின் தவத்தைக் கண்ணுற்றதும் அனுமன் அடையும் ஆனந்தத்தையும், சொல்லும் வார்த்தைகளையும் வர்ணிக்கிற செய்யுட்களை உயரிய கவிதையின் எல்லை என்றே கூறிவிடலாகும். அந்த ஆனந்தத்தில் அனுமன் 'வீடினதன்று அறன்' என்றதும், 'கள்ளவாள் அரக்கன் கமலக் கண்ணனுர் உள் உயிரினை ஒளித்து வைத்தவா!' என்றும், 'ஐயம் இல்! அரவின் நீங்கிய தேவனே அவன்! இவள் கமலச் செல்வியே!' என்றும்,

'மாகண்ட மணியனுள், வயங்கு வெங்கதிர்த்
தேகண்ட திங்களும் என்னத் தேய்ந்துளாள்,
காகண்ட கூந்தலால் கற்பும் காவலும்
ஏகண்ட தில்லையால்! அறத்துக்கு ஈறு
உண்டோ?' *

என்றும்,

'புனைகழல் இராகவன் புயத்தை யோ, புகழ்
வனிதையார் திலகத்தின் மனத்தின்
மாண்பையோ,
வினைகழல் அரசரின் வண்மை விக்கிடும்
சனகர்தம் குலத்தையோ, யாதைச் சாற்று
கேன்? **

என்றும்,

---

* 'அழுக்குண்ட ரத்தினத்தையும் தேய்ந்த சந்திரனையும் போல மெலிவான நிலையிலிருக்கிற சீதையின் கற்பும் காவலும் சிறிதும் கெடாமலிருக்கின்றன. அறம் அழியுமோ?'

** 'இதற்காக; ராகவனுடைய திருமேனி யழகைப் புகழட்டுமா? அல்லது பிராட்டியின் திடச் சித்தத்தையும் சீலத்தையும் புகழவோ? அல்லது அரசரின் வள்ளன்மைக்குப் பெருமை தரும் சனகரின் குலத்தையே தான் புகழவோ? யாரைப் புகழ?'

'தேவரும் பிழைத்திலர் தெய்வ வேதியர்
யாவரும் பிழைத்திலர்! அறமும் ஈறு
இன்றுல்!
யாவது இங்கு இனிச் செயல் அரியது?‡

என்றும் கூறிக்கொண்டு ஆடுகிருன், பாடுகிருன், அங்கும் இங்குமாக ஆனந்த வெறி கொண்டு ஓடுகிருன்! இன்னும் அவளது தவத்தைப் பார்த்துவிட்டு அவள் அங்கிருந்த ஆற்றைக்

'காண நோற்றிலன்... அவன் கமலக்
கண்களால்'$

என்கிருன். ''தருமமே காத்ததோ? ராவணனுடைய வினைதான் அவளைக் காத்துக் கொடுத்ததோ? அல்லது சீதையது கற்புத்தான் வேருேர் துணைப் பலமின்றி அவளைக் காத்து வைத்ததோ? அருமை! அருமை! யாரால் இவ்வளவு ஆச்சரியமான தற்காப்பு சாத்தியம்? என் நண்பருக்கு இச் செய்தியை எத்துணை முறை சொன்னுல்தான் என் ஆவல் அடங்கும்? வேறு ஒரு பிராணிக்கு இத்துணை மனுேதிடம் இருக்குமோ? இவ்வளவு தவத்தை இவள் ஆற்றும்போது உலகின் கஷ்டங்களெல்லாம் இன்ருேடு முடிந்துவிட்டன! அறத்தினைத் தீவினை வெல்லுமோ? ஒரு நாளும் வெல்லாது!' என்று அவன் வாயினின்றும் பெருகுவதாகக் கூறும் வார்த்தைகள் முத்தாய்ப்புக்கு மேல் முத்தாய்ப்பாக ஏறிக் கொண்டு செல்லுகின்றன என்று படிப்போருக்கு எடுத்துக் காட்டுவோம்.

சீதையோடு அனுமன் பேசுமுன் வால்மீகி சீதையையும் ராவணனையும் சந்திக்கச் செய்திருக்கும் அமைப்பைக் கம்பன் ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு விட்டான். 'சீதையை ராவணன் தொடுவதாலுல் அவனையும் தாக்கி இலங்கையையும் அழித்துவிடுவேன்!' என்று அனுமன் சங்கற்பித்துக் கொள்ளுவதாகக் கூறுவதன் ரசனை குறிப்பிடத்தக்கது.

உருக்காட்டுப் படலத்தின் அமைப்பின் செவ்வியை எக்கவியும் எக்காலத்திலும் வென்றதில்லையென்றும், வெல்ல முடியாது என்றும் கூறிவிடலாகும். சூளாமணி கொடுக்கு முன் சீதை ராமனுக்கு அனுப்பும் செய்தியும் அனுமனது பதிலும் மிகப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன. இதினின்று பிணிவிட்டு படலம் ஈருக உள்ள கதை சங்கிலி கோத்தது போலச் சம்பவத்துடன் சம்பவம் அழகுபட ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும்படி செல்லுகிறது.

இலங்கையை அனுமன் எரிக்கும் சம்பவத்தில் கடல் தாவு படலத்தில் போல வால்மீகியின் வர்ணனை கம்பனதைவிட மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. கம்பனது உத்பிரேக்ஷைகள் அக் காட்சியின் காம்பீரியத்தைத் திரை போட்டது போல மறைத்துவிடுகின்றன. ஆனுல் இதிலும் படிப்போருக்கு ராவணனை நினைவுறுத்தி,

'என்று கொல் குரங்கு அன்னது இவ்வலி உளது?
இலங்கை
நின்று வெந்துமா நீறுஎழு இன்றது! நெருப்புத்
தின்று தேக்கிடு கின்றது! தேவர்கள் சிரிப்பார்.
நன்று, நன்று போர்வலி!' என இராவணன்
நக்கான்,

என்று கூறிக் கம்பன் தன் அமைப்புத் திறமையை விளக்கி விடுகின்ருன்.

சுந்தர காண்டத்தில் ஊர்தேடு படலத்தில் எதிர்பார்க்க வைத்தபடி, கம்பன் தனது ஸ்தாயியைப் படிப்படியாக ஏற்றிக் கொண்டு சென்று கடைசிப் படலமாகிற திருவடி தொழுத படலத்தில் முத்தாய்ப்பை வைத்து விட்டான். இதில் கூட ஓர் ஜிகினு வேலை செய்திருக்கிருன். இலங்கையில் நிகழ்ந்தவற்றை வினவிய வானர வீரருக்குச் சீதையின் கற்பை வர்ணித்தும் அவள் கொடுத்த சூடாமணியைக் காட்டியும்விட்டு அனுமன்,

‡ 'தேவர் மீது இனிப் பழியில்லை — வேதியர் மீதும் பழியிலது — அறத்திறனுக்கு எல்லை இல்லையென்று ஏற்பட்டு விட்டது: இனி உலகில் அசாத்தியம் என்று எது இருக்கிறது?'

$ 'ராமன் கொடுத்து வைக்கவில்லை'.

> .... போரில்
> நீண்டவாள் அரக்கரோடு நிகழ்ந்ததும் நெருப்புச்சிந்தி
> மீண்டதும் விளம்பான், தான்தன் வென்றியை உரைப்ப வெள்கி! §

அதற்கு ஏனோர், பாரஸீகக் கதையில் வரும் ஒட்டகத்தைக் கண்டிராமலே அதைக் கண்டவன் போல வர்ணித்த அராபிய சாதுவைப் போலவும், கோனன்தாயில் சிருஷ்டித்துள்ள ஷெர்லக் ஹோம்ஸைப் போலவும், தாங்கள் சகலத்தையும் ஊகித் தறிந்து கொள்வதாகக் கூறுகிருர்கள்.

> 'பொருதமை புண்ணே சொல்ல, வென்றமை போந்ததன்மை
> உரைசெய, ஊர் தீ யிட்டது ஓங்கு அரும் புகையே ஓத,
> கருதலர் பெருமை, தேவி மீண்டிலாச் செயலே காட்டத்
> தெரிதர உணர்ந்தோம்' ‡ ....

என்ருர்களாம். ஆனல், இந்தச் சமத்கார வர்ணனை யன்று கம்பனுக்குச் சிறப்பான பெருமையைத் தருவது. மற்று,

> 'விற்பெருந் தடந்தோள் வீர!
> வீங்குநீர் இலங்கை வெற்பின்
> நற்பெருந் தவத்தள் ஆய
> நங்கையைக் கண்டேன் அல்லேன்
> இற்பிறப்பு என்பது ஒன்றும்,
> இரும்பொறை என்பது ஒன்றும்,
> கற்புஎனும் பெயரது ஒன்றும்
> களிநடம் புரியக் கண்டேன்!'

§ தான் அரக்கரோடு போர் செய்து, இலங்கைக்கு நெருப்பு வைத்துத் திரும்பியதை அனுமன் சொல்லவில்லை: தான் காட்டிய பராக்கிரமங்களைப் பற்றித்தானே உரைக்க அவன் நாணினுன.

‡ 'உன் உடம்பில் கோரமான காயங்களிருப்பதினின்று போர் செய்தாய் என்றும், நீ இங்கு திரும்பி வந்ததினின்று நீ பகைவரை வென்ருய் என்றும், அதோ வானளாவிச் செல்லுகிறதோ புகை - அதினின்று நீ இலங்கைக்குத் தீ வைத்தாய் என்றும், சீதா தேவியை நீ உடன் அழைத்து வராதினின்று பகைவர் இத்துணைப்பலிஷ்டர் என்றும் உணர்ந்து கொண்டோம்.

என்பது போன்ற ரஸவாதிகளுக்கும் அகப்படாத ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுத் தங்கத்துக்கிணையான கம்பீரமான செய்யுட்களும், அவற்றைப் பொருந்த அமைத்துவைக்கும் ரசனைத் திறனுமே கம்பனை பிராகிருதமான கவிகளினின்றும் அவன் சாதியைச் சேர்ந்த கலைவலாளரான வால்மீகி, வியாசன், ஹோமர், மில்தன் முதலியோரினின்றும் வேறுபடுத்தித் தனிச் சிறப்புத் தருகின்றன.

கம்பன் வழக்கமாய்க் கதைப் பாங்கை மறப்பதில்லை. ஆனல், அனன்னிய சாத்தியமான பராக்கிரமம் காட்டித் தன் பெருந்தேவி சிறையிருந்த உளவைக் கண்டுபிடித்துத் தந்த அனுமனுக்கு இவ்விடத்தில் ராமன் ஓர் நன்றிக் கூற்றுக்கூடக் கூறுவதாகச் சொல்லவில்லை. இருப்பினும் வால்மீகி கூறுவது போல அனுமன்மீது தானும் அங்கதன்மீது லக்ஷ்மணனும் 'ஏறிச் செல்வோம்' என்று ராமனே சொன்னன் என்னமல், கம்பன், அனுமன் இரண்டு கைகளையும் கூப்பிக் கொண்டு, என்னைக் குரங்கென இகழாமல் என்மீது ஏறிவரத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமென்று சொல்லிய பிறகே ராமன் சிறிய திருவடியின் மீது சரணம் வைத்தான் என்று கதையைப் புனைந்திருப்பதினின்று மிகச் சிறிய விஷயங்களிலும்கூட அவன் தன் அரிய கருத்தைச் செலுத்திக் காவியத்தைத் திறம்பட அமைத்திருக்கிருன் என்று படிப்போர் கண்டுகொள்வர்.

6. யுத்த காண்டம்

ரசனைச் சுவையின் ஆராய்ச்சியில் இங்குக் கம்பனுடைய யுத்தகாண்டத்தை ஆராய எடுத்துக் கொண்டோம். இவ் யுத்த காண்டம் ஒன்று மாத்திரம் அளவில் மேனட்டுப் பெரிய மகா காவியங்களுக்கு ஏறத்தாழச் சரியாக இருக்கிறது. சாதாரணப் பதிப்புகளில் யுத்த காண்டத்தில் 4,358 விருத்தங்கள் காணப்படுகின்றன. இலியாதில் 15,693 அறுசீர் வரிகளே இருக்கின்றன என்று கணக்கிடுகிருர்களாதலால் கம்பனது யுத்த காண்டம் இலியாதை

விடப் பெரியதாகவே இருக்கிறது. அவ் இலியாதில் உள்ள சகல சுவைகளையும் இக்காண்டத்தில் காணலாகும். யுத்த காண்டம் என்று பெயர் வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இது யுத்தங்களை மாத்திரம் வர்ணிக்கவில்லை. சோகம், பயம், வியப்பு, பக்தி, காதல் முதலிய இதர ரஸங்களும் வீர ரஸத்தோடு சம்மேளித்து இக்காண்டத்தை அழகுபடுத்துகின்றன.

இக் காண்டமே கம்ப ராமாயணத்தின் இறுதிக் காண்டம். இதில்தான் கதையின் வஸ்து சம்பூர்ணமாகிறது. சாதாரணமாக நமது பண்டிதர் யுத்த காண்டத்தை மற்ற ஐந்து காண்டங்களையும் படிக்கும் கவனத்துடன் படிக்கிறதில்லை. அவர்கள் இதில் மற்றக் காண்டங்களிலுள்ள சுகம் இல்லையென்ற ஓர் எண்ணத்தை உண்டாக்கிப் படிப்போருக்கு இதன் மீது ஓர் அசிரத்தை ஏற்படும்படி செய்துவிட்டார்கள். ஆனால், கம்ப ராமாயணத்தின் பெருமையெல்லாம் இவ் யுத்த காண்டத்தில் தான் காணப்படும். இதுதான் கம்ப ராமாயணமாகிற விஸ்தாரமான துர்க்கத்தில் அரசன் உகந்து வாழும் அரண்மனையாகும். ஆகையால், கம்பன் தனது ரசனைத் திறன் அனைத்தையும் இங்குக் காட்டியிருப்பான் என்று எதிர்பார்ப்பது முறையேயாகும். கம்பனும் அவ்வாறே, உண்மையில், தன் சக்தியனைத்தையும் இக்காண்டத்தில் காட்டியுள்ளான்.

யுத்த காண்டம் கடலின் வர்ணனையோடு தொடங்குகிறது. ஆனால், நாம் ஏற்கெனவே குறித்திருக்கிறதைக் கொண்டு படிப்போர் எதிர்பார்க்கக்கூடியபடி இங்கும் வருணனை வழி வேண்டு படலத்திலும் கடல் வர்ணனை மூன்றாந் தரத்ததாகத் தானிருக்கிறது. பைரனுடைய கம்பீரமான சமுத்ர வர்ணனையை நினைவுறுத்தக் கூடிய, ரஸிகர் காதில் அடிக்கொரு முறை அவர்கள் விரும்பாமலிருக்கையில் கூடத் துவனித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய, செய்யுள் ஒன்றேனும் இப்படலங்களில் இல்லை. கடல் காண்படலத்திலுள்ள பன்னிரண்டு செய்யுட்களும் கேவலம் வார்த்தைகளால், வியர்த்த வார்த்தைகளால், நிரம்பியிருக்கின்றன. அவைகளிலுள்ள உத்பிரேக்ஷைகள் சமுத்திரத்தின் கோஷத்தையோ, பூரிப்பையோ, அலை விக்கத்தையோ, பிரதிபிம்பிக்கும் ஆற்றலற்றனவாயிருக்கின்றன. வர்ணனையின் முடிவில் கவி,

... ... இலங்கை
பின்னதாய காரியமும் நிகழ்ந்த பொருளும்
பேசுவாம்

என்னும் போது நல்ல வேளையாய் இவ்வளவோடு நிறுத்தினனே என்ற எண்ணமே உண்டாகிறது.

மந்திரப் படலத்தில், அரக்கர் ராவணனது சன்னதியில் ராமனோடு எவ்வாறு போர் புரியலாம் என்று விவரிக்கும் பாகத்தில், மில்தனது ஸ்வர்க்க நஷ்ட காவியத்தின் 2-ம் புத்தகத்தில் காணும் மந்திர* வர்ணனையின் ஒழுங்கும் திருப்தி உணர்ச்சியும் இல்லை. ஆனால் அரக்கரின் மந்திரத்தில் தான் உபாக்கியான ரத்தினமாகிய இரணியன் வதைச்சரித்திரம் விபீஷணனால் ராவணனுக்குச் சொல்லப்படுகிறது.

ஸ்ரீபாகவதத்திலுள்ள பிரகலாத சரித்திரத்தையும், அதை அனுசரித்துப் பொம்மர போதன்ன ஆந்திர பாகவதத்தில் எழுதிய பிரகலாத சரித்திரத்தையும் கம்பனது இரணியன் வதைப் படலம் வெகு சுலபமாக வென்றுவிட்டது.

ராவணன் தன் வார்த்தையைத் திரஸ்கரிக்கவே, விபீஷணன் அவனை விட்டுவிட்டு ராமனிடம் சரணாகதி செய்து கொள்ளப் போய்விடுகிறான். ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் ராமாயணத்திற்குச் சம்பிரதாய கிரந்த ஸ்தானத்தைக் கொடுப்பது இந்த விபீஷண சரணாகதியேயாகும் என்று சொல்லலாம். விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா, கொள்ளக்கூடாதா என்கிற விஷயத்தை வானரர் சபையில் யோசித்து, அம்மந்திரத்தின் இறுதியில் ராமபிரான்,

---

* அரசன் மந்திரிகளுடன் செய்யும் ஆலோசனை

'ஆநயை நம், ஹரிச்ரேஷ்டஹ,
தந்த மஸ்யாப்ஹ்யம் மயா!
விபீஷணோவா, ஸுக்ரீவ,
யதி வா ராவண: ஸ்வயம்!' *

என்று சொல்லுகிற, யுக யுகாந்தங்களையும் தாண்டி வந்து ராம பக்தர் அனைவருக்கும் முக்தி நம்பிக்கையைத் தருகிற சுப்பிரமான வாக்கானது வால்மீகி பகவான் நம்மவர்களுக்காக வரையாது கொட்டிவைத்திருக்கிற ரத்தினக் களஞ்சியத்தினுள் ஜாஜ்வல்லியமான தோர் மணியரசாகும். இச்சபையின் மந்திரத்தை வர்ணிக்கையில் வால்மீகி தனது கவிநய மகிமைத்தையும் காட்டியிருக்கிறான். அண்ணனைக் காட்டிக் கொடுக்கிறவனை நம்பக்கூடாது என்று சுக்ரீவன் சொல்லுவதும், 'தான் வாலியைக் காட்டிக் கொடுத்தது மாத்திரமின்றிக் கொல்வித்ததையும் சுக்ரீவன் மறந்துவிட்டான் பார்த்தாயா?' என்று ராமன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து முறுவலிப்பதும்,

'ராஜ்ய காங்க்ஷீ ச ராக்ஷஸ:
பண்டிதா ஹி ப்ஹவிஷ்யந்தி
தஸ்மாத் க்ராஹ்யோ விபீஷண:' $

என்று சொல்லி ராகவன் சுக்ரீவனைக் குத்திக் காட்டுவதும் இந்த மந்திர சபையின் வர்ணனைக்குச் சாத்தியத்தைத் தன்மையும் உயிரும் கொடுக்கின்றன. ஆனால், கம்பன் இந்தக் கட்டத்தில்கூட வால்மீகியை வெல்கிறான். எவ்வாறு என்று ஓரிரண்டு விஷயங்களில் குறித்துக் காட்டுவோம்.

விபீஷணனுடைய குணகுணங்களை அனுமன் எடுத்துக்கூறுவதில், தூதனைக் கொல்லக்கூடாது என்று அவன் ராவணனுக்குத் தர்மம் எடுத்துக்கூறி அனுமனுக்குப் பரிந்து பேசியதாகச் சொல்லுவது இயற்கையாகும்: வால்மீகியில் இது கவனிக்கப்படவில்லை. கம்பனே அனுமனுடைய வாக்கில்,

'.............. தூதரை எறிதல் என்பது
புல்லிது; பழியொடும் புணரும்; போர்த்
தொழில்
வெல்லலம் பின்னை!' என்று இடை விலக்
கினன்.

எனவும்,

'தூதரைக் கோறலும் தூய்து அன்றும்,' என
ஏதுவின் சிறந்தன எடுத்துக் காட்டினன்,

எனவும் பேச்சுக்களை அமைத்து, சம்பாவிதத்தால் வரும் திருப்தியை நமக்கு அளிக்கிறான்.

வேறொரு பாவிகம் கம்பனுடைய விபீஷண சரணாகதியை வால்மீகியினதைவிட உயர்த்துகிறது. அஃதாவது, விபீஷணனுக்கு அபயப் பிரதானம் கொடுத்தாயிற்றோ இல்லையோ உடனே வால்மீகியில் ராமன்,

'ஆக்ஹ்யாஹி மம தத்த்வேந
ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்,' *

என்று சொல்லுவதால், விபீஷணன் மீதுள்ள நிர்ஹேதுகமான பிரீதியினாலன்று (முக்கியமாக) அவனுக்கு ராமன் அபயப் பிரதானம் செய்தது, மற்று, இலங்கை அரக்கரின் பலாபலத்தை ஒற்றித் தெரிந்து கொள்ளவேயாகும் என்று படிப்போருக்குப் படுகிறது. ஆனால், கம்பன் ராமனது குணத்தை ஒரு சிறு புனைவினால் மிகவும் உயர்த்திவிடுகிறான் என்று கீழே காட்டுகிறோம்.

---

* 'வானரவ சிரேஷ்டனான சுக்ரீவ! அவன் விபீஷணனாக விருந்தாலும் சரி, சாக்ஷாத் ராவணனாயிருந்தாலும் சரி! அவனுக்கு அபயம் கொடுத்துவிட்டேன்: இனி அவனை என்னிடம் அழைத்து வந்துவிடு!'

$ 'இந்த ராக்ஷஸன் இலங்கை ராஜ்ஜியத்தை விரும்புகிறான். இவ்வாறு அரசை விரும்புவோர் அவ்விருப்பத்தைச் சாதித்துக் கொள்ளுகிற விஷயத்தில் தங்கள் சாமர்த்திய மகிமைத்தையும் பிரயோகிப்பர். ஆதலால் விபீஷணன் கொள்ளத்தக்கவனே.'

* 'ராக்ஷஸர்களது பலாபலங்களை உள்ளது உள்ளபடியே எனக்குச் சொல்வாய், விபீஷண!'

நஸர்வே ப்ஹ்ராதாஸ் தாத
ப்ஹவந்தி ப்ஹ்ராதோபமா: ‡

என்று சுக்ரீவனையும் லக்ஷ்மணனையும் குத்திக் காட்டிய பிறகும்கூட வால்மீகியில் சுக்ரீவன் பழைய ஆக்ஷேபனைகளையே திரும்பக் கூறுவதாக வருவது அசம்பாவிதமாக* இருக்கிறது. கம்பனில் இத்தகைய அசம்பாவிதப் போக்குகள் இல்லை. அனுமன் விபீஷணனை அங்கீகரிக்கவேண்டியது என்று அபிப்ராயம் சொல்லியதும் ராமன் வாதத்தை முடித்து,

‡ 'வெற்றியே பெருக, தோற்க; வீக வீயாது வாழ்க:
பற்றுதல் அன்றி உண்டோ புகல் எமைப் பகர்கின்றானை?'

என்று கம்பீரமாகக் கூறிவிடுகிறான். அதன் பிறகு விபீஷணன் வந்து ராமனிடம் நேரில் சரணாகதி செய்கிறான். இதே சமயத்தில் இலங்கையைப் பற்றிக் கேட்டல் ராமனது குணத்துக்கு இழுக்குத் தரும் என்றெண்ணிக் கம்பன் இப் படலத்தை இவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொண்டு, இராமன் விரகதாபப்பட்டு வருந்துவதாகவும், அப்பொழுது சுக்ரீவன் அவனிடம் வந்து,

'தேய்வது என்? காரியம் நிரப்பும் சிந்தையை
மேயவன் தன்னொடும் எண்ணி, மேல்இனித்
தூயது நினைக்கிலை?' §

என்று யோசனை கூறுவதாகவும், அதன் பிறகு ராமன் விபீஷணனை இலங்கையின் காவலைப் பற்றியும் படைகளைப் பற்றியும் விசாரிப்பதாகவும் கற்பித்து வைத்திருக்கிறான். இதனால் இலங்கையின் சமாசாரமும் கேட்கப்படுகிறது. ராமனுடைய குணமும் சுயநலம் என்கிற குற்றத்தினின்றும் விடுபடுகிறது.†

ராம ராவணர்களாகிற இரண்டு வீரர்களும் எதிரிகளின் சைனியங்களைக் கண்ணுற்றுப் பலாபலங்கள் தெரிந்து கொண்ட பிறகு அங்கதன் ராமனால் ராவணனிடம் தூதனாக அனுப்பப்படுகிறான். 'மாருதி அல்லனாகில் நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன்,'

---

‡ (இ-ள்) 'அப்பா சகோதரராய்ப் பிறந்தவரெல்லாம் பரதனைப் போன்றிருப்பதில்லை.'
இந்த பாவத்தைக் கம்பன் வால்மீகியிலிருந்தே எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் அதை இங்கே ஆளாமல் வாலிவதைப் படலத்தில்தான் ஆளுகிறான்.

'அத்தா, இது கேள்...............
எத்தாயர் வயிற்றினும் பின் பிறந்தோர்கள் எல்லாம்
ஒத்தால் பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆவதுண்டோ?'

என்ற செய்யுளையேதான் குறிக்கிறோம் என்று வித்துவான்களுக்கு எடுத்துரைக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் இங்கேயும் வால்மீகி, இதனோடு 'மத்வித்ஹாவா பிது: புத்ரா' (என்னைப் போன்ற பிதுருவாக்கிய பரிபாலனம் செய்யும் புத்திரர்களாவது') என்ற வார்த்தைகளைச் சேர்த்து ராமனுடைய வாக்கில் தற்புகழ்ச்சியைப் புகுத்தியிருக்கிறான். கம்பன் தகுதி நோக்கி அந்த பாவத்தை எடுத்துவிட்டிருக்கிறது குறிப்பிடத்தக்கது.

* ஸமாஸார்ஸத்தத்திலேயே கொள்க — அதாவது, 'நடந்திருக்கக்கூடியதன்று போல' எனப் பொருள் கொள்க.

‡ (இ-ள்) 'நமக்கு வெற்றியே வரட்டும், தோல்வியே வரட்டும்; நமக்கு அழிவே வரட்டும், அல்லது வாழ்வே பெருகட்டும்; சரணாகதி என்று சொல்லி என்னை அடைந்துவிட்டவனை நான் கைவிடுவது எங்கேனும் உண்டோ?'

§ (இ-ள்)'ஏன் துக்கிக்கிறாய்? நம்மோடு வந்து சேர்ந்த விபீஷணனோடு கலந்துகொண்டு இனிச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தைப் பற்றி நினைக்கவேண்டாமா?'

† இவ்வாறு ஒவ்வோர் பாகத்தையும் ஆராய்ந்து கொண்டு போனால் இவ் ஆராய்ச்சி பெரிதும் விரியுமாதலால், இவ்வியாசத்தின் பிற்பாகத்தில் ரசனை - ஆராய்ச்சி பெரும் போக்காகத்தான் செய்யப்படுகிறது.

என்று அடங்காத மகிழ்ச்சி கொண்டு அவன் ராவணனது அரண்மனை சென்று ராவணனோடு சமாதானம் பேசும் செய்திகூடக் கம்பனால் மிக நயமாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பிறகு யுத்தம் துவங்கிவிடுகிறது.

போரை வர்ணிப்பதில் ஹோமரே தான் சிறந்த கவி என்ற மேனாட்டு ஆசிரியரின் கூற்றுக்களைக் கண்டும், ஹோமரின் உத்கிருஷ்டமான யுத்த வர்ணனைகளைப் படித்துப் பார்த்தும் நாம் மயங்கிப்போய், ஹோமரின் போர்ச் சித்திரங்களைவிட உயர்ந்த சித்திரங்கள் கிடையா என மதித்திருந்தோம். ஆனால், கம்பராமாயணத்தின் யுத்த காண்டத்தைப் படித்துப் பார்த்ததும், கம்பன் போர் வர்ணனையில் ஹோமருக்குத் தாழ்ந்தவனில்லை என்றும், சில இடங்களிலும் சில விஷயங்களிலும் ஹோமரது போர் வர்ணனையை வென்றிருக்கிறானென்றும் கண்டுகொண்டோம். ஹோமரில் ஓர் குற்றம் இங்கு எடுத்துக் காட்டற்பாலது. அந்தந்த நாயகனைப் போர்முனையில் கொண்டுவரும் போது ஹோமர் அதுவரையில் அவன் சும்மா இருந்தான் என்று பொருள்படும்படி கதை புனைந்திருக்கிறான். உதாரணமாக, மகா வீரனை தியமேதனைப் பார்த்து ஆத்ரேயன், 'நீ என்ன பயந்தாரியாயும் சோம்பேறியாயும், இருக்கிறாய்?' என்று நீண்ட பிரசங்கம் செய்த பிறகுதான் முன்னவன் தன் பராக்கிரமங்களைக் காட்டத் துவக்குகிறான். அதேமாதிரி இணையற்ற வீரனை ஹெக்தரைக்கூட ஸார்ப்பெதன், 'நீ என்ன போரில் கலவாமல் வாளா இருக்கிறாய்? எனக் கண்டிக்கிறான். அவனும் சும்மா இருந்ததாக ஒப்புக்கொள்கிறான். ஆனால், கம்பனில் இத்தகைய குற்றங்கள் கிடையா. போர் நடக்குமிடத்தில் கவி சாக்ஷாத்தாய் நின்று பார்த்தால் எவ்வாறு வர்ணிப்பானோ அவ்வாறே அவனது வர்ணனைகள் அமைந்திருக்கின்றன. அவன் முதலில் நாற்பெரும் படைகளும் தத்தமக்குள் போர்செய்தன என்று வர்ணனையைத் துவக்கிக்கொள்கிறான். அவ்வர்ணனை போதிய அளவு சென்ற பிறகு தனித்தனி வீரர்கள் யுத்தரங்கத்தில் காட்டிய பராக்கிரமங்களை வர்ணிக்க எடுத்துக்கொள்கிறான். அதுவரையில் அவர்கள் சும்மா இருந்தார்கள் என்ற எண்ணம் படிப்போருக்கு வராதபடி கம்பன் சாமர்த்தியமாய்ப் பார்த்துக் கொள்கிறான். இகல் குறித்த நாயகர் இருவர் போர் செய்து ஒருவர் தோற்றுப் பின்னடைந்ததும் கம்பன் உடனே வேறு நாயகரைப் போர்க்களத்தில் புகுவிக்கிறதில்லை: மறுபடியும் ஓர் பொதுப் போரை விஸ்தாரமாக வர்ணித்த பிறகுதான் அவன் இரண்டாவது இணையைக் கொண்டுவந்து விடுகிறான். இவ்வாறு அநேகமாய் ஒவ்வொர் போரும் அவியக்தத்தினின்று பரிணமித்து வியக்த தசையையடைந்தும், அந்த வியக்தம் பரிணமித்து ஆரோகணக்கிரமம் அனைத்தையும் பெற்ற பிறகு படிப்படியாயோ ஒரே அடியாயோ இறங்கி அவியக்தத் தன்மையை மறுபடியும் பெற்றும், பிண்டாண்டங்களின் வளர்ச்சிகளை அனுசரிக்கிறது. வேறு எந்தக்கவியும் இந்த உயர்ந்த வழியைக் கம்பனுக்கு முன் கையாண்டதில்லை என்று நிச்சந்தேகமாகச் சொல்லலாம்.

தனிப் போர் வர்ணனை ஓர் பக்கம் இருக்க, ராம ராவண யுத்தத்தின் சமக்கிரத்தையும் கம்பன் ஆரோகணக்கிரமம் கெடாமல் அமைத்திருப்பது ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது. இதுவே ரசனையின் பெருந்திறன். வால்மீகியில் ஆரோகணக்கிரமம் வெகு ஸ்தூலமாகத்தான் காட்டப்படுகிறது. முதல் போரிலேயே ராமன் அடிபட்டு வீழ்ந்துவிடுவதும் சீதை போர்க்களம் வந்து புலம்புவதும் வர்ணிக்கப்பட்டுப் போய்விடுகிறது. இதே போரிலேயே லக்ஷ்மணன் நாகபாசத்தால் கட்டுண்டதும், ராமன் அதைக் கண்டு மனமுடைந்து பிரலாபிப்பதும், கருடன் வரவினால் நாகபாசம் அவிழ்ந்து போய்விடுவதும் நிகழ்ந்துவிடுவதாய் வர்ணிக்கப்படுவதால் வால்மீகியின் யுத்த காண்டம் ஆரோகணக் கிரமத்தினால் பெறக்கூடிய அழகை அம்மட்டுக்கு இழந்துவிடுகிறது – ஏனெனில், 45-வது சருக்கத்தில் ராம லக்ஷ்மணர் இந்திரசித்தினால் அடிபட்டு விழ்கிறார்கள் என்ற வர்ணனைக்குப் பிறகு வால்மீகிக்கு 75-வது சருக்கத்தில் அதேமாதிரி சம்பவத்தையே தான் மறுபடி வர்ணிக்கவேண்டி வருகிறது. ஆதலால் வர்ணனைகள் வியப்பையும் ஆரோகண சுகத்தையும் இழந்து விடுகின்றன.

வால்மீகி இத்துணைப் பெரிய கவியாக இருந்திராத பக்ஷத்தில், வர்ணனையைத் துரித காலத்தில் ஆரம்பித்துவிட்டு விளம்ப காலத்துக்கு இறங்கவேண்டி வரும்போது வர்ணனை ரஸமின்றிப் போயிருக்கும். அவனது அசாமானிய கவிதா சக்தியே இவ் இரசனைக் குற்றத்தால் வரும் ரஸக் குறைவினின்று அவனைக் காக்கிறது. உதாரணமாக, எப்படியாவது ஆரோகணச் சுவையை உண்டாக்குவதற்காக வால்மீகி இரண்டாவது முறை லங்காதகனம் நிகழ்வதாகக் கற்பிக்க வேண்டி வருகிறது. அப்படியிருந்தும் முதலதனில் போலவே இதிலும் புதுமை புலப்படும்படி செய்ய அவனது அபாரமான பாவனா சக்தியும் சொல்லின் மோகனமும் அவனுக்கு ஆற்றல் அளிக்கின்றன.

கம்பனோ சிறந்த சுவையுணர்ச்சியுடன் படலங்களை ஆரோகணக் கிரமத்திலேயே அமைத்திருக்கிறான். அதனோடு யுத்தங்களுக்கிடையில் சீதா ராவண சம்வாதத்தையும், மாயா சனகப் படலத்தையும், மாயா சீதைப் படலத்தையும், தேரேறு படலத்தையும் இடையிடையே புகுத்தியும், யுத்தங்களை வர்ணிக்கிற படலங்களிலேயே தானமாலையின் சோகம், விபீஷண கும்பகர்ணர்களின் அருமையான சம்வாதம் முதலியவற்றைச் சேர்த்தும், யுத்த வர்ணனைகளையே படித்து அலுத்துப்போகும், மனோபாவத்துக்கு அங்கங்கே இளைப்பாற வழி செய்து கொடுக்கிறான். எப்படி என்று சற்று விரிவாகக் காட்டி நம் ரசனை ஆராய்ச்சியை நிறுத்திக் கொள்வோம்.

ராவணன் வானர சைனியத்தைக் கண்ணுற்று வரும்போது சுக்ரீவன் திடீரென அவன் மீது பாய்ந்து மகுடத்தைத் தகர்த்தெறிகிறதே ராம ராவண யுத்தத்தின் முதற் சம்பவமாகும். இங்கே சுக்ரீவனுக்காக ராமனை இரங்கச் செய்து, கம்பன் அப்போரையும் இரங்கலையும் ஒவ்வொன்றும் மற்றதினால் தூக்கிக் காட்டப்படும்படி செய்துவிடுகிறான்.

> .. .. நின்னை அக் கருணை யில்லோன்
> கொல்லுதல் செய்தா னாகில் ....
> ....
> வெல்லினும் தோற்றேன் யானே அல்லனோ
> விளிந்திலாதேன்!'

என்று ராமன் சுக்ரீவனைப் பார்த்துச் சொல்கிற வார்த்தை அவனது அபிராகிருதமான அன்பையும் கருணையையும் காட்டா நின்றது. அந்தப் புறத்தில்,

> ... ... இன்று கண்டும் அக்கிளி மொழி
> மாதரானை
> மீட்டிலேன்! தலைகள் பத்தும் கொணர்ந்திலேன்!
> வெறுங்கை வந்தேன்!'

என்றும் பிறவும் சொல்லுகிற சுக்ரீவன் தன் வன்மையைத் தானே இழித்துக் கூறி அவனது வீரத்தை நாம் மெச்சும்படி செய்து விடுகிறான்.

முதனாட் போரில் வீரர்கள் போர் செய்வதும் அவரவர்கள் தங்கள் சத்துருக்களைப்பற்றி நினைக்கும் எண்ணங்களும் சொல்லும் வார்த்தைகளும் பின்னால் வரும் போர்களில் அவர்கள் காட்டப்போகிற பராக்கிரமங்களுக்கு ஒத்திகையாகவும் கட்டியமாகவும் விளங்குகின்றன. அனுமன் ராவணனை முஷ்டி போல் குத்திய போது அவனது வலுவைக் கண்டு ராவணன்,

> 'வலி என்பதும் உளதே, அது
> நின்பாலது, மறவோய்!
> சலி என்று எதிர் மலரோன் உரை
> தந்தால் இறை சலியேன்,
> மெலிவு என்பதும் உணர்ந்தேன், எனை
> வென்றாய், இனி, விறலோய்!' *

என்று சொல்லி அனுமனது பலத்தை மெச்சுவதும், அதற்கு மாருதி,

---

* உலகத்தில் வன்மை என்றொன்று இருக்குமானால் அது உன்னிடம்தான் இருக்கிறது, அனும! பிரமனே, ''என்னோடு போர் செய்து நீ தளரக் கடவாய்'' என்று சபிக்ினும தளர்வேனல்லாத நான் உன் முஷ்டிக் குத்தால் மெலிவு என்பது என்ன என்று உணர்ந்து கொண்டேன்: ஆதலால் நீயே எனை வென்றாய்!'

.... என்னை நீ
வென்றாய் அல்லையோ, உன் உயிர்
விடாது உரை செய்தாய்' *

என்று சொல்லுவதும் அவர்களது போரை நேரே பார்த்தால் தோன்றக்கூடிய உணர்ச்சியைவிட அதிகமான உணர்ச்சியை நமக்குத் தருகின்றன. இந்த வார்த்தைகளை எழுதிய பிறகு கம்பன் நம்மை அழைத்து, 'ராவணன் யுத்தரங்கத்தில் பிரவேசிக்கிறான், அனுமன் போர்க்களத்தில் வந்துவிட்டான், பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்,' என்று சொல்லவே வேண்டியதில்லை. அந்த இரண்டு செய்யுட்களைக் கொண்டு கம்பன் அனுமனுக்காகவும் ராவணனுக்காகவும் நம்முடைய கவனத்தையும் வியப்பையும் விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு விட்டான். இனி இவ்விரு வீரர்களும் யுத்த பூமிக்கு வரும்போது நமது மனம் தானே வலிய இழுக்கப்பட்டுப் போய் அவர்களுடைய பராக்கிரமங்களில் மூழ்கிப் போவதைத் தவிர வேறு மார்க்கமற்றதாய் விடுகிறது.

முதற் போரில் தோல்வியுண்ட ராவணன் மாலியவானிடம் தான் பட்ட பாட்டைச் சொல்லி ராமனுடைய அபிராகிருதமான பலத்தை நாம் உணரும்படி செய்து விடுகிறான். கும்பகருணன் எழுந்து போர் செய்தால்தான் இனி உண்டு என்று ராவணனுக்குத் தோன்றிவிடுகிறது. கும்பகருணனைக் கம்பன் வால்மீகி காட்டுகிறபடி காட்டாமல் தர்மாதர்மம் அறிந்த ஓர் ஞானியாகச் சித்தரித்திருக்கிறான். வால்மீகியில் கும்பகருண ராவண சம்வாத கட்டத்தில் நூற்சிதைவு இருப்பதாக நமக்குத் தோன்றுகிறது — அவன் பேசும் பேச்சு முன்னுக்குப் பின் முரண்பாடுற்றதாக இருக்கிறது. ஆனால், கம்பனில் அவனது நிலை முரணின்றி அறிவுக்குப் பொருந்தியதாக இருக்கிறது. ராவணன் செய்த தீமையை அவன் வெறுக்கிறான். ராமன் மகா பலவான் என்றும் அவதாரம் என்றும் நினைக்கிறான். ஆதலால் சீதையை விட்டு விட்டுச் சமாதானம் செய்து கொள்ளும்படி ராவணனுக்கு அவன் புத்தி கூறுகிறான். ஆனால்,

'உறுவது தெரிய அன்று உன்னைக் கூயது!'

என்று கூறி ராவணன் அவமதித்ததும் அவன்'

என்னை வென்று உளர் எனின் இலங்கை காவல,
உன்னை வென்று உயருதல் உண்மை! ஆதலால்,
பின்னை நின்று எண்ணுதல் பிழை,அப் பெய்வளை
தன்னை நன்கு அளிப்பது தவத்தின் பாலதே,'*

என்று யோசனை கூறிவிட்டு,

'இற்றை நாள் வரைமுதல் யான் முனி செய்தன
குற்றமும் உள எனின்பொறுத்தி, கொற்றவ!'

என்று அபராத க்ஷமை கேட்டுக்கொண்டு,

'அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல் ஆரிய!, ..

என்று மனம் பொருமிக்கொண்டு போர் முனைக்குப் புறப்பட்டுவிடுகிறான். அச்சமயம் ராவணன் கண்களில் வந்த இரத்தங் கலந்த கண்ணீர் நம் கண்களையும் ஊற்றெடுக்கச் செய்கின்றன!

விபிஷணன் ராமனது உத்தரவு பெற்றுக் கும்பகருணனைப் போதிக்க முயலுகிறான். அதற்கு, கும்பகருணன் 'ஒருபுறம் ராவணனுக்குத் துரோகம் செய்யமாட்டேன்' என்றும், ஒரு புறம்,

'கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான்
கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்? '*

---

* 'உன் உயிர் போகாததுமன்றி இத்தனை நீ பேசுகிறபோது நீ யல்லனோ என்னை வென்றுவிட்டவன்!'

* பொருள்:- 'என்னை வென்று ராமலக்ஷ்மணர் பிழைத்து நின்றால் உன்னை வென்று விடுவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலின் அப்பொழுதாவது முன் யோசனையுடன் சீதையை ராமனிடம் அனுப்பிவிடு'.

... 'இனி நமக்கு முகவிழி யற்றது, ஐயனே!'

* 'எமனையும் போரில் வென்ற யான் என் தமயனைக் கொன்ற மானிடனைக் கும்பிட்டு வாழ்வேனோ?'

என்று 'மானத்தைப் பரிபாலிப்பேன் 'எனவும் மற்ருேர் புறம், 'நீயும் எங்களோடு வந்து விட்டால் அரக்க ராயினர்க்கெல்லாம்'

கையினுல் எள்நீர் நல்கிக்
கடன்கழிப் பாரைக் காட்டாய்',

என்றும் கூறி, நான் ராவணனுக்காகக் கடைசி வரை போர் செய்து, ஆலம் கண்டு அஞ்சி ஓடும் அமரர் போல வானரர்களை ஓடச்செய்து, போர்க்களம் முழுதும் கறங்கு எனத் திரிந்து,

'கருவரை, கனகக் குன்றம் என்னலாம் காட்சி தந்த
இருவரும் நிற்க.

மற்றனைவரையும் கொன்று போடுவேன்' என்று சபதம் செய்து, 'எம்மீது இரக்கம் வையாமல் ராமனிடம் நீ திரும்பச் சென்று நாங்கள் இறந்த பிறகு எங்களுக்குப் பிதிருக் கிரியைகள் செய்து கரையேற்று,' என்று முடிக்கிருன். இந்த சம்வாதத்தினுல் விபீஷ ணனது தன்மையும் கும்பகருணனது தன்மை யும் மிகவும் உயர்வு பெறுகின்றன.

கும்பகருணனது போருக்கும் அதிகாயனது போருக்கும் இடையில் வேருெரு ருசியான சம்பவத்தைப் புகுத்தாமற் போனுல் ரசனை யில் சுகம் குறையும் என்று கண்டு, கம்பன் மாயாசனகப் படலத்தை இடைப்புகுத்தியிருக் கிருன். இப்படலத்தில்,

'ஊன் இலா ஆக்கை பேணி
உயர் புகழ் சூடாது, உன்முன்
நாண் இலாது இருந்தேன் அல்லேன்:
நவை அறு குணங்கள் என்னும்
பூண் எலாம் பொறுத்த மேனிப்
புண்ணிய மூர்த்தி தன்னைக்
காணலாம் இன்னும் என்னும்
காதலால் இருந்தேன் கண்டாய்'*

என்று, தன்னைக் காதல் இரக்க வந்த ராவ ணனிடம் கம்பீரமாய்க் கூறும் சீதா பிராட்டி யின் திருவாக்குகள் நமக்கு வீரச் சுவையை வெருெரு வழியில் ஊட்டுகின்றன.

அதிகாயனது போர் முடிந்த பிறகு இந்திரசித்தனது நான்கு போர்கள் வர்ணிக் கப்பெறுகின்றன. இவை நான்கும் அழகிலும், காம்பீரியத்திலும், வேலைப் பாட்டிலும் ஒன்றை விட ஒன்று உயர்ந்து கொண்டே செல்லுகின் றன. முதற் போரிலே லக்ஷ்மணனை ராவணன் அவனிடமே மெச்சும்போது,

'கானின் அன்று இகற் கரன் படைபடுத்த அக் கரியோன்
தானும், இந்திரன் தன்னை ஓர் தனுவலம் தன்னுல்
வானின் வென்ற என் மதலையும், வரிசிலை பிடித்த
யானும் அல்லவர் யார் உனக்கு எதிர்?' . . $

என்று சொல்லி இந்திரசித்தனது போர்த் திறத் தைப் புகழ்கிருன். அவனது போரும் இப் பெரும் புகழைப் பொய்ப்படுத்தவில்லை. அவன் ஒருவனே ராவணனை எதிர்த்துப் பேசும் திறன் உடையவன். 'அதிகாயனை யார் கொன்ருர்?' என்று அவன் கேட்டதற்கு 'லக்ஷ்மணன் கொன்ருன்', என்று ராவணன் பதில் சொன்ன போது,

'கொன்ருர் அவரோ? கொலை சூழ்க என
நீ கொடுத்தாய்!'

என்று, அவனையே இந்திரசித்தன் கண்டிக் கிருன். பிறகு பெரிய சபதங்கள் செய்து, பெரும் படையோடு சென்று, வானரப்படையை நூறி, நாகபாசத்தை விட்டு லக்ஷ்மணனைக் கட்டிவிட்டு, ஜயகோஷத்தோடு திரும்புகிருன். ஆனுல்,

---

* 'பிராணனை விட்டு இப்பொழுதே புகழுடம்பை எய்தாமல் நான் உயிர் தரித்திருப் பது, விரதங்களால் இளைத்த என் உடலின் மீது அபிமானம் வைத்து என்ருவது, மனஉணர்ச்சி அற்றுப் போயினதால் தான் என்ருவது, நினை யாதே, தன் இணையற்ற குணங்களையே தன் ஆபரணங்களாகக் கொண்ட புண்ணிய மூர்த்தி யாகிற என் கணவன் இந்த ஜன்மத்திலேயே காணலாம் என்கிற ஆசை ஒன்றினுல் தான் நான் இன்னும் ஜீவனை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்று அறிந்து கொள்!'

$ . . 'ராமனையும், என் மகன் இந்திரசித் தனையும், என்னையும் விட்டால் போரில் உனக்கு நிகரானவர் வேறு யார்?'

விசையால் அறுங்க வடமேரு, வையம்
ஒளியால் விளங்க, இமையாத்
நிசையானை கண்கள் முகிழா ஒடுங்க,
நிறைகால் வழங்கு சிறையான்

ஆகிய கருடன் தோன்றி அப் பாசக்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டான். இது தெரிந்ததும் உடனே இந்திரசித்தன் போர்க்களத்துக்குத் திரும்பி வருவதானல் வேறுபாட்டினல் வரும் அழகுகுன்றுமாதலால், கம்பன் அவனது இரண்டாம் போருக்கு முன் படைத்தலைவர் போரையும் மகரக் கண்ணன் போரையும் இடைப் புகுத்தி வைத்திருக்கிருன். மகரக் கண்ணன் இறந்த பிறகு ராவணன் அழைக்கிருன் என்று தூதன் வந்து சொல்ல, இந்திரசித்து.

'போயின நிருதர் யாரும் பொன்றினர்
போலும்!,

என்று சொல்லிக் கொண்டு ராவணனிடம் சென்று, 'இன்று அனைவரையும் அதஞ் செய்கிறேன்' என்று சங்கற்பித்துக் கொண்டு களம் செல்கிருன். அங்கே லக்ஷ்மணன் முதனன் தோற்ற தோல்விக்குப் பரிகாரமாக, 'இன்று நானே சென்று இந்திரசித்தனை எதிர்ப்பேன்!' என்று சொல்லி அண்ணனிடம் உத்தரவு பெற்று வருகிருன். போரில் எத்தனை விதமான வேறுபட்ட வர்ணனைகளைக் கொட்ட முடியுமோ அத்தனைவித வர்ணனைகளையும் கம்பன் கொட்டுகிருன். கடைசியில் லக்ஷ்மணனும் ராமனும் பிரம்மாத்திரத்தால் கட்டுண்டு வீழ்கிருர்கள். இந்திரசித்தனும் தன்வீரர் அனைவரும் களத்தில் பட்டுப் போயினமையாலும், சத்ருக்கள் அனைவர்களும் அழிந்தார்கள் என்று நினைத்தும், லங்கை திரும்பித் தன் வெற்றியை ராவணனிடம் சமர்ப்பிக்கிருன். ஆனல், அனுமன், சாம்பவான் விபீஷணன் ஆகிய மூவரும் அவ்அஸ்திரத்திற்குத் தப்பினவரானதால், சாம்பவானது யோசனையின்மீது அனுமன் மருந்து மலையைக் கொண்டு வந்ததும் வானர சைனியமும் ராம லக்ஷ்மணரும் விழித்தெழுகின்றனர்.

இதைக் கேள்வியுற்றதும் இந்திர சித்தனுக்கு, முதல் தடவையாக, பயம் என்பது தோன்றத் துவக்கிற்று. பிரம்மாத்திரம்கூட அவர்களைக் கொல்லாமல், ஆற்றல் யடையாத போது ராமன்,

'மானிடன் அல்லன், தொல்லை வானவன்
அல்லன், மற்று
மேல் நிவர் முனிவன் அல்லன், வீடணன்
மெய்யின் சொன்ன
தேவன்நகு தெரியல் மன்று, சேகு அறத்
தெரிந்தது, அன்றே
ஏனவன் எண்ணின் தீர்ந்ததார் என்னு
றும் ஒருவன் என்றே'

என்று தந்தையிடம் சொல்லுகின்ருன். இருந்தும், அன்னது பகர்தல் ஆண்மை வினை அன்ருகையால் நிகும்பலை சென்று, யாக பலத்தினுல் புதிய ஆயுதங்கள் பெற்று அவர்களை வெல்ல முயலுதலே காரியமென்று தீர்மானித்து, அவ் யாகம் முடியும் வரையில் சத்துருக்கள் தன்னைத் தாக்காதிருப்பதற்காக மாயையினுல் சீதையின் உருவம் ஒன்று செய்து, அவ் உருவத்தை வாளால் வீசிக்கொன்று, 'ராம லக்ஷ்மணரைச் செயலறச் செய்து வெல்வேன்' எனச் சங்கற்பித்துக் கொண்டு அவன் போர்க் களம் செல்கிருன்.

(இத்துடன் இந்த ரசனைச்சுவை ஆராய்ச்சி முற்றுப் பெருமல் நிற்கிறது. இந்திரசித்து மாயா சிதையைப் படைத்து வாளால் வெட்டுவதும், அதைக்கண்டு அனுமன் மயங்குதலும், விபீஷணன் உதவியால் சிதை உயிரோடிருப்பது தெரிந்து பின் நிகும்பலையிற் புகுந்து லக்ஷ்மணன் இந்திரசித்தை வதைப்பதும், இடையில் இந்திரசித்து ராவணனை அடைந்து சிதையை விட்டுவிடும்படி வேண்டித் தோல்வியுறுவதும், ராமன் தன் வீரவெஞ்சிலையிலிருந்து 'கண கண கண' என்று அம்பு மழை பெய்து மூலபலத்தை அவிப்பதும், கடைசியில் முறை துறந்தானுன ராவணனே ராமனுடன் வீரப்போர் புரிந்து மடிவதும், மூவுலகிற்கும் கங்குல் விடிவதற்காகத் தான் சிறையிலிந்த தேவி மீட்சி பெறுதலும், பதினுன்கு வருஷம் கல்லும் கனியும்படி கனிந்த துயரத்தானுன பரதன் அக்னிப் பிரவேசம் செய்யப் புகும் சமயத்தில் ராமன் திரும்பி விட்ட செய்தி கேட்டு ஆனந்தித்தலும், பிறகு ராமன் திருமுடி சூட்டிக் கொள்ளலும் அளவற்ற ரசனைத் திறனுடன் எவ்வளவு ரஸபுஞ்சங்களாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதையெல்லாம், மேதா விலாஸம் ததும்பிப் பிரகாசிக்கும் அய்யரவர்களுடைய ஆராய்ச்சியின் முற்பகுதிகளை வைத்துக் கொண்டு, நாமாக ஒரளவு ஊகித்துக் கொள்ளவே வேண்டியிருக்கிறது)